

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 58
24 d'abril de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 31, primera reunió

SUMARI

Pregunta

al Govern sobre l'escola inclusiva (tram. 310-00286/10) p. 3

Pregunta

al Govern sobre les mesures de reinserció del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció (tram. 310-00287/10) p. 5

Pregunta

al Govern sobre el darrer informe del Consell Assessor per a la Transició Nacional (tram. 310-00279/10) p. 6

Pregunta

al Govern sobre el pas de la línia de molt alta tensió per Santa Coloma de Gramenet (Barcelonès) (tram. 310-00280/10) p. 7

Pregunta

al Govern sobre els processos de selecció del Departament de Cultura (tram. 310-00281/10) p. 8

Pregunta

al Govern sobre la campanya de consells de seguretat a la llar de la Direcció General per a la Immigració (tram. 310-00282/10) p. 9

Pregunta

al Govern sobre la promoció de l'economia social i cooperativa (tram. 310-00276/10) p. 11

Pregunta

al Govern sobre les dades de trasplantaments (tram. 310-00277/10) p. 12

Pregunta

al Govern sobre la gestió dels purins (tram. 310-00278/10) p. 13

Pregunta

al Govern sobre l'atorgament de beques de menjador (tram. 310-00283/10) p. 14

Pregunta

al Govern sobre les infraestructures ferroviàries entre Vila-seca i Vandellòs (tram. 310-00284/10) p. 15

Pregunta

al Govern sobre les llicències audiovisuals atorgades pel Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 310-00285/10) p. 16

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la possible impunitat amb relació a les responsabilitats derivades de l'actuació i la gestió de les entitats financeres i, concretament, de Catalunya Caixa (tram. 317-00163/10) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les declaracions de responsables de la Comissió Europea sobre la hipotètica sortida de la Unió Europea d'una eventual Catalunya independent (tram. 317-00162/10) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el dret a decidir amb relació al projecte BCN World (tram. 317-00166/10) p. 20

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les seves declaracions relatives a la convocatòria de la consulta (tram. 317-00168/10) p. 21

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la participació del Govern en reunions tècniques amb el Ministeri d'Economia i Competitivitat sobre un nou model de finançament (tram. 317-00165/10) p. 22

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el dèficit públic espanyol, el fons de garantia de dipòsits i el fons de reserva de la seguretat social i sobre la comunicació de l'opinió del Govern a la societat catalana i a les institucions europees (tram. 317-00167/10) p. 23

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la Diada de Sant Jordi i el dret a decidir (tram. 317-00164/10) p. 24

→

Situació

de compatibilitat d'un diputat (tram. 234-00021/10) p. 25

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament) p. 26

Projecte de llei

de modificació de la Llei 3/2008, del 23 d'abril, de l'exercici de les professions de l'esport (debat de totalitat) (tram. 200-00015/10) p. 26

Interpel·lació

al Govern sobre la reorientació i l'impuls de la cooperació catalana (tram. 300-00164/10) p. 39

Projecte de llei

pel qual es modifiquen diverses lleis en matèria audiovisual i de publicitat institucional per a afavorir la transparència i la sostenibilitat del sector de la comunicació (debat de totalitat) (tram. 200-00017/10) p. 45

Proposició de llei

de modificació de la Llei 2/2012, de modificació de diverses lleis en matèria audiovisual (debat de totalitat) (tram. 202-00037/10) p. 49

Interpel·lació

al Govern sobre les competències de la Generalitat en matèria de relacions internacionals (tram. 300-00166/10) p. 67

Interpel·lació

al Govern sobre la política industrial (tram. 300-00161/10) p. 72

Interpel·lació

al Govern sobre l'economia social i solidària (tram. 300-00162/10) p. 77

Interpel·lació

al Govern sobre l'aplicació de la Llei de barris (tram. 300-00165/109) p. 82

Interpel·lació

al Govern sobre el nou model d'ordre públic (tram. 300-00167/10) p. 87

Interpel·lació

al Govern sobre les persones en situació de dependència (tram. 300-00163/10) p. 93

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 31.1

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Pre-sideix la vicepresidenta primera del Parlament, acompanyada del vicepresident segon i els secretaris primer, segon, tercer i quart. Assisteixen la Mesa la secretària general i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família, d'Empresa i Ocupació i de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Situació de compatibilitat d'un diputat (tram. 234-00021/10). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 297, 48).
3. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament).
4. Projecte de Llei de modificació de la Llei 3/2008, del 23 d'abril, de l'exercici de les professions de l'esport (tram. 200-00015/10). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 247, 18).
5. Projecte de Llei pel qual es modifiquen diverses lleis en matèria audiovisual i de publicitat institucional per a afavorir la transparència i la sostenibilitat del sector de la comunicació (tram. 200-00017/10). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 272, 32).
6. Proposició de Llei de modificació de la Llei 2/2012, de modificació de diverses lleis en matèria audiovisual (tram. 202-00037/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 101, 23).
7. Interpel·lació al Govern sobre la reorientació i l'impuls de la cooperació catalana (tram. 300-00164/10). Marta Vilalta i Torres, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre les competències de la Generalitat en matèria de relacions internacionals (tram. 300-00166/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre la política industrial (tram. 300-00161/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre l'economia social i solidària (tram. 300-00162/10). Grup Mixt. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre l'aplicació de la Llei de barris (tram. 300-00165/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

12. Interpel·lació al Govern sobre el nou model d'ordre públic (tram. 300-00167/10). Pere Calbó i Roca, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre les persones en situació de dependència (tram. 300-00163/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures metropolitanes (tram. 302-00149/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el Pla hidrològic de la conca de l'Ebre i sobre el Pla de protecció integral del delta de l'Ebre (tram. 302-00151/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les infraestructures viàries per al desenvolupament econòmic (tram. 302-00152/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política lingüística i sobre el Consorci per a la Normalització Lingüística (tram. 302-00148/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre una resolució del Departament d'Ensenyament del 14 de març de 2014 i les darreres sentències judicials sobre ensenyament (tram. 302-00150/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la inserció laboral de les persones amb més dificultats (tram. 302-00153/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

La vicepresidenta primera

Comença la sessió.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 143 del Reglament, se substanciaran aquest matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

**Pregunta
al Govern sobre l'escola inclusiva
(tram. 310-00286/10)**

El primer punt de l'ordre del dia són les preguntes amb resposta oral.

Pregunta al Govern a respondre en el Ple sobre l'escola inclusiva: formula la pregunta la diputada María José García Cuevas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

María José García Cuevas

Presidenta... Honorable consejera Rigau, la escuela inclusiva es una demanda social sensible e inaplazable –usted misma comprobó el éxito y la repercusión de

las jornadas de Aspasim el pasado 3 de abril–, es un derecho reconocido por la ONU, garantizado por la LOE, reforzado ahora con la LOMCE y recogido en la LEC. Garantizarlo es su competencia y su reto. Debe ser capaz de conseguir de la Generalitat los recursos que necesita.

Consellera, en estos tres años, ¿qué ha hecho usted para potenciar la escuela inclusiva?

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, la consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, doncs, miri, mantenir i incrementar els serveis de suport i, per exemple, no aplicar el Reial decret del Govern Popular, del ministre Wert, que diu que no podem substituir en els centres d'educació especial..., ni els mestres, fins a quinze dies. I ho fem des del primer dia.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per repreguntar, la diputada María José García Cuevas.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. *Consellera*, mire, lo primero que no entendemos es la incongruencia de los datos. Según sus propias declaraciones –datos del curso 12-13, o en agosto de 2012–, hay siete mil niños con necesidades educativas especiales que aparecen o desaparecen de sus estadísticas. Según usted, tenemos el 1,61 por ciento de alumnos con necesidades educativas especiales, o el 2,18, o el 1,9 por ciento; no sabemos qué cifra es la buena, todas son suyas. La realidad es que estamos a la cola de las comunidades españolas en inclusión, y quizá por eso a usted no le gusta o no se atreve a dar los datos.

Tampoco entendemos qué plan director sigue el departamento, si es que lo tiene. ¿Van ustedes, por fin, a desarrollar el articulado de la LEC, o continuaremos con el decreto claramente preinclusivo del año 97? ¿Qué papel juegan los centros de educación especial? ¿Va usted a prorrogar la Resolución 4168/X, como se le pidió en su día, o tiene otra alternativa?

Consellera, ¿quién y cómo evaluó en agosto de 2012 la experiencia piloto de dos cursos apoyando a la escuela ordinaria con recursos de treinta y cuatro escuelas especiales públicas y concertadas? ¿Por qué se aparó un programa de éxito sin razones ni valoraciones? Hoy, *consellera*, solo tres centros de educación especial son prestatarios de servicios a la escuela ordinaria. ¿Qué va a pasar el 31 de agosto del curso próximo, del año próximo, cuando acaben estos conciertos?

Consellera, ¿qué criterios siguen ustedes para asignar recursos y apoyos a la inclusión? Hay denuncias sindicales por disparidad de criterios territoriales y reducción de 1 millón de euros en veladores, 1 millón

de euros que ustedes pagan sin pudor, por ejemplo, a Independent Diplomat. Ha retirado usted apoyos especializados a la escuela pública, no a la concertada, de un día para otro, sin alternativa, sin información a los afectados, en su estilo unilateral y sin consideración por las familias.

Consellera, bastantes frentes abiertos y contrastados, y no todos se los he podido enumerar. *Consellera*, rectifique, pase de las declaraciones y de las notas de prensa a las actuaciones concretas, realistas y necesarias, que el sector...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

María José García Cuevas

...y las familias le demandan y que llevan tres años...
(*La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, la consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, davant d'aquest garbuix de dades que ens ha ofert, permeti'm unes concrecions que demostrin la voluntat i el fer del suport a la discapacitació.

Cada centre ordinari de primària, si té una línia, té un mestre d'educació especial; si té dues línies, en té dos; si en té tres, en té tres. I els hem mantingut i no ho hem retocat des de fa molts anys.

Segona, quan hi ha un mestre d'educació especial i les característiques de l'alumnat ho recomanen, s'hi afegeix un educador; a més a més, un auxiliar, i després ve el complement dels vetlladors. I els vetlladors estan pràcticament a la mateixa xifra que el curs anterior, perquè es fa una assignació prèvia i després, d'acord amb les necessitats de l'inici de curs, es complementa. Per tant, si hi ha un àmbit en què les retallades no han tingut cap efecte negatiu és aquest àmbit.

S'interessa pels concerts. Estan renovats i per sis anys, els centres d'educació especial que tenen concert.

A partir d'aquí, si jo li puc explicar que tenim 413 educadors, 144 auxiliars i 415 docents a més a més dels fixos, podrà veure vostè com aquest suport a la inclusió ens ha permès tenir més alumnes que abans a l'ordinària –i aquesta és la xifra, i la seva tendència– i menys alumnes en els especials, específics, com li ho demostra la gràfica.

Per tant, més suport, més detecció i, sobretot, singularitzar cada any els recursos, perquè les necessitats varien i, per tant, no es poden agafar els recursos d'un any i comparar-los directament amb els de l'altre any. El que sí que hem fet ha estat no aplicar la normativa de Madrid en els centres d'educació especial, i si ho

troba malament ens ho reprovi; però, és clar, dir que l'educació especial pot esperar quinze dies a ser substituïda..., Déu n'hi do, senyora diputada. Potser que miri, eh?, la biga, abans que buscar la palla.

La vicepresidenta primera

Pregunta al Govern, a respondre en el Ple, sobre les mesures de reinserció del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció.

Pregunta

al Govern sobre les mesures de reinserció del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció (tram. 310-00287/10)

Formula la pregunta la diputada Dolors López Aguilar, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Dolors López Aguilar

Moltes gràcies, presidenta. Honorable conseller, té coneixement que el Cire de Lleida sigui l'encarregat del disseny i la impressió de les paperetes per a la consulta il·legal que pretenen fer el 9 de novembre?

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller de Justícia.

El conseller de Justícia (Germà Gordó i Aubarell)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, tinc coneixement de moltes coses que fa el Cire. Com vostè sap, el principal objectiu que té el servei penitenciari en aquest país és senzillament la reinserció de les recluses i els reclusos. És molt important per a la reinserció de les recluses i els reclusos la reinserció sociolaboral, i la millor eina que té per a la reinserció sociolaboral aquest país és el Cire. El Cire ho fa a través de l'ocupació, de la formació ocupacional i de l'assessorament per a la reinserció, i ho fa, a més a més, molt bé. Cada any ho fa amb més gent i cada any ho fa d'una manera més efectiva i d'una manera més eficient.

Que nosaltres sapiguem, no tenim cap comanda de les que vostè hi feia referència i que ha sortit en dos mitjans de comunicació, que nosaltres sapiguem. Ara bé, sàpiga que nosaltres, el Departament de Justícia, i en concret el Cire, estem absolutament oberts que puguem tenir qualsevol tipus de comanda, d'una administració local, de l'Administració nacional catalana o de l'Administració espanyola, i també, per què no?, d'un partit polític. Si el seu partit té interès en urnes o paperetes, les encomana al Cire, i segurament les hi podrem fer a bon preu.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per repreguntar, la diputada Dolors López Aguilar.

Dolors López Aguilar

Conseller, vostè sap que aquesta informació va sortir concretament en un diari lleidatà; una pàgina sencera amb tota classe de detalls: des del format i mida que tindran les paperetes fins a les llengües que utilitzaran. I aquest no és un diari sensacionalista.

El Cire, com molt bé vostè ha dit, té com a objectiu fonamental la reinserció sociolaboral dels presos a través de la formació en oficis i el treball productiu. Pensa que l'encàrrec d'aquest treball compliria amb l'objectiu del Cire? Creu que tenen dret a utilitzar els presos per col·laborar en una consulta il·legal? Els preguntaran si hi volen participar? (*Remor de veus.*)

Aquesta notícia és d'una extrema gravetat, perquè demostra una vegada més que no s'aturen davant de res. El fet que el Congrés desestimés oficialment la petició de transferència de competències per a organitzar un referèndum no els ha fet canviar d'opinió; continuen amb el seu full de ruta. És evident que no respecten les normes establertes. Van anar al Congrés a representar una obra de teatre que podria ser fins i tot còmica, si no fos per la transcendència i les conseqüències que pot tenir per al conjunt de catalans i per a la resta d'espanyols. Tampoc respecten les persones privades de llibertat. La seva actuació em recorda els faraons o els règims dictatorials que utilitzaven (*remor de veus*) els penats com a mà d'obra barata. Aquells...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada, un moment. Prego una mica de silenci. (*Pausa.*)

Pot continuar.

Dolors López Aguilar

Gràcies, presidenta. Aquells feien construir mausoleus; vostès estan cavant la seva pròpia fossa. S'han parat a pensar que poden incórrer en un delict de malversació de fons públics perquè estan destinant recursos a una consulta il·legal? Recursos públics, empreses públiques, persones privades de llibertat. I el que és pitjor: s'han parat a pensar que amb el seu deliri rupturista estan posant en perill la convivència dels catalans? No els faci por rectificar. Rectifiquin, conseller; encara hi són a temps.

Gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per respondre el conseller de Justícia.

El conseller de Justícia

Gràcies, presidenta. Senyora diputada. Valgui'm Déu, senyor. Crec que les ha dit molt grosses, molt grosses. Crec que ha estat absolutament inoportuna en la manera que ha tractat aquest tema. I com que jo vull fer referència al Cire i a la bona tasca que està fent el Cire, li he de dir: el Cire en aquest moment atén, des d'un punt de vista de formació ocupacional, més del

40 per cent dels reclusos d'aquest país; des d'un punt de vista de feina, dona feina al 47 per cent de les recluses i dels reclusos que tenen dret a treballar, i des d'un punt de vista d'assessorament a la inserció laboral, ho fa a més del 20 per cent de la gent.

Això ho està fent, i ho fa gràcies a què? A més de cent cinquanta cooperacions amb setanta tallers que té amb les empreses privades. A més a més, als treballs de serveis interns de les presons, i a més a més, també, a la col·laboració que fa amb les administracions locals, amb l'administració nacional catalana, i també estem oberts, ho torno a dir, a l'administració estatal espanyola si ens vol fer algun tipus d'encàrrec, i també d'altres organitzacions sense ànim de lucre si ens volen fer també fer encàrrecs a través del Cire.

Res més. De mausoleu només m'hi ha un, i és el que vostè vol fer de la Constitució espanyola, i jo, evidentment, aquí no hi entraré.

La vicepresidenta primera

Pregunta al Govern a respondre en el Ple sobre el darrer informe del Consell Assessor per a la Transició Nacional.

Pregunta

al Govern sobre el darrer informe del Consell Assessor per a la Transició Nacional (tram. 310-00279/10)

Formula la pregunta el diputat Ferran Pedret, del Grup Parlamentari Socialista.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, fins a quin punt pensa que els informes del Consell Assessor per a la Transició Nacional, i en particular el darrer, estan elaborats des de l'honestetat intel·lectual i amb voluntat de rigor? Fins a quin punt diria que el darrer informe del Consell Assessor per a la Transició Nacional ha contribuït al prestigi de les institucions catalanes o del mateix Govern, o a la percepció que el Govern planteja les seves polítiques des del rigor?

La vicepresidenta primera

Té la paraula per respondre el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

(Francesc Homs i Molist)

Doncs, miri, des del moment que ens ho llegim i atenem al seu contingut, cosa que els recomanaria que fessin.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per repreguntar el diputat Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Diguem que en rèplica a això que em comenta, certament una explicació breu sobre el que li he preguntat, li podria dir que val la pena que s'ho apliqui. Val la pena que s'ho apliqui perquè la reacció del seu Govern i del partit al qual representa va ser furibunda després de la sentència del Tribunal Constitucional sobre la declaració de sobirania, i poc després, un cop llegida, suposo, la van trobar prou interessant com per encarregar un informe que ha vingut a dir coses també interessants sobre les perspectives que aquesta sentència del Tribunal Constitucional obre.

Però, miri, el que passa és que la intervenció dels experts –no siguem ingenus– mai és políticament gratuïta, i els experts no són mai éssers seràfics i políticament asexuals. I el consell assessor que vostès han designat per a la transició nacional és plural, en tot cas, dins del sobiranisme, i a vegades incorre en un voluntarisme tan absolutament exacerbat –allò que els angloparlants en dirien *wishful thinking*– que, certament, els inhabilita per ser considerats com a rigorosos, com a realment honestos intel·lectualment i com a veraçs. De fet, hi ha alguns passatges tan absolutament deliciosos, si no fos que no s'han escrit amb intenció humorística, que per a la seva crítica tan sols és necessària la seva reproducció, i li'n reproduïxo un. Diu: «Per ingressar a la Unió Europea no és una condició *sine qua non* que el futur estat català hagi estat prèviament reconegut formalment com a estat o com a subjecte internacional per algun altre estat o per determinades organitzacions internacionals.» Ah, molt bé –ah, molt bé. Això, certament, és fer un magre servei a la causa que vostès diuen defensar i –el que em preocupa bastant més– és fer un magre servei al país i al prestigi de les institucions i del Govern de Catalunya.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per respondre el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, si vostè hagués tingut cura en la lectura –que segur que l'ha tingut– d'aquest informe, igual que d'altres, no?, podrà comprovar on tot allò que vostès poden projectar, i hi estan en el seu dret, que podríem situar-ho en el terreny dels prejudicis, vol dir que es prejutgen decisions o valoracions, doncs, faria, si s'ho haguessin llegit bé en el moment de valorar-ho, faria que s'estalviessin consideracions com les que es van fer el mateix dia en què es va fer públic aquest informe, no?, que és que es deia, per exemple, doncs, per part de vostès.

De fet el president del seu grup parlamentari demanava que, vaja, que el Consell Assessor per a la Transició Nacional digués la veritat a la gent i expliqués que Catalunya quedaria fora automàticament, cosa que, de fet, explica aquest mateix informe. Perquè ho diu, no ho amaga, que aquesta és clarament una de les possibilitats, igual que contempla un conjunt... Sí, con-

templa un conjunt d'escenaris. Si és que és un informe tremendament honest, des d'aquest punt de vista. Sí, home, sí. Jo crec que vostès opinen, diguem-ne, sobre la base de determinats titulars i no s'ho llegeixen. Contempla fins a quatre escenaris: un escenari de permanència, un escenari d'adhesió *ad hoc*, un escenari d'adhesió ordinària i un escenari d'exclusió *sine die*, també ho contempla. I a més a més, explica el que de fet haurien de conèixer tots vostès, i deuen conèixer, que és que no hi ha un mecanisme especialment previst per a aquestes circumstàncies. No hi és. Digui'm en quin article del Tractat de la Unió Europea vostès s'emparen per dir que automàticament això està previst, i què passaria, i de quina manera i en quin sentit. No hi ha cap article que especifiqui això, ni un.

Per tant, arriba a una conclusió, que a més a més vostè i jo hauríem de poder compartir, que és que a la Unió Europea, al final, les decisions –digui-me'n una que no s'hagi pres d'aquesta manera– acaben, diguem-ne, considerant-se sobre qüestions polítiques i sobre qüestions o consideracions econòmiques; és com funciona, no? I posats a analitzar el que són magres serveis, no?, jo crec que sincerament és un magre servei cada cop que vostès presenten la Unió Europea com quelcom que no acceptaria mai la voluntat democràticament expressada d'un poble, perquè segur que és una idea d'Europa que ni jo ni vostè podríem compartir.

La vicepresidenta primera

Pregunta al Govern per respondre en el Ple sobre el pas de la línia de molt alta tensió per Santa Coloma de Gramenet.

Pregunta

al Govern sobre el pas de la línia de molt alta tensió per Santa Coloma de Gramenet (Barcelonès) (tram. 310-00280/10)

Formula la pregunta la diputada Núria Parlon, del Grup Parlamentari Socialista.

Núria Parlon Gil

Sí, gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Permetin que comenci saludant els regidors de l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet que ens acompanyen en aquesta sessió de control, el senyor Esteve Serrano, l'Alexandra Sevilla, el Xavi Pujols, el Siscu Sánchez, també el senyor Tomàs Fernández, president de la Federació d'Associacions de Veïns de Santa Coloma de Gramenet, i Aitor Blanc com a representant de la Plataforma de Defensa de la Serralada de Marina i Can Zam.

La pregunta és la següent. Com bé sap el conseller Felip Puig, a Santa Coloma de Gramenet la fotografia que ens trobem avui és aquesta: les excavadores de Red Eléctrica al costat del cementiri fent obres per tal d'implantar la subestació de molt alta tensió. Sabem que la Direcció General d'Energia ha intentat mitjançar en tot moment amb Red Eléctrica per tal d'estudiar una moratòria d'aquest projecte per tal que el pas de la molt alta tensió per Santa Coloma de Gramenet,

si s'ha de donar a dia d'avui, sigui compatible amb els interessos dels veïns i veïnes. Aquesta línia sabem que no té els estudis d'impacte mediambiental necessaris i passa a menys de setanta metres dels veïns i veïnes dels barris de Can Franquesa i a menys de cent de les Oliveres, i per tant, veient a dia d'avui que la mediació que ha intentat fer la Direcció General d'Energia no ha servit, demanem quin és el posicionament del Govern de la Generalitat davant del pas d'aquesta línia de molt alta tensió i la imminent implantació sense diàleg i consens de la subestació de Santa Coloma de Gramenet.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per respondre el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Felip Puig i Godes)

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputada i alcaldessa, i benvinguts els representants municipals i socials de Santa Coloma. Una primera reflexió és que el Govern de Catalunya té molt clar que les infraestructures de transport elèctric només poden tenir, d'alguna manera, sentit i viabilitat si responen molt clarament a les necessitats i a les utilitats socials que una infraestructura d'aquest tipus ha de tenir.

En aquest cas, aquest ramal de la possible futura MAT que hauria d'envoltar tota l'àrea metropolitana, en aquest cas Barcelona, al llarg de Collserola, de Sant Just Desvern a Santa Coloma, nosaltres entenem que és avui per avui inviable, i, per tant, aquest ramal que afecta Santa Coloma, que és un canvi de tensió amb un moviment de dues torres i la construcció d'una nova subestació, no respon a una necessitat objectiva; tant és així que l'hem informat negativament. Vam donar suport al plantejament municipal de la ubicació d'aquesta subestació, plantejament que no ha estat recollit per Red Eléctrica i, per tant, en aquest moment li haig de dir que el Govern, doncs, veu amb preocupació aquesta iniciativa sense diàleg, sense voluntat de consens, i intentarem, en la mesura del possible, i m'hi ofereixo, doncs, de veure si hi ha alguna possibilitat des de la presidència de l'empresa Red Eléctrica Española i del Ministeri d'Energia de replantejar una actuació que, ho torno a repetir, avui no té una necessitat objectiva.

Aquest plantejament de Red Eléctrica de construir infraestructures per poder garantir els seus ingressos quan, d'una manera clara, incideixen en una tarifa elèctrica o en un dèficit tarifari no té sentit si no respon a una objectiva necessitat de planificació energètica, i és per aquest motiu, doncs, que compartim la preocupació i l'oposició a aquesta infraestructura.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per repreguntar la senyora Núria Parlon.

Núria Parlon Gil

Sí. Conseller, nosaltres agraïm el posicionament, en aquest cas, de la Generalitat i, com he dit anteriorment, la mediació que ha intentat fer la Direcció d'Energia, però, realment, ara el que necessitem és una actuació decidida per part d'aquest Govern, per part de l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet i del conjunt de la societat civil per tal de fer entendre a Red Eléctrica que és necessària una moratòria per paralitzar aquest projecte i fer-lo compatible amb les necessitats reals en el transport d'energia de molt alta tensió i al nostre territori.

En aquest sentit, com vostè bé sap, fins a dia d'avui Red Eléctrica no ha realitzat cap estudi d'avaluació d'impacte mediambiental, en cap moment mostra complir amb els compromisos amb la societat civil donant l'esquena a les clàusules de responsabilitat social corporativa i a les normes europees que recomanen els estudis d'impacte mediambiental per a aquest tipus d'infraestructures, que a dia d'avui les obres de la subestació s'estan fent tocant el cementiri municipal, sense tenir cap respecte per les millores que s'han fet a la nostra ciutat, tant per al medi ambient com per a les infraestructures de prestació de serveis als ciutadans i les ciutadanes i, per tant, el que ens toca avui demanar, el que a mi em toca demanar com a alcaldessa de la ciutat en nom dels veïns i veïnes de Santa Coloma de Gramenet, és aquesta actuació decidida del Govern de la Generalitat, forçar Red Eléctrica, amb la posició que ha de tenir el Govern, per paralitzar aquestes obres, i estudiar la moratòria necessària...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada.

Núria Parlon Gil

Sí. Perquè el pas de les infraestructures sigui sostenible i sobretot... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Té la paraula per respondre el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Insisteixo, alcaldessa, diputada, que l'any 2011, ja en el seu moment, el Govern de Catalunya va informar desfavorablement la ubicació d'aquesta subestació, donant suport, a més, i compartint l'informe desfavorable del mateix Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet; Red Eléctrica no ha presentat cap alternativa; el ministeri, el Govern central, l'any 2011 aprova definitivament aquesta actuació, més en concret el mes de juliol del 2011, i la línia el novembre del 2011, i en aquests moments, després d'algunes reclamacions també per la via judicial, Red Eléctrica ha emprès aquesta iniciativa.

Lamentablement, ho repeteixo, com en altres coses, no hi ha hagut sensibilitat territorial per part del Govern. Amb les eines que ens dona l'Estatut, la capacitat d'incidència de la Generalitat és pràcticament nul·la. Políticament farem tot el que calgui, però estic convençut que vostè també podria compartir els anhels d'aquest país i d'aquest Govern de tenir els instruments que farien segurament més viable i més possible que la incidència del Govern de Catalunya tingués capacitat de decisió... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Pregunta al Govern a respondre en el Ple sobre els processos de selecció del Departament de Cultura.

Pregunta

al Govern sobre els processos de selecció del Departament de Cultura (tram. 310-00281/10)

Formula la pregunta la diputada Dolors Camats, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, el seu departament ha tret a concurs la plaça de tres directors o directores de tres equipaments nacionals, de la xarxa de museus nacionals: l'Arqueològic de Tarragona, el de la Tècnica de Terrassa i el Museu d'Art de Girona. Fins aquí, tot bé, perquè hauria de ser la pràctica habitual que nomenar directors d'equipaments nacionals o de projectes públics es fes amb un concurs.

Però la convocatòria que vostè ha fet, conseller, es queda a mitges i és un bunyol, tan bunyol que les queixes del mateix sector a mitjà termini l'han fet rectificar i ha hagut d'allargar la convocatòria, feta, a més a més, amb tanta precipitació que ni aquells que hauran de decidir, que és la Junta de Museus, sabien que es treia la convocatòria.

Què pensa fer, a banda de rectificar aquest termini, per tornar la credibilitat a una convocatòria tan important com aquesta, conseller?

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Ferran Mascarell i Canalda)

Sí, senyora presidenta, senyora diputada... Permetin-me abans fer constar el condol per la mort d'en Gerard Vergés, un referent de la nostra vida poètica i, alhora, un home de referència a les Terres de l'Ebre. I aprofito també –ell va morir ahir, dia de Sant Jordi– per fer notar, doncs, l'agraïment als nostres autors i autores, llibreters i llibreteres, editors i editores, per la magnífica jornada de cultura i civilitat que ens van oferir ahir.

Li responc a la pregunta que em fa. Bé, certament, em penso que el que és important fer notar és que hem passat d'una situació de lliure designació, que havia sigut el factor tradicional des de sempre, des de pràcticament els inicis de l'autonomia catalana, a una situació tan reclamada pel sector, doncs, justament, de designació per concurs. En això estem, i crec que els procediments són els adients.

És cert que es va plantejar un procés una mica curt per presentar, doncs, els projectes, i el vàrem allargar una mica. Em penso que el que vostè ha dit per començar és el que té importància: hem entrat en un procés, que és el que s'havia de fer, s'està fent i s'està fent de manera molt correcta.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per repreguntar, la diputada Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. Ja li admeto que és positiu que hi hagi concurs, i ja li admeto que és positiu que hagin rectificat a les queixes, sobretot perquè genera molta expectativa i perquè és una demanda molt reclamada que el nomenament d'aquests equipaments es faci d'aquesta manera. Per això era molt important fer-ho bé.

Clar, vostè parla d'un termini curt. Deu dies, amb la meitat dels dies de vacances de Setmana Santa, per presentar un currículum de cinc anys d'experiència i un projecte internacional o un projecte artístic, no donen molta credibilitat que realment el que es volgués és un concurs de concurrència i transparència, conseller. Han fet bé de rectificar, perquè, si no, espatllen molt aquesta nova manera de fer.

De la mateixa manera que un jurat presidit pel mateix departament, el director general que ens acompanya, amb dues persones que encara són desconegudes, que no se sap qui seran els que acabaran formant part d'aquest jurat, tampoc dóna molta credibilitat que vagin de veres a l'hora de donar independència i internacionalitat al concurs i a la selecció.

Contrasta amb procediments que s'han fet abans. El MNAC o el Macba han tingut procediments molt més oberts i de concurrència, amb concurs internacional, amb jurat internacional... I ens fa pensar que potser hi ha equipaments de primera o de segona, aquells que sí que mereixen un procediment bo i els que no, o equipaments que tindran direccions més autònomes o direccions més dirigides des del departament. I és una de les coses que hauria de posar llum a l'hora de fer bé aquest procediment.

Ja li dic, a més a més, que estarem amatents que el procediment es faci bé, sobretot per l'enorme expectativa que ha generat en el sector, en un sector amb molta gent professional que estarà i que optarà per aquest concurs, i que, a més a més, espera tota la credibilitat. En un...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

Dolors Camats i Luis

...departament com el seu –acabo, presidenta–, aquest és... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller de Cultura.

El conseller de Cultura

Bé, li reitero la idea de fons. En tot cas, rectificar és de savis, i encara més si qui rectifica és la mateixa gent que ha proposat el concurs, que en aquest cas és la direcció de l'agència, i certament van notar que el termini era curt i el van allargar. Ni protestes ni coses diferents de, simplement, aplicar el sentit comú i treballar de manera correcta, si es percep que hi ha una cosa que es pot millorar, eh?

L'element de fons, hi insisteixo, és el que vostè ja ha fet notar, i em penso que és el que és important. Aquests museus, per créixer, han d'entrar en la mateixa lògica del que han estat els altres grans museus del país, i la manera de fer-ho comença per les maneres de governar-los, i les maneres de governar-los comencen perquè els directors tinguin un projecte i, a més a més, doncs, siguin elegits a través d'un concurs.

Això és el que hem fet, crec que és un avenç molt notable i crec que l'expectativa que s'ha creat és una expectativa que respon a la mateixa voluntat de tants i tants professionals que té el sector patrimonial en el nostre país, de participar plenament i amb possibilitats de dirigir alguns d'aquests centres museístics, doncs, que, d'altra banda, tenen la possibilitat de créixer molt notòriament en els temps propers.

Per tant, això està resolt, i crec que d'una manera molt positiva.

La vicepresidenta primera

Pregunta al Govern, a respondre en el Ple, sobre la campanya de consells de seguretat a la llar de la Direcció General per a la Immigració.

Pregunta

al Govern sobre la campanya de consells de seguretat a la llar de la Direcció General per a la Immigració (tram. 310-00282/10)

Formula la pregunta la diputada Laura Massana, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Laura Massana Mas

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, vostès han endegat una campanya des de la Direcció General per

a la Immigració per fer arribar, segons diuen, consells, informació de seguretat a la llar en cas d'incendis. Ho faran de la mà dels bombers, a qui emplacen a fer les xerrades a tot aquell qui ho demani, ja que, segons vostès, el mateix cos ha detectat desconeixement de protocols per part de la ciutadania i un augment del comportament de risc.

Els bombers, però, també hi han apuntat unes causes, les darreres setmanes: la pobresa energètica. Però això vostès, en la campanya, en el fulletó, ni ho esmenten. Parlen de comportaments de risc, és a dir, les persones tenen comportament de risc, no de la situació social.

Per això li pregunto, conseller: tot i haver tingut aquestes declaracions dels bombers, tot i que un 70 per cent més de víctimes mortals són les que portem aquest any (*veus de fons*) –sí, sí– respecte al primer semestre del 2013 –això vol dir deu persones, i sis, dit pels bombers, realment són víctimes i clarament són víctimes d'aquesta pobresa–, com és que la campanya no fa ni un esment de les conseqüències de la pobresa energètica, ni tan sols de la pobresa? I li pregunto: com s'han detectat aquests riscos? S'ha fet una enquesta, un estudi o una anàlisi de les actuacions de bombers? En podem disposar d'una còpia, ja que en la campanya no s'explica? I quins són exactament aquests comportaments de risc detectats?

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, vostès coneixen les dades, perquè les hem fet públiques. L'any passat... –ho dic per situar-nos, eh?–, hi ha un mort més el primer trimestre del que hi va haver el primer trimestre de l'any passat. Vostès coneixen les dades, perquè les hem fet públiques.

Segona, les hem fet públiques perquè ens preocupen, i precisament perquè ens preocupen hem endegat, conjuntament amb Benestar Social, des de Bombers, aquesta campanya. Una campanya adreçada al públic en general, i particularment a col·lectius que poden ser més vulnerables: a gent gran, a persones nouvingudes. Una campanya que posa l'accent en la prevenció –i això és substantiu–, i també en la reacció, quan s'esdevé algun episodi. Una campanya en què hem traduït, conjuntament amb Benestar Social, a diferents idiomes –des de l'amazic, l'àrab, el francès, el xinès o altres– l'edició d'un tríptic, del qual hem fet més de cent mil exemplars, i que acompanyem amb un conjunt de xerrades que fem a tot arreu per, hi insisteixo, prevenir.

Això és el que hem fet i el que continuarem fent.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per repreguntar, la diputada Laura Massana.

Laura Massana Mas

Sap què passa, conseller? Que no és de rebut que en comptes de fer campanyes o xerrades no facin accions: zero euros en els pressupostos contra la pobresa energètica i zero euros en el Pacte contra la pobresa. I aquestes són les causes d'aquestes situacions, la pobresa energètica. És que és fantàstic: vostès prenen mesures com si fossin un bolet, no n'afronten les causes. Per tant, la campanya no servirà, perquè no parteix de la integralitat.

Fa basarda, per exemple, llegir mesures proposades com que totes les portes tallafoc s'han de mantenir sempre tancades. Ens pot informar el conseller de quants edificis on viuen els col·lectius a qui s'adreça, que han patit incendis, disposaven de portes tallafocs? És un tema d'habitatges i també d'inseguretat en els habitatges. I és el cas del Vendrell, per exemple. I aquest és el drama: que vostès fan campanyes des de la cosa asèptica, i aquí hi ha un rerefons.

Perquè, si una persona s'escalfa amb un braser –és un mètode econòmic però perillós–, em diran vostès que ho fa perquè vol o que el comportament és de risc personal? No. Afrontin el problema com el que és: és un problema de posar en valor accedir a l'energia com un dret i una manera digna; no culpin les persones. Vivim en una societat en què vostès tenen l'obligació de no posar en risc la vida d'aquestes persones.

Jo li pregunto, conseller...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada...

Laura Massana Mas

...seguiran amagant el cap sota l'ala...? (*La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.*)

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, jo el que els demanaria és una mica de rigor –una mica de rigor–, perquè si no féssim una campanya ens dirien que per què no la fem. I fem una campanya..., i li'n recordaré algunes dades; i és sobre les dades i el rigor que podem construir debats que siguin veritablement constructius.

Miri, l'any 2009, en què vostès tenien alguna responsabilitat al Departament d'Interior, va haver-hi 24 persones mortes en incendis en les llars, n'hi van haver 24; l'any 2010 n'hi van haver 17; l'any 2012 n'hi van haver 17, i l'any 2013 n'hi van haver 18. I amb aquestes 18, malgrat tenir-ne sis menys que no pas tenien aleshores, hem cregut la importància, u, de donar les dades, i dos, de fer aquesta campanya, perquè és important donar consells en aquest sentit de seguretat.

Però n'hi donaré una altra, encara, de dada, que em sembla important: les persones ateses pel SEM el 2012 i el 2013 per inhalació de monòxid de carboni han baixat a l'àrea metropolitana de 1.249 a 902. Per tant, l'evolució és raonablement positiva: 347 persones menys ateses.

Per tant, el que ha canviat respecte a llavors són dues coses. Una, les dades; hi ha menys mortalitat que no hi havia. Per tant, compte a treure determinades conclusions que interessin determinats discursos, compte, perquè les dades són molt diferents, i la pregunta seria: què feien vostès quan tenien vint-i-quatre morts?, perquè no en vaig veure cap, de campanya d'aquestes. I la segona cosa que ha canviat segurament, i potser això els dol, és la sensibilitat del Govern al respecte.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Pregunta al Govern, a respondre oralment en el Ple, sobre la promoció de l'economia social i cooperativa.

Pregunta

al Govern sobre la promoció de l'economia social i cooperativa (tram. 310-00276/10)

Formula la pregunta el diputat David Bonvehí, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

David Bonvehí i Torras

Sí, bon dia. Gràcies, presidenta. Conseller Puig, aquest Parlament, el juliol del 2012, ja fa uns quants dies, va donar suport a la resolució de les Nacions Unides que va proclamar l'any 2012 l'Any Internacional de les Cooperatives i es va sumar al reconeixement de la feina que fan aquestes empreses. També ho han anat fent diferents ajuntaments, i també ho ha anat fent, sobretot, el Govern, que s'ha dedicat, doncs, des del 2012, a fer molts actes de reconeixement i coneixement de tot el que és el moviment cooperatiu.

I és que a casa nostra l'economia catalana té cooperatives en tots els sectors, no cal que ho expliquem: l'agricultura –no s'entendria el món rural sense les cooperatives agràries–, el comerç, la cultura, l'energia, l'ensenyament, l'habitatge, l'hostaleria, la indústria, la sanitat, els serveis d'atenció a les persones... Entre tots, entre totes les cooperatives, s'aporta més del 4,5 per cent del producte interior brut de Catalunya.

I és que l'economia social i cooperativa està demostrant ser una fórmula empresarial que no només s'adapta millor que d'altres a la crisi, sinó que pot desenvolupar un important paper en el nostre model econòmic i social per al període posterior a la crisi.

Aquestes dades ens ho confirmen: l'any 2013 es van crear 147 noves cooperatives. I encara més important: des del 2009, el nombre de cooperatives supera el de cooperatives que tanquen, de manera que els darrers cinc anys hem passat de 3.962 cooperatives a 4.169.

Les cooperatives no només aporten aspectes quantitatius, sinó també qualitatius, i els seus trets, doncs, són

molt positius per a totes les persones i per a totes les persones que hi treballen.

Les cooperatives necessiten, tot i així, eines necessàries per poder competir en un entorn global. Han de disposar d'un marc jurídic adequat, han de tenir accés al finançament, han de poder créixer, internacionalitzar-se, com qualsevol altra empresa, i també han de ser conegudes pel conjunt de la societat com una forma viable. Molts reptes per endavant, uns reptes compartits pel sector, un sector viu, dinàmic i que vol col·laborar amb l'Administració.

Per tots aquests motius, conseller, li pregunto quines són les actuacions que està desenvolupant el Govern per impulsar l'economia social i cooperativa i així crear llocs de treball, el principal repte d'aquest Govern.

I, per cert, ja que em queden uns vint segons, improvisant una mica, i parlant de llocs de treball, també m'agradaria preguntar-li, i si vostè pot respondre, si té temps, sobre la Conferència Sectorial de Trabajo, que va tenir lloc ahir. Voldríem saber com va anar i si es confirma que tindrem menys diners per a les polítiques actives d'ocupació.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Moltes gràcies, senyor diputat. Dins de la reconstrucció de les nostres estructures econòmiques i socials després d'aquesta crisi, dura, que encara estem patint, és evident que el model cooperatiu i tot el que representa l'economia social hi tenen un paper cada vegada més important, tant des d'un punt de vista, com vostè deia, quantitatiu, com també des d'aquesta aportació d'un nou model molt més ètic, molt més de compromís social i, en definitiva, d'una major sostenibilitat de la nostra activitat econòmica.

És per això que espero que al llarg d'aquest període de sessions puguem veure ja iniciats els tràmits d'una nova llei de cooperatives i que impulsarem d'una manera decidida el programa Ara Coop –forma part dels nostres compromisos de govern i de pactes de legislatura–, per tal de promoure encara més el posicionament i el valor que aporta a la societat el model cooperatiu, per afavorir la creació d'empreses d'economia social, de cooperatives. Estem en bona línia: més de 4.100 cooperatives avui existents, amb prop de 40.000 llocs de treball directes, 100.000 llocs de treball vinculats i una població de prop d'1.200.000 persones vinculades al món de la cooperativa, crec que aporten d'alguna manera prou transcendència perquè tot aquest foment del cooperativisme en el territori, amb els agents socials, a les escoles, a les universitats, aquesta voluntat, doncs, d'impulsar, malgrat les dificultats pressupostàries, com estem fent, línies de préstecs, d'aval, i tam-

bé de suport a societats de capital de risc que inverteixin en projectes d'inversió en cooperatives..., formen part, ho repeteixo, de les prioritats del Govern que estem impulsant decididament.

Prioritats que van sobretot orientades a aquesta lluita contra l'atur. I en aquest sentit, amb aquesta darrera reflexió que vostè m'ha demanat, ahir, dia de Sant Jordi, malgrat tot, va haver-hi reunió a Madrid de la Conferència Sectorial de Trabajo, i les notícies es van confirmar: tindrem entre un 8 i un 9 per cent de menys recursos en polítiques actives d'ocupació; es castiga especialment, lamentablement, Catalunya, que és avui el territori que més eficaçment està lluitant contra l'atur. Som de les comunitats autònomes en què més impacte té una aplicació d'uns criteris que avaluen la feina feta l'any 2013, criteris coneguts fa escassament una setmana i que no han permès fins avui, encara, d'alguna manera, conèixer quins són, en definitiva, els motius pels quals aquesta disminució global per a tothom, però específica per a Catalunya, ens impedirà fer encara més bona feina, en aquest cas, per a la creació de llocs de treball.

Lamentablement, doncs, les decisions del Govern de l'Estat, una vegada més, penalitzen...

La vicepresidenta primera

Conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...l'activitat econòmica de Catalunya.

La vicepresidenta primera

Pregunta al Govern, a respondre en el Ple, sobre les dades de transplantaments...

Pregunta

al Govern sobre les dades de transplantaments (tram. 310-00277/10)

...que formula la diputada senyora Begonya Montalbán, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Begonya Montalbán i Vilas

Gràcies, presidenta. El passat mes de febrer es van complir els trenta anys del primer transplantament de fetge a Espanya, que es va realitzar a l'Hospital Universitari de Bellvitge. Va ser l'any 82 quan es va començar a definir el model organitzatiu del transplantament a Catalunya. Posteriorment es van regular els requisits que havien de complir els hospitals generadors i transplantadors d'òrgans.

El model català de transplantament va implantar l'existència a cada hospital d'un responsable del procés d'obtenció d'òrgans. Aquest model i la figura d'aquest coordinador es van estendre progressivament a tot l'Estat espanyol.

Va ser un punt de partida i una història d'èxit, al llarg de tots aquests anys, que ens permet dir a dia d'avui

que un de cada cinc trasplantaments de l'Estat es fa a Catalunya; concretament, dels 4.279, 847 varen ser realitzats als hospitals catalans. Una activitat que segueix situant Catalunya, en índex, capdavantera arreu del món, en superar la taxa de trasplantament, aquest passat 2013, la d'altres països amb taxes elevades, com són els Estats Units, Alemanya o Bèlgica.

Cal destacar l'increment del nombre de donants vius renals i hepàtics, la qual cosa ha comportat que Catalunya segueixi liderant l'activitat en aquest trasplantament renal de donant viu, i ressaltar també el trasplantament pulmonar, que ha assolit un màxim històric.

Tot això ha estat possible gràcies a l'estructura de coordinació dels trasplantaments, exemplar a nivell de Catalunya i reconeguda internacionalment. Parlem de l'OCATT –l'Organització Catalana de Trasplantaments–, que va ser mereixedora de la Creu de Sant Jordi en reconeixement a la seva tasca.

També ha estat possible gràcies al compromís i constant esforç dels nostres professionals implicats i, sobretot, a la generositat de les persones donants d'òrgans i teixits, perquè sense donacions no hi ha trasplantaments. És un dels actes més altruistes i generosos que pot fer una persona, i, fruit de la seva decisió, pot canviar el destí i l'esperança de moltes altres. Tot i que les necessitats no s'aturen, la societat catalana ha demostrat un altre any la seva solidaritat.

Coneixedors, doncs, de les últimes dades pel que fa a l'activitat de trasplantaments a Catalunya, el nombre de persones en espera, el nombre de donants, entre d'altres, voldríem saber, honorable conseller, quina és la valoració que en fa el Govern, d'aquestes dades.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, presidenta. Diputada, permeti'm inicialment subratllar el fet que li fos lliurada la Creu de Sant Jordi a l'Organització Catalana de Trasplantaments, que és una entitat pública adscrita al Servei Català de la Salut i que, com vostè molt bé deia, ha estat el referent perquè a la resta de l'Estat s'implantés un sistema i un model de coordinació de trasplantaments que no solament s'han traslladat a l'Estat, sinó que també s'han traslladat a molts països europeus, i, per tant, una contribució més de Catalunya al conjunt de l'Estat i al conjunt d'Europa des del punt de vista sanitari. I tot això ha estat possible gràcies a un conjunt de professionals, a uns responsables de l'OCATT, però, sobretot, no hi ha trasplantaments si no hi ha donants d'òrgans. I, per tant, això ha estat gràcies a la societat catalana, solidària, gràcies també a les associacions de pacients, que contribueixen molt que aconseguim tenir aquests resultats i aquesta solidaritat de les persones.

L'any 84 va ser l'any condicionant de tot això; es crea aquest model, sobre el qual no farem balanç, perquè crec que ha estat prou exitós des del punt de vista de

la realitat, però sí que, d'alguna manera, m'agradaria exposar com estem avui, amb aquesta necessitat del trasplantament al conjunt de Catalunya.

Malgrat les dificultats pressupostàries evidents, el 2013 el fet més significat és que tenim una davallada de disponibilitat d'òrgans, per una raó d'una altra política d'un altre àmbit del Govern que és molt positiva, que és la disminució dels accidents de trànsit. Disminuir la mortalitat en accidents de trànsit té una repercussió sobre la donació d'òrgans que compensem a Catalunya amb altres dinàmiques com ser, en aquests moments, la comunitat amb major donants vius –el 49 per cent dels trasplantaments amb donants vius es fan a Catalunya– i, a més a més, promocionant el que en diem..., un element de solidaritat importantíssim, que són els trasplantaments creuats, eh? Com saben molt bé, vostè té un familiar a qui donaria un ronyó però és incompatible, jo en tinc un altre i jo sóc incompatible, però vostè és compatible amb el meu familiar i jo amb el seu, i, per tant, intercanviem els òrgans: això és el que es coneix com a «trasplantaments creuats». I Catalunya és, hi insisteixo, en aquests moments, la més participativa: dels divuit trasplantaments creuats que s'han fet a l'Estat, quinze han estat fets a Catalunya. Per tant, jo crec que aquest és un element notable.

La vicepresidenta primera

Conseller...

El conseller de Salut

Però permeti'm acabar... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Pregunta al Govern, a respondre en el Ple, sobre la gestió dels purins...

Pregunta

al Govern sobre la gestió dels purins (tram. 310-00278/10)

...que formula la diputada Cristina Bosch, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Cristina Bosch i Arcau

Gràcies, presidenta. Conseller, vostè el passat mes de febrer va convocar aquí al Parlament sindicats agraris, empreses, organitzacions professionals del sector ramader i porcí, juntament amb els representants de tots els grups parlamentaris, per analitzar les repercussions del tancament de les plantes de tractament de purins. Tots vam coincidir amb el diagnòstic, i vam concloure que el tancament de les plantes compromet greument la viabilitat i el futur del nostre sector agroalimentari. I vam consensuar un manifest on reclamàvem, primer, que l'ordre ministerial que desenvolupa el real decret sobre el càlcul de la retribució de l'ac-

tivitat de distribució energètica no s'apliqui a aquestes instal·lacions; dos, intentar aconseguir una moratòria per a les plantes de tractament de purins a través de la modificació dels paràmetres retributius, i tres, instar el Govern de l'Estat perquè l'ordre ministerial contempli mecanismes i períodes que permetin la seva evolució, més enllà dels quinze anys de pervivència d'aquestes plantes, i anar cap a sistemes més sostenibles.

Com tots sabem, Catalunya és, des del punt de vista agrari, un país eminentment ramader, amb un model productiu basat en la ramaderia intensiva, un model eficient basat en la integració, que constitueix, avui en dia, un clúster agroalimentari molt important, amb un pes molt important de les exportacions.

Des del minut zero, conseller, el sector va tenir el seu suport i el del Govern per a reclamar una solució a l'Estat espanyol. Atès que ells han creat el problema canviant les regles del joc, canviant el sistema retributiu de la distribució d'energia elèctrica, els pertoca, per tant, solucionar-ho.

A partir d'aquí, d'aquells primers moments, hi ha hagut moltes reunions amb el Ministeri d'Agricultura, moltes negociacions amb el ministre Cañete. Hem seguit les notícies. Vam conèixer un preacord amb el ministeri, segons el qual l'Estat es comprometia a finançar el cost de gestionar els excedents de purí que es puguin produir a curt termini, que en el cas de Catalunya seria a partir del mes de juny, en cas que no s'autoritzés la moratòria. Hem escoltat que l'Estat ofereix 2,4 milions d'euros per a retirar els purins que es puguin acumular a les granges. I també hem escoltat, conseller, la seva resposta, defensant de nou la moratòria i exigint que l'executiu espanyol es faci càrrec del cost total dels mètodes alternatius de gestió, en cas que es consumi la retallada.

Per tot això, conseller, des del nostre grup li volem demanar que avui ens expliqui aquí en el plenari quin és el capteniment del Govern en la gestió dels purins i quines són les alternatives i les propostes que des del seu departament es plantegen per a garantir una gestió correcta dels excedents de purins, que ajudi a trobar una solució definitiva que el nostre sector ramader tant necessita i mereix.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural (Josep Maria Pelegrí i Aixut)

Moltes gràcies, senyora diputada. Com vostè efectivament diu, vam convocar el sector en el seu moment; creiem que era una qüestió que havia de preocupar i ocupar el Govern, i en aquest sentit mantenim els acords que vam presentar en aquella reunió i que es van acordar per part de totes les parts i tots els agents implicats en aquesta qüestió. Vostè pregunta què fa el

Govern en aquest sentit; jo li explicaré quines són les polítiques i les accions que ha fet.

Primer, seguir demanant la moratòria. Crec que canviar les regles de joc en aquests moments és improcedent i, a més a més, és molt perillós, per la situació en què posa, de risc, el que són no només les plantes, que és un tema prou important per no deixar-lo de banda, però també, sobretot, les explotacions ramaderes, atès el potencial agroalimentari que tenim al nostre país. En aquest sentit, nosaltres, i distingint les plantes de tractament i les explotacions ramaderes..., per la informació que jo en tinc, l'ordre ministerial no serà aprovada fins després de les eleccions al Parlament Europeu, però nosaltres seguim insistint i posicionant-nos en favor de la moratòria i que no es canviïn les regles de joc.

Pel que fa a les explotacions ramaderes, li he de dir que nosaltres hem fet una anàlisi, una a una, de totes les explotacions ramaderes que poden estar subjectes i en l'òrbita d'aquestes plantes de tractament, i en aquest sentit són 438 les explotacions que podrien estar afectades. Però nosaltres no ens hem quedat aquí només, sinó que també tenim la solució per a un canvi de model, com ja he afirmat en moltes ocasions; crec que hem d'anar a aquest canvi de model, i aquest canvi de model s'ha de fer progressivament. És per això que necessitem el temps perquè les plantes no ens tanquin avui, d'avui per demà, sinó que puguem tenir un temps prudencial i suficient per a gestionar aquesta qüestió.

I en aquest sentit nosaltres, d'aquestes 438 explotacions, entenem que n'hi ha 128 en què amb un canvi de dieta hi hauria una reducció substancial de nitrogen, per tant a partir d'aquí quedarien fora de l'àmbit de l'exclusió d'aquesta possibilitat de gestió de purins per part d'aquestes plantes; 173 explotacions que, amb un canvi de dieta i, a més a més, amb una instal·lació d'una separació sòlid/líquid, podrien també excloure's i, per tant, sortir d'aquest problema que en aquests moments tenim des del punt de vista de la gestió de purins, i 137 en què hi hauria d'haver el canvi de dieta, òbviament, la instal·lació de separador sòlid/líquid, però també, a més a més, algun tipus de planta que pogués tractar d'una manera diferent aquestes dejeccions ramaderes que en aquests moments ens generen aquests problemes.

Jo vull recordar que estem parlant d'una afectació d'una mica més de 307.000 porcs i una mica més de 624.000 metres cúbics que el Govern en aquests moments, com vostè deia, i sense generar cap tipus d'alarmisme, estem preparats per afrontar i eventualment, a partir del mes de juny, si hi hagués algun problema, solucionar-lo de manera satisfactòria.

La vicepresidenta primera

Pregunta al Govern, per respondre oralment en el Ple, sobre l'atorgament de beques de menjador.

Pregunta

al Govern sobre l'atorgament de beques de menjador (tram. 310-00283/10)

...que formula la diputada Agnès Russiñol, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Agnès Russiñol i Amat

Bon dia, consellera. La crisi econòmica a Catalunya té cara d'infant. El 26 per cent dels nens i de les nenes viuen sota el llindar de la pobresa, enfront del 19 per cent de la mitjana de la població. Acadèmics, professionals i entitats que hi treballen coincideixen a demanar-nos, a vostè, a mi i a tots nosaltres, que cal inversió pública en infància per reduir aquestes desigualtats. Compensar les despeses a les famílies que estan en situació vulnerable és una d'aquestes inversions, i les beques menjador en són un dels seus més clars exemples. En paraules del Síndic de Greuges, «les ajudes per accedir al menjador escolar són un instrument bàsic per combatre la malnutrició infantil, perquè afavoreix que tots els nens i nenes disposin, com a mínim, d'un àpat adequat al dia».

I és precisament en aquest sentit, entenent les beques menjador com un instrument bàsic per combatre aquesta desigualtat, que el Parlament ha adoptat els últims mesos importants acords, molts d'aquests a iniciativa del partit que represento, per millorar la implementació d'aquesta ajuda, en primer lloc, garantint una partida pressupostària oberta, atorgant el cent per cent de les beques menjador a aquelles famílies que no poden fer front al pagament de la part que els correspon, millorant en la transparència de l'adjudicació de beques, establint unes bases comunes que s'apliquin a tots els consells comarcals i preveient un sistema flexible que respongui a les necessitats canviants de les famílies al llarg del curs.

Amb tot això, consellera, a aquestes alçades de curs, voldríem saber quin balanç en fa el Govern, de les noves mesures adoptades, i quina ha estat l'evolució de les dades de l'atorgament de les beques menjador després de la reassignació que s'ha fet, atenent nous criteris de renda, amb l'objectiu que cap nen que ho necessita es quedi sense beca menjador.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, la consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, per tercer any consecutiu, el Govern ha incrementat la dotació relativa a beques de menjador, però ha estat en aquest darrer acord parlamentari que l'increment ha estat més substantiu. Hem pogut arribar a 67.000 alumnes, la qual cosa vol dir que, des que es va aplicar aquest acord, 7.400 alumnes que no rebien beca l'han rebut.

Per tant, la valoració ha de coincidir amb la del Síndic de Greuges, perquè hem viscut un canvi de paradigma. La beca de menjador, vista i viscuda com un instrument que compensava els desplaçaments escolars, o bé compensava i ajudava les famílies a la seva conciliació horària, ha esdevingut un element clau en aquesta situació de lluita contra la pobresa i la desigualtat.

Per això hem creat aquesta nova modalitat d'ajuda al cent per cent, que ha permès que tres mil alumnes fossin dotats al cent per cent per part del departament, cosa que no havia succeït mai.

Però, certament, aquest increment ha estat notable, i unes xifres li poden demostrar que..., un cop analitzades les beques denegades pels consells comarcals, veuran els canvis que hi han hagut. Per exemple, al Barcelonès, 1.170; al Baix Llobregat, 761 beques més; al Vallès Occidental, 1.402.

Si ho mirem per poblacions, que és, potser, doncs, la manera amb què podem veure-ho més, a Tarragona, 513 alumnes van rebre més beques; a Terrassa, 249; a l'Hospitalet, 436.

I això per què? Doncs perquè vam poder dedicar els nostres esforços a valorar per què havien estat desateses, corregir els criteris i incrementar en 7.400 els beneficiaris d'aquesta prestació.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per repreguntar, la diputada Agnès Russiñol.

Agnès Russiñol i Amat

Gràcies, consellera. L'augment de beques adjudicades entenem que és una dada positiva perquè ens indica que cada vegada tenim més nens i nenes que disposen, com a mínim, d'un àpat adequat al dia. Creiem, per això, que no cal caure en l'autocomplaença i que cal seguir treballant.

I, en aquest sentit, i ja per acabar, voldríem saber quines són les bases que s'han consensuat per aplicar a partir del curs vinent, amb tots els consells comarcals, en l'atorgament de les beques menjador.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, la consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, cregui'm que l'autocomplaença està ben lluny d'aquest departament, perquè és un departament de constant exigència.

Ara bé, a part de la valoració del nivell de renda de la unitat familiar, que hem acordat entre tots els consells comarcals que pesarà en seixanta punts i de manera valorada igual, també hi hauran uns altres apartats

que complementaran aquesta valoració i que també hem unificat.

La valoració de les situacions de la unitat familiar, que pot pesar fins a màxim quinze punts a partir del 14-15, i això vol dir que es valori d'una manera igual el pes de la família nombrosa, la redistribució d'alumnat, un fill amb acolliment familiar, la llunyania del municipi, etcètera..., i quedarà també complementada amb una altra part que pesarà igual, fins a vint-i-cinc punts, que serà, previ informe dels serveis socials, la valoració del risc social, si és normal o greu...

La vicepresidenta primera

Senyora consellera...

La consellera d'Ensenyament

...derivada de la situació.

La vicepresidenta primera

Pregunta al Govern a respondre en el Ple sobre les infraestructures ferroviàries entre Vila-seca i Vandellòs.

Pregunta

al Govern sobre les infraestructures ferroviàries entre Vila-seca i Vandellòs (tram. 310-00284/10)

Formula la pregunta el diputat Josep Andreu, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Josep Andreu Domingo

Presidenta... Conseller, una aspiració de fa molts anys de la societat catalana ha estat poder europeïtzar la xarxa ferroviària al nostre país; fa molts anys que hem clamat per passar de l'ample ibèric a l'ample internacional.

Les reunions que es van fer a Peníscola en què participava Ferrmed i les cambres de comerç van arrencar, primer, el compromís del secretari d'estat d'Infraestructures que des de Barcelona fins a València, concretament a Almussafes, hi hauria el tercer fil, o sigui que hi hauria ample internacional, i posteriorment la ministra Ana Pastor va dir que el tram de Vandellòs fins a Vila-seca es construiria ja amb ample internacional.

La veritat és que a la reunió a què vam assistir la comissió de foment al Port de Tarragona es va evidenciar que la via entre Vandellòs i Vila-seca estava ja construïda amb ample ibèric contravenint el que s'havia dit anteriorment.

Pregunto, doncs, conseller, si la conselleria era conscient d'aquest canvi i quina opinió té al respecte.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Il·lustre diputat, bé, vostè ho ha explicat molt bé, a Catalunya hem cronificat diversos problemes que han concorregut i que en aquests moments tenim sobre la taula.

El primer és la coexistència de diversos tipus d'ample des del punt de vista ferroviari; tenim un ample mètric, tenim un ample internacional i tenim l'ample històricament instal·lat al conjunt de l'Estat espanyol, l'ample ibèric.

Aquesta triple coexistència d'amples coincideix també amb el fet que no hem estat capaços de discriminar progressivament el que és el trànsit de mercaderies del trànsit de passatgers. Enlloc com en la zona que vostè descriu, entre Vandellòs, Tarragona i, de fet, Castellbisbal, conflueixen tant aquests desafiaments que hem d'abordar.

Jo crec que, com vostè coneix perfectament, el Govern de l'Estat en aquest sentit està jugant un paper força dissortat, eh?, perquè els canvis de criteri són continus, les primeres obres de desdoblament de la via entre Vandellòs i Tarragona es van adjudicar l'any 2000, i, com sap vostè perfectament, i si convé en el segon torn li ho detallaré amb més precisió, els canvis de criteri sobre quina és la solució des del punt de vista del millor ample per fer possible que el corredor mediterrani sigui una realitat, doncs, són continus.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per repreguntar, el diputat Josep Andreu.

Josep Andreu Domingo

D'acord, conseller, que els canvis del ministeri són continus, però jo crec que darrere d'unes qüestions pressupostàries hi ha una qüestió ideològica. Queda per resoldre la unificació dels amplex ferroviaris de València amb Catalunya, i darrera d'aquesta qüestió hi ha una component ideològica. Tardarà molt poc la ministra a reclamar el corredor central ferroviari atès que no tenim un ample internacional entre València i Barcelona.

I, miri, vostè fa gala d'aquesta bona sintonia amb la ministra, però la realitat, que és molt tossuda, és que aquest Ministeri de Foment és el que menys ha invertit percentualment a Catalunya, el que menys inversió ha fet des de la Transició. Aquesta és una realitat. (*Remor de veus.*)

La vicepresidenta primera

Demanaria que els diputats s'abstinguessin de fer comentaris d'aprovació o desaprovació, en qualsevol cas, mentre es fan les preguntes, si us plau.

Té la paraula, per respondre, el conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyora presidenta. Il·lustre diputat, jo crec que, amb relació a aquest tram concret entre Vandellòs i Tarragona, hem d'aconseguir que es culmini el desdoblament, però no només això, hem d'aconseguir –i aquesta és la posició que, en aquests moments, i ho subratllo, en aquests moments, ja veurem si canvia, defensa el ministeri; el dilluns passat teníem ocasió de comprovar-ho– que el desdoblament contempli els dos amplex. És molt important l'aposta per l'ample internacional, històricament ha estat l'aposta del Govern de Catalunya, des dels anys vuitanta, però també ens hem adonat que fer la transició de l'ample internacional, deixant enrere l'ample ibèric, doncs, podria tenir un perjudici a curt termini per a algunes de les companyies que també, sota l'estímul del Govern, van apostar pel transport de mercaderies a través del ferrocarril.

Per tant, coexistència en aquest tram de l'ample internacional i de l'ample convencional, és l'estat de la qüestió, és el projecte en què estem posats i confio que, a més a més, sigui una oportunitat, ara sí, per treure per fi les mercaderies dels municipis on en aquests moments ens trobem que els passen pel mig, i que continuament, doncs, han reivindicat, tant a Cambrils com a Salou, que els alliberem d'aquesta càrrega.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Pregunta al Govern a respondre en el Ple sobre les llicències audiovisuals atorgades pel Consell de l'Audiovisual de Catalunya...

Pregunta

al Govern sobre les llicències audiovisuals atorgades pel Consell de l'Audiovisual de Catalunya (tram. 310-00285/10)

...que formula el diputat Jordi Cañas, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. *Conseller Homs*, el pasado 11 de abril el CAC autorizó el alquiler de siete licencias de TDT propiedad del grupo Canal Català al grupo El Punt Avui Televisión, lo hizo sin acuerdo..., con mayoría absoluta por parte de los seis miembros del CAC, sin disponer de la programación que justifique el cumplimiento de las condiciones de cada una de las siete licencias, sin cumplir las condiciones de producción propia y de proximidad, sin cumplir la obligatoriedad de no emitir más del 25 por ciento en cadena. En resumen, sin.

La pregunta es: ¿usted, algún miembro de su Gobierno o algún miembro de su partido ha intercedido, influido o intermediado en las negociaciones para el alquiler de dichas emisoras? Y, sobre todo, si ha intercedido, influido o impuesto a algún miembro del Consejo del Audiovisual de Cataluña para que se salte la

ley y otorgue estas licencias sin cumplir con la legalidad vigente.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. No sabia que, a més a més de diputat, fos vostè jutge. Me n'alegro per vostè. En qualsevol cas, el que li puc dir és que evidentment el Govern ha complert amb allò que a més a més està establert, entre d'altres, a l'article 82 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per repreguntar, el diputat Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Obviamente, no soy juez; lo que es obviamente es que usted no está a la altura como *conseller* de la Presidencia (*remor de veus*), sobre todo en función de sus respuestas, que suelen ser cortas...

La vicepresidenta primera

Senyores diputades, senyors diputats, si us plau. (*Pausa.*)

Pot continuar, senyor Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Bueno, es normal que a nadie le guste que le digan lo que es, en definitiva; pero bueno...

En resumen, usted no únicamente es el que mece la..., la mano que mece la cuna, sino es la mano que otorga licencias. Porque usted no me ha contestado. ¿Ha intermediado alguien de su Gobierno o de su partido para que se concedan estas licencias, sí o no? Si es fácil. Mire, usted, como suele contestar «sí» o «no», diga «sí» o «no», y asuma lo que eso significa.

Porque, ¿sabe lo qué pasa?, que se han producido una serie de irregularidades que convierten a nuestra comunidad en una república bananera. Es decir, el CAC no es el comisariado audiovisual de Cataluña; tendría que ser un consejo. Pero, claro, tiene usted al señor Loppacher, que es su mano derecha, un señor que actúa al dictado, sumiso, a su control, a la orden. ¡Es un mandado!

Y lo que pasa aquí es que al final ustedes lo que quieren conseguir es un espacio comunicacional que sea el Nodo. Ya controlan los medios de comunicación públicos, y ahora quieren los privados. ¿Sabe lo que pasa? Es que alguien ya sabía que le iban a otorgar esas licencias, porque resulta que desde finales del mes de marzo estaba diciendo que iban a emitir a partir del 23 de abril. ¿Qué eran, adivinos? Y sobre todo, ¿sabe lo que pasa? Es que anunciaban hasta una entrevista, de *Aló, presidente*, el 22, con el presidente Artur Mas, y

con el vicepresidente *in pectore*, el señor Junqueras, el 23. Ahora se entiende todo.

Por favor, quiten sus manos del Consell de l'Audiovisual de Catalunya. O mejor: ciérrenlo.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. L'he contestat amb molta precisió. Si vostè conegués què diu l'article 82 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, sabria fins a quin punt l'he contestat amb una exacta i precisa precisió, valgui la redundància, no?

Li haig de dir, per cert, que considero un elogi que em digui que jo no estic a l'alçada de les circumstàncies, segons el seu criteri. Miri, hi ha disparitat d'apreciació respecte al que un considera que han de ser les funcions i com s'han d'exercir per part del conseller de la Presidència, no?

Jo reitero el que li he dit abans, aquesta és una decisió que li correspon prendre al Consell de l'Audiovisual de Catalunya, està perfectament argumentada, és d'aquesta manera, pot vostè atendre la mateixa resolució acordada i, si vostè considera que hi ha algun aspecte que és il·legal, doncs, està al seu abast poder intercedir davant de l'Administració de justícia en allò que consideri convenient.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

Iniciem el torn de preguntes al president de la Generalitat...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la possible impunitat amb relació a les responsabilitats derivades de l'actuació i la gestió de les entitats financeres i, concretament, de Catalunya Caixa (tram. 317-00163/10)

...amb la pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política i social que formula el diputat David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Bon dia, president. Abans també, respecte a la diada d'ahir, maldar perquè es va posar de manifest també la pobresa assalariada, en el cas els treballadors de l'FNAC, que estaven en vaga, que tenen tota la nostra solidaritat.

En tot cas, dimarts passat va ser la data límit per presentar les conclusions a la comissió d'investigació sobre la desaparició de les caixes. No entrarem en els vets, incompareixences i silencis que l'han acompanyat, en aquesta tònica obscena que diu que aquí mai

ningú és responsable de res o en la casuística que ha portat a la desaparició d'un model centenari; la perversió i l'adulteració de la missió social; la implicació directa en la febre de l'or immobiliària i especulativa; l'expansió territorial irracional que va convertir caixes que van jugar a ser bancs; la cultura de la cobdícia dels equips directius, que avui està judicialitzada en el cas de Penedès, Laietana i Caixa Catalunya; els biaixos de la monitorització politicopartidària dels darrers trenta anys, o la creixent hostilitat del Banc d'Espanya i dels mercats financers.

En tot cas, per la CUP, és l'espoli d'un patrimoni col·lectiu i d'un bé comú basat en principis avui més imprescindibles que mai: el mutualisme, la previsió, la protecció de l'estalvi, la lluita contra l'exclusió financera de les classes populars, l'arrelament al territori o el compromís social.

Però la pregunta és, en termes polítics, legislatius i judicials, què n'espera del major escàndol financer de casa nostra des del final de la dictadura i com acabarà i quines mesures pensa emprendre per evitar que el major frau forat de la història bancària catalana, Caixa Catalunya, 12.000 milions d'euros, no quedi en la més absoluta, estricta i desoladora impunitat.

Gràcies, president.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Fernández, efectivament, en el tema de la gestió de les caixes d'estalvi hi ha hagut mals propis, hi ha hagut errors, i crec que s'ha de poder dir. Com a mínim n'hi ha hagut dos. Un, que ha sigut una excessiva exposició a l'àmbit immobiliari; massa caixes de Catalunya van apostar massa i massa temps pel món immobiliari d'una manera gairebé exclusiva. I això, després de la bombolla i de l'esclat de la bombolla, ha portat a una situació de desequilibris patrimonials en aquestes caixes d'estalvi molt greus.

I el segon error que crec que es va cometre va ser que en determinades captacions de diner –recordin les preferents, se n'ha parlat molt– no es va informar prou les persones que no tenien cultura financera i, per tant, es va caure, en molts casos, doncs, en enganys i en males pràctiques. Crec que això s'ha de poder dir.

També s'ha de poder dir, entenc jo, que, malgrat tot això, que era real i ha sigut real i requereix depurar responsabilitats, i algunes d'elles ja s'han depurat, al costat d'això, hi havia algú que tenia la responsabilitat de vigilar-ho, perquè tenia la regulació a les seves mans. I aquest algú qui era? Un organisme de l'Estat espanyol que es diu Banc d'Espanya.

I, per tant, quan s'hagin de depurar responsabilitats, que es depurin totes, les de les entitats financeres i les de les entitats reguladores i els governs que hi havia en aquell moment, que, deixeu-me dir una expressió en castellà, *pasaron de rositas*.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per repreguntar, el diputat David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies. Senyor president, la pregunta no era tant si es pot dir, que òbviament es pot dir, sinó si s'ha de castigar. A nosaltres... I és veritat: supervisor, regulador; també la Direcció de Política Financera de la Generalitat, també. Bé, si s'ha de castigar. Aquesta és la pregunta fonamental. Al nostre parer, també, el problema no és el que ha passat, sinó el que continua passant.

Ha referit vostè el primer rescat bancari *de facto*, que va ser el *corralito* de les preferents; el segon rescat va ser l'oficial, aquell que el Govern del PP va dir que ens sortiria gratis, agost del 2013, i el tercer rescat es forja avui mateix amb la qüestió dels actius per imposts diferits dels crèdits fiscals, 40.000 milions d'euros més.

La pregunta és: en l'àmbit dels riscos i les probabilitats, quantes possibilitats hi ha que tot quedi en la més absoluta impunitat, en la crònica d'un saqueig impune i en l'hora dels voltors, dels fons voltors, que ja planen sobre les cendres de Catalunya Caixa? O, dit en termes molt més col·loquials, quan deixarem de rescatar i engreixar bancs i quan salvarem les persones?

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. En aquest moment la depuració de responsabilitats, vostè ho sap molt bé, està ja en l'àmbit de la justícia en molts d'aquests casos i difícilment sortirà d'aquest àmbit, perquè és a qui li correspon depurar en últim terme aquestes responsabilitats.

També deixi'm ajustar-la, aquesta responsabilitat, en funció dels reguladors. No oblidem que una cosa que, en línies generals, van fer bé, en línies generals, les caixes d'estalvi, i especialment a Catalunya, va ser l'obra social. Això ho varen fer bé. Fins i tot, molt bé. I en alguns casos de caixes que com a caixes han desaparegut, l'obra social s'ha salvat; l'obra social s'ha salvat en allò que era fonamental. I això és mèrit, en aquest cas, de les institucions catalanes, que van ser diligents a salvar aquestes obres socials, que finalment era el dividend que pagaven les caixes a la

societat, i que aquest, evidentment, s'havia de preservar.

La vicepresidenta primera

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les declaracions de responsables de la Comissió Europea sobre la hipotètica sortida de la Unió Europea d'una eventual Catalunya independent (tram. 317-00162/10)

...que formula el diputat Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president, els últims dies i també els últims mesos el Govern de la Generalitat i el conjunt de catalans hem conegut l'opinió, en definitiva, la resposta oficial dels organismes de la Unió Europea a diferents peticions respecte a un procés de secessió d'un territori de la Unió Europea.

Concretament, de les últimes vegades, ha estat un nou tret al peu del seu partit polític, el senyor Tremosa en aquest cas –sembla que és marca de la casa disparar-se trets al peu–, que li ha preguntat al senyor Barroso quina seria la conseqüència d'una secessió de Catalunya d'Espanya. La resposta no pot ser més clara, la llegeixo literalment perquè els ciutadans de Catalunya ho coneguïn –i està en castellà. Diu: «Si una parte del territorio de un estado miembro dejase de ser parte de ese estado para convertirse en nuevo estado independiente, los tratados ya no serían aplicables en dicho territorio. En otras palabras, un nuevo estado independiente por el hecho de alcanzar la independencia pasaría a convertirse en un tercer país con respecto a la Unión y los tratados dejarían de ser aplicables en su territorio.» Senyor Mas, aquesta és la resposta de Durão Barroso, de Viviane Reding, és a dir, dels responsables màxims de la Comissió Europea.

Jo li pregunto a vostè com a president de la Generalitat: no el preocupa?, no té el més mínim gest de responsabilitat, com a president de la Generalitat, de continuar un camí sense sortida, que es trobarà amb una sortida hipotètica dels catalans –no d'alguns de Catalunya, dels catalans– de la unió de tots els europeus, dels nostres drets i llibertats, de la llibertat de mobilitat de les nostres empreses? A vostè, com a president, senyor Mas, realment no li importa gens i prefereix sentir l'informe dels amics del Consell per a la Transició Nacional i no sentir les paraules dels responsables de la Comissió Europea?

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, jo no em pronunciaré sobre això fins que no passi una cosa, que crec que hauria de fer que ens pronunciéssim tots, fins que no hi hagi una petició oficial d'un estat a les institucions europees per registre i que, aleshores, analitzat el cas, en funció dels tractats europeus, hi hagi també una resposta oficial de les institucions europees en el seu conjunt. I això no ha passat, entre d'altres coses perquè l'Estat espanyol això no ho ha demanat, i ho podria demanar, però no ho ha fet. Quan tinguem aquesta resposta, no a través de declaracions, de preguntes parlamentàries, etcètera, sinó una resposta a partir d'una petició oficial d'un estat, aleshores ens podem pronunciar.

Sap el que em preocupa de veritat a mi de tot aquest procés?, i crec que a Europa també la preocupa, i s'anirà veient amb el pas del temps que la preocupa, i molt. Que a Catalunya no es pugui votar malgrat que el 80 per cent de la gent ho reclama. Això sí que em preocupa.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per repreguntar, el diputat Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Senyor Mas, a Catalunya no es pot votar perquè vostè no convoca eleccions anticipades. El dia que vostè convoqui eleccions anticipades, potser les enquestes no li agraden... Jo el convido... Deixi'ns votar, senyor Mas, convoqui eleccions anticipades. És vostè l'única persona de Catalunya que pot convocar eleccions i diu que no es pot votar. És vostè l'únic. Doncs, si us plau, convoqui eleccions, intentem triar un govern que sí que li importi sortir de la Unió Europea, un govern que sí que el preocupi que els catalans deixem de ser ciutadans de la Unió Europea, que deixem de tenir passaport europeu.

Senyor Mas, la seva resposta la veritat és que l'únic que demostra és que vostès estan en un carreró sense sortida. El senyor Tremosa, que crec que és del seu partit, ha preguntat i ha rebut resposta. Vostès han portat a les Corts una demanda per fer un referèndum i hi han rebut, unànimement, pràcticament un 88 per cent de les Corts espanyoles que li han dit que no.

Senyor Mas, està vostè en un carreró sense sortida, però ens porta a tots. Abandoni aquesta posició o convoqui eleccions. *Let us vote*, com diuen vostès, senyor Mas; deixi'ns votar i deixi'ns triar un govern que sí que ens deixi ser membres de la Unió Europea. Això que tenim aquí, que és Catalunya, Espanya i Europa, seguirà unit i és l'única sortida possible. No hi han carrerons sense sortida i no hi han dreceres, senyor Mas.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el president de la Generalitat. (*Aplaudiments.*) Sollicito que no es facin ni

aprovacions ni cap altre gest ni soroll des del públic ni des de l'hemicicle, si us plau.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, no es preocupi, perquè vostè votarà –vostè votarà. Fixi's, té moltes més garanties i seguretat vostè de poder votar en funció del que li interessa, que és en unes eleccions, que no pas el 80 per cent del poble de Catalunya de poder-ho fer en un referèndum. Aquest és el gran problema. Vostè ho té segur, que votarà. I, en canvi, el poble de Catalunya, el poble de Catalunya que reclama que aquesta votació específica, s'ho ha de guanyar en contra de gairebé tot i, òbviament, en contra de vostè, que apareix com a molt demòcrata però resulta que té actituds clarament poc democràtiques. Aquesta és la realitat.

I després, com que vostè apareix com una persona, a més a més, molt legalista, sembla, jo li torno a proposar el mateix que li he dit sempre. Vostè té pressa perquè hi hagin eleccions, no? Sí, té molta pressa, perquè cada vegada, a cada sessió parlamentària, vostè reclama que hi hagi un avançament electoral –un avançament electoral. Per tant, té pressa, vol anar de pressa. És legítim que vulgui anar de pressa. Ara, com que vostè és molt legalista, sap que, com que aquesta pressa la té vostè i vostè no representa el conjunt del poble de Catalunya, sinó una petita part, doncs, té un mecanisme per avançar les eleccions o per canviar el Govern, que és el que a vostè li interessa de veritat, que és presentar una moció de censura.

I aleshores jo em pregunto: com pot ser que cada dia ens estigui reclamant eleccions anticipades i resulti que un mecanisme legal que vostè té a la mà no l'utilitzi mai. No deu ser, senyor Rivera, que té por a quedar-se en minoria i a fer el ridícul?

La vicepresidenta primera

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el dret a decidir amb relació al projecte BCN World (tram. 317-00166/10)

Formula la pregunta el diputat Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Després del *déjà-vu*, no?, sobre eleccions anticipades i moció de censura, jo li recordo unes frases que aquí s'han expressat: «El poble ha de poder votar singularment allò que vol i que l'afecta», «el debat que hem portat al Congrés és un debat sobre la radicalitat democràtica». Hem coincidit, a més, president Mas, que democràcia és molt més que votar cada quatre anys. I li ho dic perquè en els propers me-

sos es prendran decisions que afecten el futur del país. Legítimament, Convergència i Unió i PSC han pactat entorn de Barcelona World; és legítim –és legítim. Però això, òbviament, afectarà la fisonomia del país, si Barcelona World aconsegueix el que busca, que a Catalunya hi hagi un gran centre de joc mundial. I és legítim que hagin apostat per això.

Però la pregunta que li vull fer és molt concreta: la lògica que apliquem per reclamar el dret a decidir, la lògica que ens diu que entorn de grans projectes de país és el conjunt del país el que ha de decidir, el Govern està disposat a aplicar-ho en una decisió que afecta les generacions presents i futures i que canvia la fisonomia del país?

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, en aquest Parlament espero que en les properes setmanes o mesos hi hagi una llei de consultes populars, que cada grup parlamentari podrà proposar la seva utilització. Vostès tenen tot el dret del món de proposar la utilització d'aquesta futura llei, quan estigui aprovada, per a aquelles consultes populars no referendàries que vostès considerin oportunes. L'única cosa que han d'aconseguir són les majories parlamentàries perquè això vagi endavant, que em sembla que és el punt lògic, no? Si les aconsegueixen, doncs, hi haurà les consultes que vostès defensin. I si no les aconsegueixen, doncs, no hi seran, perquè això també forma part de les majories i de les minories, que, després, amb el pas del temps, poden canviar. Si la població catalana considera que aquest projecte és un gran atemptat contra el seu futur, doncs, els donarà molt més recolzament a vostès que no pas a tots els altres. Si ho considera el gran tema de país, doncs, farà exactament això, perquè vostès s'hi oposen. I si ho consideren un tema econòmicament interessant, que en lloc de dir «és la gran aposta pel joc» resulta que revitalitza una zona, dóna llocs de treball i ens converteix en capitalitat turística a nivell europeu, a nivell mediterrani i potser a nivell mundial en alguns sentits, doncs, potser no els donarà la raó a vostès. I així és el joc democràtic.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per preguntar, el diputat Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

President, el joc democràtic. Ahir en Rajoy deia: «Las Cortes han dicho “no”». Com si les Cortes fos un cos aliè; no: una majoria parlamentària. I el que li estic dient és: una decisió que afecta el país, el futur del país, perquè, si això va bé, tindrem un gran centre de joc i el que això comporta, blanqueig de capital, i el que això comporta, la instal·lació de màfies, i el que això com-

porta, pitjor qualitat democràtica. Doncs, això acabarà afectant la fisonomia del país.

I vostès tenen dret a plantejar-ho, i tant, i nosaltres tenim dret a dir que no. Però creiem que un país que reclama radicalitat democràtica ha de poder decidir allò que afecta el país. I el que li demano a vostè no és si vostès ho proposaran, sinó si vostè està disposat que allò que afecta el país ho puguem decidir entre tots. No és tan difícil.

Miri, el 25-M. La gent de Multireferèndum organitzarà consultes arreu del país entorn de coses que afecten de forma quotidiana. I el que li dic, president, és: no es pot reclamar radicalitat democràtica per decidir el futur del país i en allò que afecta la societat, l'economia i la qualitat democràtica del país mirar cap a una altra banda. Perquè així, president, no es té autoritat.

I el que li demano és que el Govern entomi que, per a un pas important com el que vostès plantegen, sigui el país, el conjunt del país qui també decideixi. I que es compromet en aquest sentit.

Gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, jo entenc, senyor Herrera, que vostès l'hagin agafada amb aquest projecte perquè en algun lloc s'han d'agafar. Però permeti'm que li digui una cosa: no té re a veure, des d'un punt de vista d'interès de país, aquest projecte amb el projecte polític que està seguint la ciutadania catalana. Jo no veig aquí manifestacions tremendes, ni hi han campanyes espectaculars en contra d'això; hi ha gent que hi està a favor, hi ha gent que hi està en contra, com en tantes i tantes i tantes altres coses de la gestió del dia a dia. Senyor Herrera, siguem clars i siguem, a més a més, coherents; siguem clars i coherents, no?

Per cert, vostès la tenen contra el joc, pel que veig, però l'han gestionat; que la tenen contra el joc, però l'han gestionat. Jo em quedo veient visions, de tant en tant, quan sento alguns discursos. Dic: però si vostès el van gestionar, no sé si set anys seguits. I quants casinos van tancar vostès en aquest país? (*Remor de veus.*) Quantes lleis van prometre que farien per tancar casinos existents?

La vicepresidenta primera

President, president... Si us plau, diputades i diputats... (*Pausa.*) President, pot continuar.

El president de la Generalitat

No, ara no els agrada, això, és clar, no els agrada –no els agrada. És més, vostès, i els en podem posar exemples concrets, van *fomentar el joc* en aquest país, el van fomentar en casos concrets i molt específics. I ara

resulta que, després d'haver fomentat el joc quan vostès n'eren responsables, ara es dediquen a disparar contra tots aquells que, a més a més dels casinos, bàsicament estan apostant pel turisme, que és una activitat que en aquest moment està cridada a consolidar la recuperació econòmica de Catalunya i els llocs de treball.

(*Remor de veus.*)

La vicepresidenta primera

Senyores diputades, senyors diputats...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les seves declaracions relatives a la convocatòria de la consulta (tram. 317-00168/10)

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política... (*persisteix la remor de veus*) –senyores diputades, senyors diputats, si us plau–, sobre la situació política, que formula la diputada Àlicia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari Popular de Catalunya.

Àlicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor president, com hem d'interpretar les seves declaracions en què vostè va dir que li ho posaria difícil al Govern d'Espanya perquè..., poguéu fer una consulta a Catalunya? Què és el que pensa fer i què vol dir amb posar-ho difícil a la legalitat de tots els espanyols?

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, posar-ho difícil..., suposo que vostè només va llegir el titular, cosa bastant habitual, però posar-ho difícil vol dir posar-ho difícil des del punt de vista de no donar excuses legals perquè s'ho puguin carregar.

Oi que ara ho ha entès? I, fins i tot, a més a més d'entendre-ho, igual li ha agradat. (*Rialles.*)

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per repreguntar, la diputada Àlicia Sánchez-Camacho.

Àlicia Sánchez-Camacho i Pérez

Senyor president, la seva vis còmica no la coneixíem, la pot seguir explotant, està prou bé, però, escolti'm, jo aquí li pregunto al president de la Generalitat. Si vostè vol dedicar-se a les televisions i a fer teatre també pot, eh?, també li ho recomano. Però, escolti'm, miri, estem parlant de coses serioses, senyor presi-

dent, estem parlant de coses serioses. Miri, vostè, dir que li posa difícil o que no els donarà excuses a la legalitat de tots els espanyols és molt seriós, senyor president. Vostè què vol fer? Vol fer una llei de consultes en què dirà als catalans que el referèndum del dia 9 serà legal? Sap que és mentida, sap que vostè no pot dir als catalans que votaran per la independència, com els catalans no poden votar per sortir d'Europa o per sortir de l'OTAN perquè està fora de les competències de l'article 122 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Per molt impecable que vostè vulgui fer la Llei de consultes, no pot preguntar si Catalunya sortirà d'Espanya o si Espanya es trencarà, perquè és il·legal.

Senyor president, vostè està en un camí molt perillós, està utilitzant les institucions de tots els catalans i els diners de tots els catalans, està enviant cartes la vicepresidenta als ajuntaments per fer consultes, estan utilitzant el CIRE per fer paperetes, estan enviant cartes als funcionaris dient-los que els votaran, i sap que no es pot fer. Senyor president, vostè parlava d'unitat ahir el dia de Sant Jordi, en una Catalunya plural i diversa. Era un exercici de cinisme, senyor president? Perquè està fent tot el possible perquè els catalans ens dividim, perquè els catalans ens enfrontem. Treballi vostè en la unitat i treballi amb el Govern d'Espanya i amb els espanyols en allò que ens uneix, no tregui els catalans d'Espanya ni d'Europa, perquè a Europa no va entrar Catalunya, va entrar una nació que es diu Espanya i, per tant, aquesta és l'única que se li poden aplicar els tractats.

I parlant d'eleccions anticipades, vostè, que porta tres anys governant, vol un altre cop que tinguem eleccions anticipades, com diu l'ANC? Doncs, miri, jo li recordo que plataformes com la Societat Civil Catalana ahir van expressar el que diu la Catalunya silenciosa: que la independència no la volem i que no ens convé, i que no volem un govern inestable ni anar a votar permanentment; el que volem és que ens governin bé, cosa que vostè no fa, perquè el que està fent és just el contrari, governar per anar a votar però no per arreglar els problemes reals dels catalans.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, hi ha una diferència; vostè diu: «Hi ha una determinada gent que diu que no ens convé la independència o que no ens convé el referèndum.» Molt bé, és totalment legítim, però, i els que pensen el contrari, senyora Sánchez-Camacho? Aquests no existeixen? Aquests no hi són, no són ningú? Vostè s'erigeix en portaveu d'aquells que diuen «això no ens convé», i diu «com que no ens convé a aquests, tothom a creure». Això és l'«orden y mando», senyora Sánchez-

Camacho, és l'«orden y mando», típic, per cert, de Madrid y del seu partit –típic de Madrid i del seu partit, l'«orden y mando». Com que n'hi ha uns quants que no els interessa, imposen la seva voluntat sobre tota la resta. Que això passa per sobre d'una majoria parlamentària d'aquest Parlament? És igual. Que això passa per sobre el mandat que varem rebre de les urnes el 25 de novembre en unes eleccions anticipades precisament per dilucidar tot això? És igual.

I aleshores, senyora Sánchez-Camacho, en què quedem? Fem una cosa, vostès i nosaltres, que és molt més senzill, és com funcionen els països democràtics. És evident que hi ha un conflicte, això és evident; hi ha una part de la societat catalana molt important que vol fer aquesta consulta, n'hi ha una altra que no la vol fer i, dintre de la consulta, n'hi ha alguns que estan a favor que Catalunya tingui un estat i d'altres que hi estan en contra. I com es fa això, en una democràcia, per resoldre aquest conflicte? A base de declaracions, d'insults, de pressions? Vostè deia: «Vostè s'ha posat en un camí molt perillós.» M'ho explica o m'ho conta? Ja ho sé, ho he notat en les meves pròpies carns, senyora Sánchez-Camacho, ho he notat a les meves pròpies carns (*remor de veus*), ja ho sé, que estem en un camí fins i tot personalment perillós, que vostè diu, sí, perquè l'Estat és l'Estat, ho sabem perfectament. Ara, ho resolem votant, senyora Sánchez-Camacho, això, o no? Ho resolem votant o no? I abans de votar, parlarem tot el que calgui i cadascú defensarà la seva posició, però cadascú, senyora Sánchez-Camacho, no només vostès intentant imposar a la majoria, a la gran majoria una posició absolutament minoritària, perquè a això no se li diu democràcia real.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació política...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la participació del Govern en reunions tècniques amb el Ministeri d'Economia i Competitivitat sobre un nou model de finançament (tram. 317-00165/10)

...que formula el diputat Pere Navarro, del Grup Parlamentari Socialista.

Pere Navarro i Morera

Gràcies, presidenta. Senyor president, em pot confirmar si hi ha reunions tècniques al Ministeri d'Economia per dissenyar un nou model de finançament i si el seu Govern hi participa i què està negociant?

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Negociacions formals, no hi són.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per preguntar, el diputat Pere Navarro.

Pere Navarro i Morera

Gràcies, presidenta. Senyor president, el tema del finançament ha de ser, hauria de ser un tema central i prioritari de la seva acció de govern i, de fet, vostè s'hauria de posar al cap d'aquesta negociació i que Catalunya lideri un nou model de finançament per a tot Espanya, un nou model de finançament que sigui just, que sigui just per a Catalunya, perquè, en el fons, estem parlant de diners. Fa molt pocs dies estàvem aquí en un ple sobre la pobresa i vostès ens estaven dient: «No hi ha diners per fer un pla de lluita contra la pobresa infantil, calen més diners.» Evidentment, calen diners per propiciar cursos, per propiciar accions per als aturats, per crear ocupació; calen diners per ajudar les empreses a crear riquesa i ocupació, també, i vostès han de liderar, han de liderar aquesta negociació per aconseguir més diners. No vull pensar, senyor president, no vull pensar que vostès no negocien per alimentar el clima de confrontació, i no vull pensar que el senyor Rajoy allarga artificialment aquest procés només pensant en les eleccions generals de l'any 2015.

Miri, senyor president, li dic molt clarament, per trobar un model, per acordar un model just i solidari de finançament les portes del diàleg del Partit Socialista estan obertes, perquè vostè sap que el centre de les nostres accions polítiques passa justament per totes aquelles persones que estan patint, passa justament per totes aquelles necessitats que cal cobrir, i que cal cobrir, com li he dit abans, amb diners per donar oportunitats als aturats de llarga durada, per ajudar les empreses que necessiten més i millor finançament, per ajudar totes aquelles persones que estan en situació de pobresa. Jo ja li vaig dir i li torno a repetir, senyor president, escolti'm, bé: quan vostè i jo parlem, quan els nostres partits arriben a acords sobre grans temes de país Catalunya avança i els catalans i les catalanes tenen més oportunitats.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, ja li ho he dit, en el tema del finançament es va tard, és exactament així; ja hauria d'estar en vigor l'actual sistema de finançament, és cert, nosaltres hem reclamat en diferents ocasions que això havia d'haver quedat resolt i, per tant, no estem en desacord amb això. L'únic matís que jo li faria és, vostè ens diu: «Liderin això.» Ho

hem liderat sempre, senyor Navarro. Sap què passarà? Que si ho liderem nosaltres i fem la reclamació dels diners, automàticament es muntarà a tot Espanya una altra campanya anticatalana. És el que vostè vol? Sí, passarà això, passarà exactament això, i vostès ho saben perquè quan ho van liderar vostès també els va passar –també els va passar. Sí, és igual, miri cap a un altre costat, però és l'Estat –és l'Estat. Sí, sí, senyor Navarro, és l'Estat.

I li posaré un exemple. Es va pactar un estatut el 2006, no digui que no, es va pactar un estatut el 2006, es va pactar amb vostès; hi va haver una part de l'Estat, que van ser aquests que vostè diu cap als altres, que la van recórrer, i hi va haver un organisme que havia de fer d'àrbitre que es va decantar cap a un costat, però era l'Estat, no és una cosa que és una mòmia egípcia, és l'Estat real espanyol que actua. I, per tant, jo li dic: oi que és una urgència per a tots els ciutadans de l'Estat espanyol el finançament nou de les autonomies? Oi que és així? Doncs, escolti'm, algú té la responsabilitat a Espanya d'exercir el lideratge espanyol, perquè nosaltres l'hem exercit moltes vegades i sempre n'hem sortit malparats, i potser ara és hora que els espanyols que tan proclamen sobre l'interès general espanyol agafin una mica les regnes i comencin a proposar allò que crema políticament.

La vicepresidenta primera

Pregunta al president de la Generalitat sobre els darres esdeveniments polítics...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el dèficit públic espanyol, el fons de garantia de dipòsits i el fons de reserva de la seguretat social i sobre la comunicació de l'opinió del Govern a la societat catalana i a les institucions europees (tram. 317-00167/10)

...que formula el diputat Oriol Junqueras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Junqueras i Vies

Bon dia a tothom. Senyora presidenta... Senyor president, els darrers dies, a través dels mitjans de comunicació i també per vies més discretes, tos plegats hem tingut l'oportunitat de sentir la preocupació, la preocupació reiterada de les institucions europees respecte al dèficit públic espanyol, el fons de garantia de dipòsits, respecte al fons de reserva de la seguretat social i, per posar tan sols un exemple concret, la preocupació pel fet que el fons de reserva de la seguretat social s'hagi fet servir per finançar el deute públic espanyol i s'utilitzi en aquests moments per ocultar almenys una part del dèficit públic de l'Estat.

Un dèficit públic que es manté en xifres elevadíssimes. De fet, la combinació de dèficit públic i d'atur de l'Estat espanyol continua sent la més alta de tota la Unió Europea, i es manté en xifres elevadíssimes, aquest dèficit públic, malgrat l'enorme patiment dels ciutadans en àmbits tan decisius com la salut, l'en-

senyament, el benestar social, etcètera. Un patiment que l'Estat imposa a través de la limitació dels sostres pressupostaris dels ajuntaments i de les comunitats autònomes, i si el patiment dels ciutadans en l'àmbit de la salut, de l'ensenyament i del benestar social continua sense evitar un dèficit enorme per part de l'Estat és perquè l'Estat continua malgastant quantitats ingents de recursos i perquè hi ha una enorme evasió fiscal. Ara aquests dies, a més a més, hem sentit que el Govern espanyol anuncia que té un coixí de 5.000 milions d'euros que pensa utilitzar per rebaixar els impostos a aquells que més tenen, que, de fet, molt sovint també són aquells que menys paguen, fruit d'aquesta evasió fiscal enorme. I per tot plegat nosaltres voldríem saber quina és la posició del Govern sobre tot plegat, sobre aquestes xifres, i quina és la intenció del Govern a l'hora de comunicar aquest posicionament a la societat catalana i a les institucions europees.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Junqueras, crec que la població té dret a saber el següent: des del conjunt de la Unió Europea s'han signat una sèrie de tractats que passen per limitar els dèficits. Hi ha aquesta xifra que diu, en circumstàncies normals, menys del 3 per cent de dèficit públic a cada Estat sobre la riquesa que genera cada Estat, això que en diem el PIB. Molt bé, aquesta és la norma. Com ha aplicat això l'Estat espanyol? Que ho ha d'aplicar, com tots els altres, per cert, com França, governada pels socialistes: retalls històrics. Doncs, bé, com ho apliquen els països, això? Cadascú, doncs, a la seva manera en funció de la seva situació de sortida.

Cas espanyol –la gent ho ha de saber això–; esforç de l'Estat central espanyol per reduir el dèficit: zero; no n'hi ha hagut, segueixen tenint el mateix percentatge de dèficit sobre el PIB que tenien fa dos anys enre-re. Com ha baixat el dèficit públic espanyol? –perquè, efectivament, ha baixat. Doncs, gràcies a dos factors: u, al món local, aquest que es vol suprimir en part, que fa nosa, això contribueix a un superàvit en les finances públiques de l'Estat espanyol, és a dir, ajuda a complir, i l'altre factor són les autonomies, que en tres anys, i també Catalunya, han baixat el 50 per cent el seu dèficit. Per tant, compleixen el món local, compleixen les comunitats autònomes, incompleix l'Estat central. Aquesta és la realitat, la fotografia i el que la gent ha de saber perquè després d'això qui en pateixen les conseqüències són la gent a través del que vostè deia, polítiques sanitàries, educatives, de serveis socials, etcètera.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per repreguntar, el diputat Oriol Junqueras.

Oriol Junqueras i Vies

Atès que les properes setmanes hi hauran eleccions europees, i que sens dubte són una cita important per al conjunt d'Europa i també per a la societat catalana, i que els futurs diputats que en aquesta propera legislatura hauran de fer feina del Parlament Europeu tindran una feina molt important abans i després del 9 de novembre, també voldríem reiterar la nostra esperança que sàpiguem treballar en conjunt, com han fet en gran mesura en aquesta legislatura passada, i també voldríem saber del Govern la voluntat de col·laborar en tots els àmbits institucionals del país, des dels ajuntaments fins als diputats del Parlament Europeu, a l'hora de defensar aquests interessos. Voldríem saber aquesta disponibilitat del Govern.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. El Govern, òbviament, està disponible en aquesta línia; hem defensat fins al cansament, fins a la fatiga total, que aquest repartiment era completament injust i completament deslleial.

I deixi'm acabar amb una imatge gràfica. Aquí hi ha un govern espanyol que posa els deures als altres, els posa, sobre compliment dels dèficits públics, i els posa «manu militari», entre cometes, i no fa els deures. És a dir, posa els deures, però no els fa. És una cosa curiosa, una manera curiosa d'abordar la lleialtat institucional i, a més a més, el benestar de les persones.

La vicepresidenta primera

Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments polítics...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la Diada de Sant Jordi i el dret a decidir (tram. 317-00164/10)

...que formula el diputat Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, ahir vam viure, un any més, la Diada de Sant Jordi, i un any més, el país, les persones que el conformen, doncs, van lluir als ulls de tothom les seves millors virtuts. En un dia no festiu, els carrers i les places de tots els pobles i ciutats es van omplir de gent; civisme, cultura, germanor, solidaritat, estima, convivència van ser els valors que van amarar tots els racons del país per part de tothom, de gent absolutament diferent, de gent absolutament diversa. Un any més hem mostrat al món les nostres millors cartes, si bé a ningú se li escapa que enguany no és un any més ni un any

qualsevol, en un any ple de commemoracions importants, i sobretot és l'any en què ens disposem a prendre de manera democràtica la decisió política més transcendent de la nostra història recent.

La Diada de Sant Jordi d'ahir és sens dubte la millor i més contundent resposta a tots aquells que ni que sigui a cops de martell volen introduir una imatge de com es viu el procés del dret a decidir al carrer absolutament distorsionada i allunyada de la realitat. Aquells que ahir, amb tanta gent al carrer, volien trobar i respirar enfrontaments, divisió, tensió, discriminacions i opressions lingüístiques, famílies que no poden sopar juntes per culpa del procés, etcètera, havien d'anar directament a la secció de ciència-ficció o a la d'astronomia perquè estan absolutament instal·lats en una altra galàxia. La realitat és tossuda i per Sant Jordi és contundent, i els desmenteix de cap a peus, a tots aquests que intenten introduir aquest missatge. És una llàstima que molts d'aquests, que viuen fora i viuen instal·lats en aquest imaginari, ens facin la visita del metge, de només cinc minuts, vinguin absolutament precintats sense poder tastar ni respirar com es viu el procés als carrers de Catalunya.

O potser a altres, que són d'aquí però que ahir no estaven aquí, estaven en un altre lloc, la foscor de les claveres de l'Estat els fa dir segons quines bestieses i segons quines animalades amb relació a com es viu el procés aquí, a Catalunya.

És una llàstima, però per sobre d'això la realitat és esplèndida: el civisme i la convivència. I això que està passant en el procés polític que viu Catalunya per poder decidir poc o molt també passa..., que hem de posar-hi les millors virtuts en tots els reptes que tenim assumits en el camp econòmic i social.

És per això, president, que, després de l'esplèndida diada d'ahir, li volem preguntar quina és la seva opinió de com la societat catalana viu un any tan transcendent des de tants punts de vista per al nostre futur.

Moltes gràcies, president.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per respondre, el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, jo..., em sembla que l'exemple d'ahir, del que va passar en els carrers i en les places dels nostres pobles, de les viles, de les ciutats de Catalunya, és l'exemple del tarannà de la gent de Catalunya. Se'ns fan discursos apocalíptics sobre la divisió de la societat catalana. Ahir jo vaig tenir ocasió de reunir-me amb vint-i-cinc responsables estrangers acreditats a Espanya, vint-i-cinc, de mitjans de comunicació, de molts països diferents, etcètera, i els vam convidar a passejar pels carrers de Barcelona, perquè estaven a Barcelona. Hauria sigut igual que haguessin anat a passejar per qualsevol altra ciutat o poble del nostre país.

Quin era l'ambient que es va trobar? Era un ambient normal, d'un país que pateix –d'un país que pateix–, perquè hi ha molta gent que, sortint ahir al carrer, patien, i d'altra que no van poder sortir al carrer, i que, si van poder sortir al carrer, potser no van poder gastar re, per tant és l'ambient d'un país normal però que pateix, i que al mateix temps es comporta amb unes actituds cíviqes *exemplars*. I aquest és el país que tenim.

I després se'ns fan discursos apocalíptics sobre si aquest país està dividit, està confrontat, està barallat a mort... Gairebé se'ns diu que, a més a més, en determinades dates assenyalades de l'any, la gent ja no pot seure ni a taula junta. I resulta que no poden seure a taula junts, però resulta que poden passejar tots pel carrer tranquil·lament. Aquesta era la imatge del país d'ahir, aquesta és la imatge real. Que a alguns sembla que no els agrada que es produeixi. Dius: curiós!, perquè normalment a una persona de bona fe, i de bona actitud, i de sentit positiu, el que li agrada és que el seu país sigui d'aquesta manera. I a alguns sembla que això no els acaba d'agradar, els incomoda.

Però –i aquest és el missatge, també– resulta que aquest país, en les seves actituds cíviqes i de bona convivència, és un país tossut –és un país tossut–, perquè ho té molt, molt, molt arrelat, aquesta manera de comportar-se, aquesta manera de fer i aquesta manera de ser. I jo celebro que un cop més –un cop més–, i segur que no serà l'últim, en el nostre país, a Catalunya, es donés un gran exemple de civisme i de convivència, malgrat les enormes i greus dificultats que està patint molta gent d'aquest mateix país.

La vicepresidenta primera

Acabada la sessió de control, passem ara al punt següent de l'ordre del dia, que és la situació de compatibilitat d'un diputat.

Situació

de compatibilitat d'un diputat
(tram. 234-00021/10)

El secretari quart, senyor David Companyon, donarà lectura del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats sobre la compatibilitat del diputat Cristòfol Gimeno Iglesias, que ha estat publicat en el dossier del Ple.

Prego al secretari quart que procedeixi a la lectura del dictamen.

El secretari quart

«Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats.

»La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en la sessió tinguda l'1 d'abril de 2014, ha acordat d'establir el dictamen següent.

»Després d'estudiar la legislació vigent a Catalunya en matèria d'incompatibilitats dels diputats del Parlament de Catalunya i d'examinar les dades declarades pel diputat Cristòfol Gimeno Iglesias relatives a les activitats professionals, laborals o empresarials que

exerceix i als càrrecs públics que ocupa, d'acord amb l'article 16.1.b del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat del diputat Cristòfol Gimeno Iglesias.

»Palau del Parlament, 1 d'abril de 2014.»

Benvingut.

La vicepresidenta primera

Podem considerar aprovat aquest dictamen per assentiment? *(Pausa.)*

Doncs, si no hi ha cap objecció, aprovem el dictamen per assentiment.

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament)

El tercer punt de l'ordre del dia és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions.

De conformitat amb l'article 41.2 del Reglament, la composició de les meses de les comissions ha de ser comunicada al Ple, i, atès que la nova composició de la Mesa de la Comissió d'Afers Institucionals està inclosa en el dossier del Ple, que ha estat distribuït als il·lustres diputats i diputades, els prego que se n'eximeixi la seva lectura. Sí? *(Pausa.)*

Projecte de llei

de modificació de la Llei 3/2008, del 23 d'abril, de l'exercici de les professions de l'esport (debat de totalitat) (tram. 200-00015/10)

Complimentat així el que estableix l'article 41.2 del Reglament, passem ara al punt següent de l'ordre del dia, que és el debat a la totalitat sobre el Projecte de llei de modificació de la Llei 3/2008, del 23 d'abril, de l'exercici de les professions de l'esport.

En primer lloc, d'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Govern de la Generalitat, el conseller de la Presidència, senyor Francesc Homs.

(Pausa llarga.)

El vicepresident segon

Quan vulgui, honorable conseller.

El conseller de la Presidència

Moltes gràcies. Bon dia. Molt honorable president, senyors i senyores diputats i diputades, secretari general de l'Esport, m'adreço a tots vostès per exposar els motius pels quals des del Govern hem vist oportú modificar la Llei 3/2008, de 23 d'abril, de l'exercici de professions de l'esport de Catalunya, i iniciar així el seu tràmit parlamentari, en el sentit, a més a més, del que ja vaig tenir l'oportunitat d'anunciar-los que faríem, doncs, just l'any passat.

Sis anys després de l'aprovació de la llei que els referia, de l'any 2008, el Govern de la Generalitat, per l'experiència acumulada en l'aplicació de la norma i atenent al seu desplegament reglamentari, doncs, hem cregut oportú actualitzar-la i dotar-la d'una nova redacció.

Per aquest motiu, el passat 14 de gener el Govern va aprovar el Projecte de llei de modificació de la Llei de professions de l'esport a Catalunya.

En aquest sentit, s'ha posat de manifest la conveniència de recollir i donar regulació legal a diferents situacions que es plantegen dins de l'àmbit col·lectiu que desenvolupa la seva professió en l'àmbit de l'esport i que actualment es troba en alguns supòsits davant d'un cert buit legal al qual cal donar una resposta en aquest sentit.

Per aquest motiu, mitjançant la modificació de la Llei 3/2008, es pretén donar sortida als professionals del sector esportiu que encara no han pogut integrar-se legalment en l'àmbit laboral de les activitats físiques i esportives, amb la finalitat que puguin accedir al conegut Registre de professionals de l'esport.

En aquest sentit, el desplegament que hem dut a terme amb relació a la Llei 3/2008..., val la pena fer notar que mitjançant el Decret 68/2009 es va regular el Registre oficial de professionals de l'esport de Catalunya, que abans els esmentava, que, a 9 d'abril d'enguany, d'aquest 2014, compta, té, per tant, un total de 26.444 professionals registrats, amb 14.878 professionals registrats i un total de 4.368 professionals col·legiats –per fer la distinció, en aquest cas.

Aquell mateix any s'aprovà també el Decret 107/2009, pel qual es regula el procediment d'habilitació per a l'exercici de les professions previstes a la Llei 3/2008, sobre l'exercici de les professions de l'esport, sense disposar de la titulació requerida a la llei. Mitjançant aquesta norma es va articular un procediment que va permetre habilitar a les persones que havien estat treballant professionalment abans de la publicació de la llei a fi que amb aquesta habilitació poguessin seguir exercint la mateixa professió.

El decret va fixar un termini per a l'habilitació que va concloure el 31 de desembre del 2010, i el resultat va ser un total de 6.832 sol·licituds, amb el 97 per cent de resposta positiva. I mitjançant la resolució..., una resolució, vaja, de juliol del 2009 –no els en llegeixo la numeració tècnica–, mitjançant aquesta resolució es va regular el procediment de validació d'aprenentatges adquirits i la seva connexió amb el nivell 1 de formacions de les modalitats esportives en període transitori a partir de la qual es van publicar diverses convocatòries de validació.

Aquestes disposicions van establir uns períodes per tramitar les inscripcions en el Registre oficial de professions de l'esport de Catalunya, un cop obtingudes les validacions.

El període de validació també ha finit, com saben, i, en aquest cas, el resultat total va ser de 3.346 sol·licituds, de les quals el 95 per cent han estat positives.

Què contempla, per tant, la modificació que avui abordem, tenint present tot aquest bagatge? En primer lloc, tenir present que la Llei del 2008 no contemplava les formacions de les modalitats esportives de salvament i socorrisme, i busseig esportiu amb escafandre autònom, atès que aquestes encara, de fet, no s'havien regulat. Amb la modificació de la llei aquestes activitats professionals se situen en el sector i dins la regulació de la llei, concretament en les professions de monitors esportius i d'entrenadors esportius, i en el cas de salvament i socorrisme, també la de director esportiu.

En segon lloc, es proposa modificar la nomenclatura de dues professions de l'esport a fi d'identificar més clarament la professió amb el sector esportiu. Es tracta de les professions d'animador i monitor esportiu professional, i dels entrenadors professionals, que es modifiquen per les professions de monitors esportius, entrenadors esportius, referits a un esport específic, s'entén.

La tercera modificació que es proposa té com a finalitat que, per a l'exercici de les professions que es regulen en la llei, les formacions es puguin acreditar tant pels títols que contempla la llei com per les altres noves titulacions exigibles a mesura de la seva implementació i també per les titulacions obtingudes en els estats membres de la Unió Europea.

També s'ha considerat convenient proposar incloure la possibilitat del reconeixement i incorporació dels i les professionals, degudament inscrits a Catalunya, en altres registres de professions de l'esport d'altres estats membres de la Unió Europea en el cas que s'estableixi un acord o un conveni.

Per altra banda, la llei hauria de permetre solucionar situacions problemàtiques en què es troben alguns professionals de l'esport que, des de l'entrada en vigor de la mateixa llei, del 2008, afectats també per diverses normatives vigents, val a dir-ho, es veuen impossibilitats de complir amb l'obligació d'estar registrats com a professionals de l'esport a Catalunya.

Una d'aquestes situacions és la del col·lectiu que es dedica a desenvolupar tasques en l'àmbit de les activitats físiques i esportives per a infants i joves menors d'edat. La no-existència de la formació oficial en aquestes activitats poliesportives, en un nivell bàsic similar al que existeix en els ensenyaments esportius o en la formació en període transitori, fa que aquest sector quedi fora de la Llei de les professions de l'esport. Per aquest motiu l'Administració donarà una oferta formativa específica, en un nivell, evidentment, doncs, bàsic, i aquesta formació la realitzarà –està previst, vaja– l'Escola Catalana de l'Esport, com a òrgan docent del Consell Català de l'Esport de la Generalitat de Catalunya.

En segon lloc, ens trobem també amb la demanda del sector federatiu i de la Unió de Federacions Esportives de Catalunya envers la situació de les persones que es dediquen a desenvolupar tasques a nivell bàsic en una modalitat esportiva concreta en les entitats esportives, i que es porten a terme en federacions, òbviament, esportives, consells esportius i entitats degudament inscrites o adscrites al Registre d'entitats esportives del

Consell Català de l'Esport. Per atendre aquesta demanda i per tal d'incorporar al Registre oficial de professionals de l'esport aquests tècnics, es determinaran els requeriments i condicions per reconèixer la formació federativa per part de l'òrgan docent del Consell Català de l'Esport.

En ambdós casos anteriors els professionals podran inscriure's al Registre oficial de professionals de l'esport de Catalunya, un cop hagin, òbviament, realitzat la formació necessària.

El projecte de llei també resol o pretén resoldre altres situacions. S'ha detectat que hi ha tècnics que professionalment exerceixen com a entrenadors professionals de modalitats esportives legalment reconegudes pel Consell Català de l'Esport, però als quals l'Administració no els pot oferir formació oficial, ja que la modalitat no està reconeguda per part del Consejo Superior de Deportes, que de fet, com saben, és qui té la competència en aquests moments per reconèixer l'existència d'una modalitat esportiva a aquests efectes. Un exemple el tenim en el *balonkorf* o *korfball*: existeix legalment registrada la Federació Catalana de Korfball, i han participat en competicions a nivell internacional, com saben, però els tècnics que porten la selecció catalana no estan inscrits al Registre oficial de professionals de l'esport, ja que no disposen d'una oferta formativa.

Per altra banda, hi ha una situació en què les modalitats esportives sí que estan legalment reconegudes pel Consejo Superior de Deportes en període transitori però que no s'ha publicat el pla formatiu de la modalitat o especialitat esportiva en el *Butlletí Oficial de l'Estat* i que per aquest motiu no se'n pot desenvolupar la formació a Catalunya, no? En aquest sentit, tindríem com a exemple la modalitat de patinatge sobre gel, respecte a la qual a Catalunya tenim la necessitat de desenvolupar la formació, però el Consejo Superior de Deportes encara no ha desenvolupat el seu pla formatiu.

Una altra modificació que podem identificar i que proposem en aquesta llei és la relacionada amb l'exercici de les professions de monitor esportiu i entrenador esportiu, com els he comentat abans. Si el Govern verifica una manca real de professionals titulats per atendre la demanda existent, o bé constata l'existència de nous àmbits de treball amb una manca de formació específica, els professionals del sector esportiu que disposin de diversos certificats que acreditin tant la formació com l'experiència professional que els atorguin les atribucions i competències podran, tenint tot això, sol·licitar la inscripció al Registre oficial de professionals de l'esport, atenent la normativa vigent en aquest sentit.

Un dels temes que no s'havien resolt era el desplegament de la disposició final setena, com saben, no?, que consisteix a establir i desenvolupar un procediment per tal de fixar els mínims requisits de formació complementària i d'experiència professional per poder desenvolupar professionalment la tasca d'aquelles professions que estableix la llei i que així ho requereixi.

Ara, amb la modificació d'aquesta disposició, es permet desenvolupar, de fet, aquest procediment.

Així mateix, també es preveu una modificació o es proposa una modificació de la disposició final relativa a la reglamentació federativa, i atenent el desenvolupament del voluntariat. Es preveu que les federacions esportives puguin realitzar una formació mínima per tal de garantir la salut dels practicants. L'assistència a aquesta formació serà certificada des de l'òrgan docent del Consell Català de l'Esport. No obstant, aquesta formació va orientada al voluntariat, i la seva realització és a voluntat, òbviament, de les federacions esportives catalanes. Per tant, les persones que obtinguin aquesta certificació, s'entén que no es podran inscriure al Registre oficial de professionals de l'esport.

Finalment, pel que fa a les titulacions i certificacions regulades en aquesta llei, tal com queda palès en la disposició final, proposem que només siguin exigibles a partir de l'1 de gener del 2015. S'ha decidit mantenir aquesta data per tal que l'Administració pugui posar en marxa els diferents desplegaments normatius i els professionals puguin demanar la seva incorporació al Registre oficial de professionals de l'esport.

En definitiva, amb totes aquestes modificacions a la Llei de professions de l'esport el que es pretén és millorar i regularitzar la situació dels professionals del sector, per tal que puguin obtenir la formació necessària i, d'aquesta manera, inscriure's al Registre oficial de professionals de l'esport de Catalunya, amb tot el que això comporta de garanties tant, doncs, per al món de l'esport, com per a totes aquelles persones del món de l'esport professionalitzat, com de totes aquelles persones que practiquen l'esport.

Aquesta és una iniciativa, per tant, que inicia la tramitació parlamentària. Òbviament, per part del Govern, doncs, estem a la seva disposició per a tot allò que considerin escaient, i, evidentment, també estic convençut que així serà per part de la Secretaria General de l'Esport.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Han presentat esmena a la totalitat dos grups parlamentaris, i en primer terme té la paraula la il·lustre diputada senyora Carina Mejías per presentar l'esmena a la totalitat en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carina Mejías Sánchez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujo a aquesta tribuna per defensar en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans l'esmena a la totalitat de la Llei de les professions de l'esport, però no sense abans agrair la disponibilitat, que en aquest mateix moment expressava el conseller Homs, de la Secretaria General de l'Esport i de la diputada Maria Senserrich per tal d'arribar a un acord, perquè ente-

nem que, tot i que hi han aspectes d'aquesta llei que ens sembla que són millorables i que haurien pogut tenir una tècnica legislativa més acurada, doncs, amb el fons d'aquesta regulació el Grup Parlamentari de Ciutadans hi està d'acord. No obstant, hi han aspectes que considerem que desborden les competències que té el Consell Català de l'Esport, i per això manifestem aquells àmbits en què nosaltres estem amb una disconformitat respecte al que regula la llei.

Quines són les causes per les quals nosaltres hem presentat aquesta esmena a la totalitat? La primera és perquè aquesta Llei de professions de l'esport, que data del 2008 i que va ser una llei controvertida, perquè vull recordar que Convergència i Unió ja va presentar esmena a la totalitat, que després va ser resolta i que després es va arribar a un acord per tal que sortís la llei amb un ampli consens de la cambra, doncs, ja fa anys que dona símptomes de no respondre als objectius per als quals va ser feta o redactada, no? I, per tant, el que calia en aquests moments jo crec que no és fer un pedaç, com és el que s'ha fet amb aquesta regulació, sinó abordar una reforma amb profunditat d'aquesta llei, per tal de garantir o de donar aquestes garanties als professionals de l'esport, que han estat incapaços durant aquest període, tot i que hi han hagut diverses moratòries i decrets d'ampliació de moratòries per tal que es reguessin les seves situacions..., doncs, la possibilitat que es posessin al dia i establir un marc jurídic que donés seguretat jurídica i que garantís bàsicament o que donés aquest nivell de garanties als professionals de l'esport.

Com deia, aquesta és una norma que jo entenc que és un pedaç, que no donarà precisament resposta als problemes que s'han generat pel que fa a la titulació, a l'acreditació i a la formació que tenen els professionals de l'esport en exercici de les seves professions, i que calia una reforma més amb profunditat. I per què creiem que no hi donarà solució? Doncs, perquè aprofita uns determinats buits legals que hi ha a la legislació bàsica de l'Estat, per tal d'establir una regulació que d'alguna manera en un moment donat es pot veure en suspens, si és que el Consejo Superior de Deportes fa aquesta regulació, i ens podem veure amb dues regulacions sobre aspectes que no són competència del Consell de l'Esport de Catalunya i que podrien obtenir una resposta legislativa per part de l'Estat diferent, i, per tant, situar novament els professionals de l'esport en una situació d'inseguretat jurídica. I, a més a més, també creiem que hi ha un altre aspecte que ens fa dubtar, i és que amb aquesta llei creiem que hi han aspectes que desborden les competències que la Generalitat té atribuïdes en matèria d'esports, perquè s'atribueixen una sèrie de competències i de relacions directes amb altres països de la Unió Europea que jo crec que desborden les competències que té la Generalitat.

Respecte a l'anàlisi de la llei, com els deia, els últims anys l'exercici de les professions de l'esport ha passat per situacions difícils; ha passat per situacions difícils no només fruit del context econòmic, sinó també per qüestions d'intrusisme i perquè és evident que un nombre important de professionals de l'activitat física

i de l'esport no han pogut complir els objectius que aquesta llei els marcava i els establia per tal de regular la seva situació i continuar de manera legal amb el seu exercici professional. Ni les moratòries ni les pròrrogues d'aquestes moratòries fins a l'any 2015 han estat suficients per aconseguir, doncs, aquesta regulació i aquesta ordenació de tots els professionals del sector de l'esport.

I què fem per solucionar-ho?, què fa la llei per solucionar aquesta dificultat dels professionals de l'esport per regularitzar la seva situació? Doncs, home, fem una mesura al més típic model logsià, és a dir, rebaixem el nivell d'exigència dels requisits per als professionals de l'esport, amb això aconseguim precaritzar encara més el sector, que fins ara havia exigint una sèrie de nivells de titulació, com la titulació superior que atorgava l'INEF, o bé les titulacions de tècnic esportiu que s'aconseguien a través de la formació professional reglada –i que ens agradaria saber exactament, aprofitant que tenim aquí la consellera d'Ensenyament, què és el que en pensa, de la situació que provoca aquesta llei pel que fa a la formació professional reglada en matèria de tècnics esportius i de professionals de l'esport. I com ho fem? Doncs, atribuint-nos a nosaltres mateixos un procés d'homologació a mida, que ens permeti la possibilitat d'acreditar formació i experiència des de l'òrgan docent del Consell Català de l'Esport, per donar una sortida a tots aquests professionals que encara que no han pogut adaptar a la normativa..., doncs, ens atorguem una possibilitat d'impulsar un procés d'habilitació perquè puguin seguir exercint. I ho fem a través d'unes certificacions que, al meu entendre, el que fan és rebaixar enormement els nivells d'exigència i precaritzar les professions de l'esport. I amb això nosaltres no hi estem d'acord, perquè creiem que si d'alguna cosa el conjunt de Catalunya, de la societat catalana, es pot sentir orgullosa és dels seus professionals de l'esport i dels resultats que l'esport català té en el conjunt d'Espanya i en el conjunt del món, no?

Per tant, el Consell Català de l'Esport i l'Escola Catalana de l'Esport s'atribueixen aquí unes competències de reconeixement de disciplines i de competències determinades que creiem que no estan d'acord amb el nivell d'exigència que caldria assenyalar, no?

Què fem, a més a més, amb aquesta llei? Hi ha un altre aspecte que a nosaltres ens preocupa, i és que establix un marc de relacions directament amb els registres europeus, que per nosaltres té dubtosa legalitat, i que es refereix directament al marc de qualificacions professionals europeu; és a dir, estableix una relació directa entre les qualificacions professionals dels professionals de l'esport respecte als nivells de qualificació professional que estableix el marc europeu, en els seus diferents nivells a més a més, i obvia absolutament el catàleg nacional de qualificacions que fa el Govern espanyol i en el qual s'ordenen les qualificacions professionals susceptibles de reconeixement i acreditació, en funció de les competències apropiades per a l'exercici de les professions de l'esport. I construeix, a més a més, aquest catàleg nacional, la base per elaborar l'oferta formativa, que és també una de les al-

tres qüestions que la llei atribueix al Consell Català de l'Esport, sense que en tingui competències, i a més a més fa referència al fet que se li atribueix amb caràcter transitori, fins que el Consejo Superior de Deportes estableixi l'ordenació formativa dels títols i dels certificats de professionalitat.

Entenem que la llei aprofita precisament en aquest cas un buit legal de la legislació bàsica i s'atribueix la facultat de reconèixer modalitats esportives que són competència del Consejo Superior de Deportes. I que, per tant, la creació de les federacions esportives sí que és competència del Consell Català de l'Esport, però no la modalitat esportiva com a tal. I què fem? Doncs, aprofitem aquest buit legal i ens atribuïm aquesta competència que en definitiva no tenim. Si això fos al revés, entenc que hi hauria, doncs, la gran protesta i la gran reivindicació pel desbordament de competències, per la laminació, pel trepig de competències..., en fi, tot el que estem acostumats a sentir quan hi ha alguna legislació bàsica que s'atreveix a atribuir-se competències que són de la Generalitat o que atribueix l'Estatut d'autonomia de Catalunya, no?

Hi feia referència el conseller, que es tracta de modalitats que tenen federacions, que són modalitats absolutament minoritàries però que tenen una gran utilitat des del punt de vista del Govern, que és la utilització política que moltes vegades es fa d'aquestes. I, per tant, nosaltres aquí veiem que no és una qüestió innocent, sinó que té una certa transcendència política. Riguin, deixin-m'ho dir, però és cert que nosaltres hi veiem aquesta transcendència política.

Un altre buit legal que aprofiten? Doncs, s'atribueixen competències que no tenen també en les modalitats esportives que estan reconegudes pel que fa també al tema de formació, les hi atribueixen a l'Escola Catalana de l'Esport com a òrgan docent, assumint una competència que hauria de tenir el Consejo Superior de Deportes, no?

Altres aspectes que també ens semblen que desborden les competències del Consell Català de l'Esport..., és que puguin establir convenis directament amb altres països de la Unió Europea. Però no quedem que vostès reivindiquen que Catalunya ha de ser independent? I volen tenir relacions directament amb la Unió Europea si en queden fora? Expliquin-nos exactament quin és el seu objectiu, perquè entenem que en aquest cas vostès s'excedeixen en l'exercici de competències que corresponen al Consejo Superior de Deportes, que ha d'intervenir directament en l'elaboració d'aquests convenis amb altres països de la Unió Europea per tal de reconèixer els professionals de l'esport, inscrits, això sí, que tenen registres de Catalunya i en els registres d'àmbit europeu.

L'article 8 és molt clar en aquest sentit, no? Estableix tot un nou redactat en què diu que la Generalitat de Catalunya s'atribueix la competència per elaborar convenis amb altres països de la Unió Europea –directament, o sigui, directament–per equiparar titulacions professionals..., en els registres d'altres estats membres de la Unió Europea, o bé habilitar titulacions obtingudes en els estats membres de la Unió Europea.

Escolti'm, aquí, doncs, el Govern espanyol hi haurà de dir alguna cosa; el Consejo Superior de Deportes hi haurà de dir alguna cosa. Jo entenc que això s'extralimita absolutament en les competències que en realitat el Consell Català de l'Esport, i la Generalitat, en el departament competent per raó de la matèria, té per regular aquesta qüestió.

També ens preocupa el que regula l'article 6, que autoritza a homologar, precisament, aquestes titulacions obtingudes en estats membres de la Unió Europea i estableix un sistema de relacions i homologació de formació esportiva obtinguda en els altres estats membres. Home, doncs, el Ministeri d'Educació, Cultura i Universitats hi haurà de dir també alguna cosa, no? Perquè si són titulacions obtingudes fora d'Espanya hauran de passar tot el procés que cal, necessari, i que és també obligatori per a altres disciplines, no en aquest cas esportives, però sí educatives o universitàries.

Per tant, aquest tipus d'atribucions considerem que desborden àmpliament les competències que té el Consell Català de l'Esport, i a nosaltres ens preocupa que aquesta llei estigui fora de l'àmbit de competències que correspon a la Generalitat de Catalunya, i que a més a més té atribuïdes a través de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

Respecte a altres aspectes de la llei, no hi tenim res a dir. Estem absolutament conformes amb la necessitat de posar en ordre tota aquesta nomenclatura amb què es treballa en les entitats esportives, que durant aquests últims mesos han patit aquestes inspeccions i que han posat en risc la seva supervivència, en molts casos. I creiem també que aquí l'actitud proactiva per part del Consell Català de l'Esport hauria estat important a l'hora d'evitar que aquesta situació s'hagués pogut dur a terme. Creiem que, precisament, aquest buit d'actitud, o d'activitat, pel que fa al Consell Català de l'Esport respecte a la necessitat de regular les persones que treballen en entitats esportives, que tenen tantíssima importància a Catalunya, que mouen moltíssims infants i joves, i que a més a més tenen la responsabilitat d'implantar aquesta estima per l'esport, i que fomenten normalment la cohesió social..., era molt important. No s'ha fet, i com a conseqüència de no fer-se hem arribat a aquesta situació en què s'ha posat en risc la supervivència de moltes entitats esportives, que no podran continuar amb la seva activitat com a conseqüència de les sancions que han rebut. I, per tant, creiem que és important que aquesta llei posi en ordre aquestes col·laboracions altruistes, que es fan en molts casos de manera voluntària, en entitats esportives, però que els doni el marc jurídic que estableixi una regulació que els doni la suficient seguretat jurídica. I, per tant, nosaltres en aquest aspecte no hi tenim res a dir.

El que sí que ens sembla exagerat és que a través d'aquesta disposició addicional es pretengui també regular un sector que treballa de manera voluntària i altruista en la dinamització poliesportiva de les escoles. Jo crec que aquí també hi ha... O sigui, hem de tenir en compte l'opinió de la conselleria d'Ensenyament, perquè jo crec que en aquest cas també posaríem en

risc activitats de dinamització poliesportiva que es practiquen a les escoles i que en molts casos són molt útils tant per als infants com per a les famílies, i que si els fem una exigència de regulació massa exagerada les podem posar en risc.

Crec que he expressat clarament quins són els motius de la nostra discrepància amb el contingut d'aquesta llei. Per això demanem el retorn d'aquesta llei al Govern, amb la intenció que millori els aspectes que considerem que desborden competències de la Generalitat..., que s'excedeixen en la seva regulació i que aprofiten aquests buits legals per tal d'atribuir-se competències que no tenen. I, en aquest sentit, per la resta, en l'objectiu concret i final de la llei, no hi posarem cap impediment. És per això que presentem aquestes consideracions i desitgem el vot favorable a aquest retorn, a l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat Sergi García.

Sergi García Pérez

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputados, diputadas, hoy empieza el trámite parlamentario de este Proyecto de ley de modificación de la Ley 3/2008, de 23 de abril, del ejercicio de la profesiones del deporte.

Y yo lo quiero iniciar con unas consideraciones previas. La ordenación de la formación de entrenadores deportivos hasta la publicación del título correspondiente de enseñanzas deportivas de régimen especial..., y me refiero a la Ley 2/2006, de 3 de mayo, de educación, que establece en su artículo 63.3: «Las enseñanzas deportivas se organizarán tomando como base las modalidades deportivas, y, en su caso, sus especialidades, de conformidad con el reconocimiento otorgado por el Consejo Superior de Deportes, de acuerdo con el artículo 8.b de la Ley 10/1990, de 15 de octubre, del deporte.»

También me quiero referir al Real decreto 1363/2007, de 24 de octubre, por el que se establece la ordenación general de las enseñanzas deportivas de régimen especial, que establece, en su disposición transitoria primera, que «hasta la implantación efectiva de las enseñanzas de una determinada modalidad o especialidad, las formaciones que hayan promovido o promuevan las entidades a las que se refiere el apartado 1.a de la disposición adicional quinta de este real decreto estarán sujetas a las siguientes condiciones: en su bloque específico y período de prácticas, podrán obtener el reconocimiento a efectos de la correspondencia formativa con las enseñanzas reguladas en este real decreto, siempre y cuando se adapten, en su estructura organizativa, niveles de formación, duración, requisitos de acceso y profesorado, y en todos los demás aspectos, a la norma que dicte el Ministerio de Educación y Ciencia», como que «la superación de la

formación del bloque común, del bloque específico y del período de prácticas de cada uno de los niveles podrá dar lugar a la equivalencia profesional que corresponda al ciclo de enseñanza deportiva respectivo de las enseñanzas oficiales en la misma modalidad o especialidad deportiva. A tal fin, el citado ministerio regulará el procedimiento oportuno, previa consulta con los órganos competentes de las comunidades autónomas en materia de educación y en materia de deportes.»

Es decir, el desarrollo reglamentario de esta disposición se ha realizado a través de la orden EDU 3186/2010, de 7 de diciembre, por la que se regulan los aspectos curriculares, los requisitos generales y los efectos de las actividades de formación deportiva a los que se refiere la disposición transitoria primera del Real decreto 1363/2007, de 24 de octubre, orden de período transitorio. Esta orden tiene carácter básico, tal y como establece la disposición final primera, título competencial. En la citada orden se desarrollan los efectos de reconocimiento que se obtienen de la superación de la totalidad de la formación de los diferentes niveles. Es decir, la formación de cada uno de los niveles se concreta en el llamado «plan formativo», propio de cada modalidad o especialidad deportiva.

Miren, el artículo 6.1 establece que «corresponderá a la presidencia del Consejo Superior de Deportes establecer, mediante resolución que hará pública en el *Boletín Oficial del Estado*, el plan formativo para cada modalidad o especialidad, a propuesta de la federación deportiva española correspondiente, o de las comunidades autónomas o de las ciudades con estatuto de autonomía». Y el Proyecto de ley de modificación de la Ley 3/2008, de 23 de abril, del ejercicio de las profesiones del deporte, con el que estamos actualmente, en su artículo 7 propone la incorporación de la disposición adicional quinta, que queda redactada de la manera siguiente: «Acreditación de profesionales de las modalidades y disciplinas deportivas reconocidas por la Administración deportiva catalana e inscritas en el registro de entidades deportivas de la Generalitat de Catalunya o de aquellas que, a pesar de estar reconocidas por el Consejo Superior de Deportes, no se hayan publicado en el plan formativo.» Y en su punto primero dice: «Transitoriamente, en Cataluña, la Escola Catalana de l'Esport, como órgano docente del Consell Català de l'Esport de la Generalitat de Catalunya, tiene que llevar a cabo la formación de las modalidades deportivas que están inscritas en el registro de entidades deportivas de la Generalitat de Catalunya pero no están reconocidas como modalidades deportivas por el Consejo Superior de Deportes, y, por lo tanto, no se puede desarrollar la formación oficial y reconocida a este nivel estatal.»

En su punto 2: «Asimismo, y con respecto a las modalidades deportivas reconocidas por el Consejo Superior de Deportes en período transitorio y de las cuales todavía no se ha publicado el plan formativo en el *Boletín Oficial del Estado*, transitoriamente la Escola Catalana de l'Esport tiene que llevar a cabo la formación de estas modalidades.»

Y en su punto 3, que «esta formación tiene que cumplir con los contenidos mínimos establecidos en la normativa vigente. De esta manera, los y las profesionales que superen el curso de formación y dispongan del certificado acreditativo de la Escola Catalana de l'Esport se han de inscribir de oficio en el Registro Oficial de Profesionales del Deporte de Cataluña en la modalidad o especialidad que corresponda».

Es decir, ante lo propuesto en el apartado 2 de la disposición adicional quinta del proyecto, realizamos las siguientes observaciones. Sobre modalidades y especialidades deportivas reconocidas por el Consejo Superior de Deportes, miren, en el desarrollo de los planes formativos se establece una clara distinción entre modalidades y especialidades deportivas reconocidas por el Consejo Superior de Deportes y las disciplinas asociadas y otras actividades vinculadas a la modalidad deportiva que también son mencionadas en los estatutos de las correspondientes federaciones deportivas españolas. En estos momentos, están publicados la práctica totalidad de los planes formativos de las modalidades o especialidades deportivas reconocidas por el Consejo Superior de Deportes que tienen antecedentes de formación de técnicos. Y aclaro: los mencionados planes se elaboran y publican a instancias de las federaciones deportivas españolas, en primera instancia. Sin embargo, algunos de ellos se han elaborado, o se están elaborando, a instancias de las propias comunidades autónomas. Es, por tanto, intención del Consejo Superior de Deportes elaborar planes formativos necesarios, siempre vinculados a modalidades o especialidades deportivas reconocidas.

Otra observación. Sobre disciplinas asociadas y otras actividades vinculadas a la modalidad deportiva que también son mencionadas en los estatutos de las correspondientes federaciones deportivas españolas, el criterio del Consejo Superior de Deportes es que no se elaboren planes formativos, puesto que no cumplen los criterios de idoneidad respecto de los perfiles profesionales establecidos para las enseñanzas deportivas de régimen especial, lo que les impide tener la cobertura de oficialidad y del reconocimiento posterior, establecido en la orden del período transitorio.

Y aclaro –aunque ustedes ya son conscientes: para este tipo de actividades no vinculadas a la figura del entrenador deportivo o guía propia de las enseñanzas deportivas, se pueden utilizar formas alternativas de acreditación de la formación, tales como las establecidas en el artículo 3 del proyecto de ley.

Pero ustedes incorporan un nuevo artículo, el 6 bis, que está redactado de la siguiente manera: «Acreditación de la formación para el ejercicio profesional. Para el ejercicio de las profesiones a que hacen referencia los preceptos anteriores, las formaciones se pueden acreditar tanto mediante los títulos a los cuales aluden estos artículos como por otras nuevas titulaciones exigibles a partir de su implantación, y también por las titulaciones equivalentes y homologadas obtenidas en los estados miembros de la Unión Europea. Asimismo, las formaciones se pueden acreditar mediante los certificados siguientes: certificado de profesionalidad; certificado de créditos; unidades

formativas o unidades de competencia; certificado de superación de las formaciones mínimas para los monitores deportivos de las actividades de dinamización polideportiva, entregado por la Escola Catalana de l'Esport como órgano docente del Consell Català de l'Esport y de la Generalitat de Catalunya; concretamente, certificado de cursos de formación de las federaciones para el desarrollo de la iniciación deportiva básica reconocida por la Escola Catalana de l'Esport; certificados que resulten de las previsiones contenidas en el ordenamiento vigente en cada momento.»

Y otra puntualización, sobre el reconocimiento de las formaciones no vinculadas al período transitorio. El reconocimiento de las actividades de formación deportiva requiere que se realicen de acuerdo con el plan formativo publicado en el BOE. El reconocimiento, una vez publicado, de los títulos oficiales de la correspondiente modalidad o especialidad deportiva podrá dar lugar a la correspondencia formativa de módulos de enseñanza deportiva, a la equivalencia profesional y, en su caso, a la homologación con los títulos de referencia. Es decir, la formación que en aplicación de esta disposición pudiera realizar la Escola Catalana de l'Esport no cumplirá lo establecido en la orden del período transitorio, lo que impedirá su reconocimiento posterior, así como la obtención de los correspondientes efectos académicos.

Idéntica referencia se realiza en el artículo 8, que modifica la disposición transitoria tercera, que en su apartado 1.3 recoge los certificados de cursos de formación de las federaciones para el desarrollo de la iniciación deportiva básica reconocido por la Escola Catalana de l'Esport.

Este supuesto establecido en los artículos 3 y 8 excede del objeto de la propia ley al atribuir competencias profesionales a formaciones no oficiales y no reguladas, realizadas por entidades privadas, y a las que se atribuye competencias de profesionales propias de títulos oficiales o profesionales regulados por el Estado y emitidos por las propias administraciones.

Una vez más, el Govern de la Generalitat sigue en su línea: modifican una ley para atribuirse competencias que no les corresponde, y de paso continuar con su objetivo separatista. Miren, ustedes confunden la realidad con su ficción, pero se olvidan que la ficción debe tener sentido, y este Gobierno carece de sentido. Muestra de ello es este proyecto de ley.

Por todo lo expuesto, el Grupo Parlamentario Popular ha presentado una enmienda a la totalidad a este Proyecto de ley de modificación de la Ley 3/2008, de 23 de abril, del ejercicio de las profesiones del deporte.

Muchas gracias, presidenta.

La vicepresidenta primera

A continuació, per fixar el seu posicionament, té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat Albert Donés.

Albert Donés i Antequera

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, consellera, secretari general de l'Esport..., benvinguts. Portem avui aquí al Parlament la modificació... Modificació, no una llei nova, perquè tinc la sensació que amb el que s'ha dit fins ara semblava que era una llei nova. No, és una llei que té cinc anys de vigència, ja. El que portem aquí és la modificació d'aquesta llei, la Llei 3/2008, del 23 d'abril, de l'exercici de les professions de l'esport, una llei que va néixer per pal·liar, ara fa cinc anys, la precària situació que en aquells moments hi havia pel que feia a l'exercici de la professió de l'esport a Catalunya, i va esdevenir un instrument per visualitzar la importància d'un sector molt important que fins aquell moment era principalment considerat com a lleure i de realització personal; una llei, al seu moment, pionera, ambiciosa, i que volia donar resposta a un buit legal que hi havia en aquells moments en l'ensenyament i en el monitoratge en matèria esportiva. Es volia garantir la qualitat i el prestigi de l'exercici de les professions esportives amb unes titulacions adequades i perfectament regulades. En aquells moments es va detectar que hi havia persones que sense uns mínims coneixements i sense cap tipus de titulació prestaven tot un seguit de serveis professionals que podien causar algun risc per a la salut i la seguretat de les persones. Arran d'aquesta disfunció, el Parlament de Catalunya demanà al Govern l'elaboració d'aquesta llei per regular l'activitat professional de l'esport, per tal que a partir de la seva entrada en vigor les activitats professionals de l'esport a Catalunya fossin exercides per persones amb un mínim de formació en el seu camp respectiu. Això féu que augmentés substancialment la qualitat del sistema esportiu català i va aportar tot un seguit de professionals degudament formats en els més alts nivells competitius. És a dir, es va professionalitzar l'esport en els àmbits de formació, que fins aquell moment eren sobretot *amateurs* i voluntaris.

Com tots vostès deuen saber ja, Catalunya té competències exclusives en matèria d'esport, segons estableix l'article 134 del seu Estatut d'autonomia. Per això no és gens d'estranyar que dins el seu àmbit competencial, i davant la sol·licitud de regulació que al seu moment li va manifestar el teixit esportiu català..., es fes aquesta llei per donar resposta a aquest clam.

Cinc anys després de la seva aprovació, el Govern de la Generalitat ens proposa un seguit de modificacions en l'articulat de la llei i també en les diferents disposicions addicionals. Entenem, doncs, que després d'aquests anys d'aplicació i amb l'experiència que ha donat aquest temps hi hagi la necessitat de modificar i polir diverses disfuncions que s'hagin detectat. Creiem que és una bona cosa que les lleis es vagin readaptant a la realitat del moment i vagin evolucionant amb el pas del temps. No ens ha de fer por reconèixer errors; procurar modificar i millorar el que no acaba de funcionar.

En essència, algunes de les modificacions proposades són de caràcter tècnic, com poden ser puntualitzacions de gènere, adaptació al marc legislatiu europeu o

en alguns casos coses tan senzilles com aplicar el sentit comú.

Valorem molt positivament des d'Esquerra Republicana que sigui la Secretaria General de l'Esport l'entitat encarregada d'establir els convenis i acords d'equiparació de professions i competències mínimes amb altres registres professionals de l'esport d'altres estats membres de la Unió Europea. Si creiem en l'esport com una estructura d'estat, que molts hi creiem, la Secretaria General de l'Esport ha de tenir molt més pes i ha de ser el cap visible del nostre esport.

Un cop llegida i analitzada amb més profunditat aquesta modificació de la llei, ens fa la sensació, per exemple, que en la modificació de l'article 3, sobre els professors d'educació física, que es proposa..., comporti una baixada del nivell formatiu. Fins ara, per exercir com a professor d'educació física i en el marc del sistema educatiu calia una titulació universitària. Ara se'ns proposen tot un seguit de noves acreditacions per a la formació mitjançant un seguit de certificats que es creuen..., aquestes que ens fa..., que ens generen aquestes pors i inquietuds. Des del grup d'Esquerra Republicana estem a favor de diversificar i millorar la qualitat formativa d'entrenadors i monitors, sempre que no es baixi el nivell d'exigència en la seva formació. Entenem, doncs, que molts d'aquests certificats estiguin regulats i centralitzats pel Consell Català de l'Esport mitjançant el seu òrgan docent, com és l'Escola Catalana de l'Esport. Aquest ens ha de dur a terme la formació de les diferents modalitats esportives i adaptar-les en tot moment a la pràctica de les federacions catalanes reconegudes. Ens agradaria que no es pogués donar peu a males interpretacions, ja que es pot entendre que amb un nivell més baix de formació al que es requereix actualment es pot fer classes, entrenar i formar esportistes..., així com també una laxitud més gran a l'hora d'inscriure's al Registre Oficial de Professionals de l'Esport a Catalunya.

Com ja he dit al principi de la meua intervenció, Catalunya té competències exclusives en matèria d'esport, i malgrat que l'Estat ha intentat, intenta i intentarà recuperar part d'aquestes competències, constitucionalment reconegudes i referendades per l'Estatut de Catalunya, no podem..., i hem d'evitar qualsevol esbelta legal que l'Estat pugui utilitzar per interferir i recentralitzar competències, com és en aquest cas de l'esport. Acceptar que l'Estat té competències per reconèixer les modalitats esportives que es practiquen a Catalunya seria un greu error. La Generalitat ha exercit amb tota normalitat des de fa més de trenta anys la competència de reconèixer les modalitats practicades a Catalunya, a les quals s'ha dotat de professionals per prestigiar i reconèixer el seu exercici d'acord amb el marc formatiu establert per l'Estat.

També creiem que caldrà diferenciar amb molta més claredat l'exercici d'una professió esportiva, amb la seva corresponent remuneració contractual, del que és el voluntariat esportiu. Cal fixar on comença un i on comença l'altre, fixar les característiques i condicions de cada cas i delimitar les funcions de l'un i de l'altre. Cal diferenciar quan s'exerceix una tasca formativa voluntària, sense cap tipus de lucre, i quan s'exerceix

professionalment. En aquest darrer cas ja està regulat per la normativa laboral, amb la corresponent implicació de la seguretat social.

Per tant, no acabem d'entendre les esmenes a la totalitat presentades tant per Ciudadanos com per PP, si no és amb l'ànim d'estar en contra de tot allò que va bé o que funciona, o de fer simplement oposició. Deia la diputada Mejías que és un pedaç. No ho considero un pedaç, senyora Mejías. És una modificació. Podem estar d'acord si és millor o pitjor, però, bé, en tot cas ja tindrem temps de treballar les esmenes i treballar juntament tots en el redactat, i crec que es pot millorar. Un «pedaç» no considero que sigui la paraula adient, en aquest cas, no? Aquesta llei ha funcionat, funciona i funcionarà, i amb totes les millores que s'hi puguin aportar jo els emplazo una vegada més a treballar en positiu, tant al Grup de Ciudadanos com al del PP, per tal de poder aconseguir que aquesta llei sigui amb un text molt millor i amb el consens de la majoria de la cambra.

Jo crec que aquesta millora del text serà beneficiosa per al teixit esportiu català, com ho ha estat fins ara el desenvolupament d'aquesta llei. En fa cinc anys, i de moment la valoració que se'n pot fer és totalment positiva. I aquestes modificacions el que faran no serà més que enriquir el teixit esportiu català.

Moltíssimes gràcies, presidenta, diputats, diputades.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per fixar el posicionament del Grup Parlamentari Socialista, el diputat Òscar Ordeig.

Òscar Ordeig i Molist

Gràcies, presidenta. Conseller..., m'ha dit que ara tornava de seguida. En tot cas, benvinguts, secretari general de l'Esport, director del Consell Català de l'Esport, membres d'entitats esportives..., diputades, diputats, nosaltres iniciarem la nostra intervenció per posicionar el Grup Socialista primer de tot dient que ja en el seu dia vam estar a favor de la Llei del 2008 per regular les professions de l'esport. Per tant, hi mantenim el nostre compromís, hi mantenim el nostre suport, reiterem la necessitat de regular les professions, els tècnics que desenvolupen la seva tasca en els diferents clubs, diferents entitats, diferents consells esportius, diferents organismes de l'esport de casa nostra, del nostre país.

I, per tant, també, en conseqüència, com que no és una esmena, la proposta del Govern no és una esmena a la totalitat a la llei que teníem del 2008, o sigui, no és... El que sí que també creiem que cal és una actualització. I, per tant, votarem «no» a l'esmena a la totalitat de Ciutadans i del Grup del PP. Perquè creiem que cal introduir millores, sí, però aquestes millores creiem que cal fer-les en debat parlamentari. Per tant, sí a la Llei de professions, sí a l'actualització d'aquesta llei, i per tant a la tramitació que parlem avui. I, per tant, sí també a presentar esmenes, perquè sí que hi ha alguns aspectes que no els veiem clars del tot. Hi ha moltes esmenes que s'han presentat per diferents entitats a

aquesta modificació que debatem avui, i per tant cal prestar-los més atenció, cal que en parlem els grups parlamentaris, i segurament farà necessari introduir modificacions al text final. Per tant, el nostre vot serà contrari a les esmenes a la totalitat. Modifiquem deu articles i tres disposicions. Per tant, si es va aprovar la llei del 2008 amb cent trenta vots a favor i es fan petites modificacions, o modificacions d'aclariment de buits legals d'alguns temes que potser no quedaven prou clars, doncs escolta, ens sembla contradictori votar diferent de com ho vam fer el 2008.

En tot cas, també creiem que la legislació actual empara el que fem avui. Tenim un estatut d'autonomia; tenim competències exclusives en matèria esportiva; tenim una experiència, que aquesta llei ja contemplava que precisament es fes un seguiment de com evolucionava..., la Llei de professions de l'esport, quins eren els desajustos..., i anar proposant adaptacions. I, per tant, dius: «Ja hem anat regulant en matèria esportiva el 84, el 88, el 99, el 2000, el 2008, i per tant això és un pas més en aquesta legislació.» Sí que en alguns aspectes tenim dubtes si no entràriem en contradicció amb la legislació estatal, però en tot cas això també ho podríem parlar amb més calma en la tramitació parlamentària.

Dèiem la «Llei de professions». Jo crec que el nom potser sí que ha provocat que hi haguessin certes confusions. Jo veig més una llei de tecnificació, una llei no tant de professionalització. Perquè llavors ho confonem, eh?, l'àmbit professional ja té la seva regulació, i nosaltres el que estem dient és que teníem una gran mancança, eh?, un gran buit en el que és la regulació de tants i tants tècnics que teníem arreu del país des de fa més de cent anys, que estaven fent la seva activitat de manera voluntària, de manera amateur i que no estava degudament regularitzada.

La importància de les professions de l'esport? Doncs, d'una manera molt ràpida, evidentment, l'homologació amb altres professionals de la Unió Europea, d'acord, a favor de la llei del 2008 –ja ho he comentat–, l'activitat esportiva, fins i tot des de les Olimpíades del 92, s'ha diversificat, ha augmentat i s'ha complicat moltíssim, per tant, del turisme, la salut, el lleure, l'esport recreatiu, el professional, l'escolar..., per tant, cal regular els tècnics, les persones que estan treballant en els diferents àmbits esportius que hi ha actualment, perquè, si no, ens passa una cosa, i és que posem en risc els nostres infants quan fan esport escolar, la nostra salut quan fem esport recreatiu, de lleure o de salut, i, per tant, cal que hi hagi uns mínims reglats acreditats, uns mínims per a les persones que amb més o menys professionalitat, amb més o menys dedicació, amb més o menys retribució però d'una manera clarament altruista o d'una manera clarament amateur, fan que l'esport tiri endavant.

Perquè, no ens enganyem, dels onze, dotze mil clubs que tenim a casa nostra, quin percentatge són professionals? Poquíssims. L'esport de clubs de casa nostra, l'esport federatiu de casa nostra s'aguanta bàsicament per la tasca amateur i la tasca voluntària de les persones que treballen, fa molts i molts anys que treballen per tirar endavant això, que els nens puguin fer esport, que puguin competir i que llavors hi puguin ar-

ribar algun club que tingui algun esport, algun equip d'elit, d'alta competició i que sí que siguin esportistes professionals. Per tant, sort n'hem tingut, del voluntariat i l'esport amateur..., ai, la dedicació amateur.

Un altre aspecte que segurament que no queda prou clar i que ho deia a l'esmena a la totalitat el 2008 del Grup de Convergència i Unió, deien: «És una llei poca, que es queda curta, poc ambiciosa», fins i tot deien que no resol el problema del voluntariat i l'activitat amateur. Doncs, bé, aquestes modificacions que presenta el Govern no resolten, tampoc són més ambicioses, sinó que són concrecions, són complements, però tampoc resolten el problema del voluntariat i de l'activitat amateur. Tots sabem, evidentment, que s'està tramitant la Llei del voluntariat, però sobretot és molt important veure què hem d'afegir aquí i veure sobretot com definim la Llei del voluntariat, precisament perquè algunes activitats puguin entrar aquí. Parlem dels centres formadors, em sembla bé, i llavors hi ha una sèrie de certificacions, homologacions, que ja hem dit no només a nivell europeu, hi ha un termini, fins a l'1 de gener del 2015, que ens sembla bé, per tal que es puguin acreditar, que es puguin adaptar i que es puguin acreditar aquestes titulacions necessàries amb experiència o en formació als diferents professionals.

Per tant, ja vistes les esmenes que han presentat les diferents entitats, la UFEC, se n'han recollit més aviat poques, i també nosaltres ens fem nostres les esmenes de la UFEC. Crec que l'esport, en part, és el que és, l'esport competitiu gràcies als clubs esportius, i qui coordina la tasca dels clubs esportius, de la competició, és la UFEC, són les federacions, i llavors també la UFEC i, per tant, són bones les al·legacions, les esmenes que s'han fet, se n'han recollit poques. Des del Grup Socialista sí que fem, si no totes, pràcticament totes nostres les esmenes, perquè són, amb un bon contingut. Llavors, s'han fet esmenes per part de l'INEF, el Coplefc, la Federació de Salvament i Socorrisme, els diferents òrgans del Govern, Foment del Treball i, per tant, fa falta molt més debat sobre el perquè no s'ha anat més a les diferents apreciacions que feien.

Estem d'acord que cal arreglar els problemes amb el Registre Oficial de Professionals. No pot ser que hi hagi..., per determinats buits legals, no es puguin inscriure determinats professionals; l'homologació amb la Unió Europea és buscar els estàndards europeus, és buscar que un professional a Catalunya s'inscrigui al registre i llavors –o viceversa– pugui estar homologat en un altre país de la Unió Europea. Ampliar a animadors, entrenadors, monitors esportius, com no, a tècnics, els tècnics que estan treballant amb nens, amb persones, amb menors d'edat, nens i nenes menors d'edat, evidentment, feia falta afegir-ho, i evidentment, donar aquesta moratòria fins a l'1 de gener.

Nosaltres sí que veiem inconcreció quan es diu, doncs, per exemple: «Cal treballar en la prevenció d'abusos a menors. No a la compra de material, indumentària de països on hi hagi explotació infantil.» Per tant, aquí hi ha..., evidentment, és molt difícil concretar, especificar això, però sí que no hi ha un detall de recursos, un detall d'objectius una mica més clars i concrets.

Hi ha algun dubte també sobre les disciplines no reconegudes pel Consejo Superior de Deportes, és a dir, disciplines no reconegudes, però nosaltres deixarem que s'inscriguin igualment al registre. Per tant, tot això, hem de veure si legalment ho podem fer, si ens pot portar alguns problemes a nivell de competències legislatives. L'ensenyament per part de les federacions, els ensenyaments, quins tipus d'ensenyaments poden exercir les federacions, els tècnics federatius, per què això ho hem deixat fora, és una vella reivindicació.

I bé, jo només el que sí que demanaria és..., doncs, bé, el Grup de Convergència, evidentment, hem dit que votarem que no, però sí que de la mateixa manera que es va dir al debat que hem estat llegint les transcripcions del debat a la totalitat del 2008, que es deia «Hem sigut poc ambiciosos, hi ha aspectes molt importants, assignatures pendents dels tècnics esportius del nostre país que cal resoldre i aquesta llei no els aborda», o sigui, que el que demanàvem és que en tràmit parlamentari hi hagi debat, que hi hagi la flexibilitat necessària precisament per introduir aquest debat. Llavors ens posarem més o menys d'acord, però, sobretot, de posar els temes sobre la taula. I sobretot, també, introduir algunes de les esmenes, que jo crec que són molt raonables i molt importants, de les diferents entitats que n'han presentat, i que, per tant, que es podrien tenir en compte. Per tant, aquest seria ara el nostre posicionament, contrari a l'esmena a la totalitat del projecte de llei.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar el posicionament del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula el diputat Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Conseller, anem a modificar la llei del 23 d'abril del 2008, per tant, ahir va complir sis anys, eh? Per tant, jo voldria també començar recordant, em sembla just, que la va presentar el llavors vicepresident del Govern, Josep-Lluís Carod-Rovira, que va situar la llei en el marc de la competència exclusiva que l'article 134 de l'Estatut atorga a la Generalitat en matèria d'esports i de les competències que sobre l'exercici de les professions titulades defineix l'article 125.4 del mateix Estatut. I cal esmentar, també, que, tal com va destacar llavors el vicepresident Carod, aquella llei del 2008 era pionera a l'Estat espanyol i capdavantera a Europa. Només va tenir una única esmena a la totalitat, la de Convergència i Unió; l'argument principal era que «tot i que hi ha hagut, deien, participació amb més de cent entitats, volem que encara hi hagi més participació, que el sector faci arribar propostes, més propostes, més suggeriments, més idees, més crítica si cal, per tal de millorar la llei i poder-la completar».

Avui, sis anys després, ni el PSC, ni Esquerra, ni Iniciativa, que llavors érem al Govern, presentem esmena a la totalitat, tot i que segur que tots nosaltres

volem més participació, més suggeriments, més propostes, més idees i més crítiques. Per això el meu grup farà una proposta de compareixences de diverses entitats i col·lectius, però no cal una esmena a la totalitat, com no calia l'any 2008.

La llei, fa sis anys, finalment, malgrat l'esmena a la totalitat i inicial, va ser aprovada per unanimitat. A veure si aquesta modificació aconsegueix la mateixa fita; depèn en gran part de la predisposició del Grup de Convergència i Unió d'acceptar esmenes. Voldria referir-me un moment a les esmenes a la totalitat del PP i Ciutadans. Quin motiu justifica que les presentin? Són esmenes preventives per preservar les competències de l'Estat, com sempre, no fos cas que el Parlament de Catalunya decidís legislar ampliant les competències de la Generalitat. És a dir, per ser sincer, que la senyora Mejías ho ha completat amb arguments sobre el contingut de la llei, però el diputat del PP ens ha llegit un informe, no sé si de la Delegació del Govern o del Govern directament espanyol, que era com un advertiment d'il·legalitat que això acabarà al Tribunal Constitucional, perquè sobre el contingut no ha dit res; només ha defensat les competències de l'Estat.

Bé, la modificació la voldríem situar en el marc del moment que viu l'esport català, no ho podem oblidar, amb problemes greus derivats de les retallades. En la seva compareixença al Parlament el 19 de març, el secretari general de l'Esport, Ivan Tibau, que ens acompanya, va destacar que s'havien solucionat o s'estaven solucionant els retards en els pagaments, però una cosa són els endarreriments, que afegixen encara més gravetat a la situació, i l'altra les retallades brutals que ha patit el món de l'esport català. El senyor David Munné, president de la UFEC denunciava una reducció dels ajuts de l'Administració del 49 per cent aproximadament. Ja l'any passat –es referia al 2012– es va retallar un 30 per cent; el total de la retallada és del 70 per cent; i el senyor Jaume Domingo, president de la Unió de Consells Esportius, denunciava una minoració en l'aportació directa de la Secretaria de l'Esport, d'un 47 per cent amb referència al 2010, uns 2,1 milions d'euros menys, i explicava que aquesta situació ha provocat acomiadaments i ERO en determinats consells esportius. Al damunt s'hi ha afegit el problema de les inspeccions de l'Estat en matèria de Seguretat Social. En resum, aquesta modificació legal es produeix en un moment en què el que necessita l'esport català és més atenció pressupostària i menys copets a l'esquena.

Analitzem la llei també a partir d'una diferència de diagnòstic: falten titulats en aquestes professions o no? Segons la UFEC, *El 9 esportiu* deia: «Actualment l'esport pateix una situació de falta de tècnics titulats deguda a l'enduriment de les condicions, el temps i el cost del nou sistema de titulacions, que pot provocar el col·lapse de la promoció de l'esport base i de la competició amateur.» Però el Col·legi de Llicenciats en Educació Física i Ciències de l'Activitat Física i de l'Esport de Catalunya, a les al·legacions a la llei, diu: «El col·legi no considera que actualment existeixi una manca real de professionals per atendre la demanda existent del sector de la dinamització d'activitats es-

portives.» És a dir, segons la UFEC, manca de tècnics, segons el col·legi, no hi ha manca real.

I què diu el Govern? No sap, no contesta. El senyor Gerard Figueras, que també ens acompanya, director del Consell Català d'Esport, en declaracions a la revista *Docusport* deia: «Hem de ser capaços d'adequar la realitat a la demanda laboral, per això és important saber dimensionar bé econòmicament un sector, saber quants llocs de treball pot demanar el sector de l'activitat física i de l'esport i, en funció d'això, veurem si necessitem més llicenciats o què.» Doncs, fa tres anys i quatre mesos que governen i encara no ho saben? No ho haurien de saber abans d'enviar el projecte de llei? És una situació realment curiosa que diu poc a favor dels actuals responsables governamentals de l'esport; per això ja anunciem que sollicitarem diverses compareixences per esbrinar què passa realment, que vingui la UFEC, que vingui el col·legi i que vinguin els responsables de l'esport en el camp del Govern.

Sobre el contingut, estem davant d'una petita modificació; de fet, ocupa el mateix espai el preàmbul que les modificacions. En resum, d'una llei amb setze articles, es modifiquen alguns apartats de tres articles i s'incorpora un article nou i un nou apartat d'un article i també dues disposicions addicionals. No entro a detallar el contingut, ho ha fet el conseller, però sí que voldria dir que el mateix senyor Figueras, director del Consell Català de l'Esport, ha declarat: «Ens ha anat bé aquest temps de carència de la llei.» Ostres!, que un alt càrrec del Govern consideri que una llei aprovada fa sis anys ha estat en temps de carència durant aquest període no deixa de ser curiós. El mateix senyor Figueras afirma que la modificació té dos objectius: intentar adequar la normativa catalana a l'europea i procurar donar resposta a la professió esportiva. A l'hora de la veritat veiem que estem parlant de modificacions tècniques i d'alguns retocs puntuals referents a una sèrie de temes a què s'ha referit el conseller de la Presidència.

Però, pel que fa al punt que fa referència a tasques per a infants i joves menors d'edat, caldrà escoltar les compareixences i l'opinió dels sectors de l'educació i de l'educació en el lleure directament afectats, i entre ells també el Col·legi de Llicenciats en Educació Física i Esport, que afirma en les seves alegacions que la llei actual ja inclou els professionals d'aquest àmbit i que la creació de la nova figura professional atempta contra les oportunitats laborals dels llicenciats en ciències de l'activitat física i de l'esport. El meu grup analitzarà aquest text des de la perspectiva que cal mantenir la formació reglada i, evidentment, el caràcter públic i mai privat de l'INEF.

Bé, i l'aplicació de la llei vigent? Perquè d'això també en podem parlar avui. A part d'instar la modificació que avui discutim, el Govern té l'obligació d'aplicar la llei vigent. L'article 16 preveia la creació del Consell Assessor de les Professions de l'Esport; entre les seves funcions figuren avaluar periòdicament l'evolució de les professions en l'àmbit de l'esport, fer propostes sobre necessitats formatives, analitzar noves professions, fer propostes sobre modificacions en els ensenyaments... Sis anys després de l'aprovació de la llei, després de tres anys i quatre mesos de Govern de

Convergència i Unió, aquest consell assessor encara no existeix. Cas d'existir aquest consell, alguna cosa tindria a dir, segurament, sobre la llei que estem avui començant a debatre, ho reconeixia el mateix Gerard Figueras: «Ens ha semblat que primer tocava l'adequació de la norma; un cop adequada cal desencallar eines com el consell assessor. Quina és la idea d'aquest consell?» —deia— «Que des de l'activitat diària, tots plegats, ja puguem detectar, si és el cas, punts en què la llei grinyoli, és a dir, eines per anticipar-nos i poder-ho preveure.» Doncs, estem modificant la llei en allò que segons el Govern grinyola i el consell assessor no ha pogut dir res.

I un altre deure a impulsar, amb modificació de la llei o sense: millorar la coordinació amb Joventut, amb Ensenyament i amb els ajuntaments.

Com diu la darrera alegació del Col·legi de Llicenciats en Educació Física i de l'Esport, cal més coordinació entre els diversos agents esportius i socials per atendre millor les demandes dels professionals. La majoria de vegades el problema no radica en la falta de professionals, sinó a com trobar-los. S'hauria de millorar la coordinació entre els diversos agents esportius i socials: el Consell Català de l'Esport, la UFEC, la FAPAC, ajuntaments, el SOC..., per exemple, creant, diuen, una plataforma única de borsa de treball de professionals de l'esport.

El meu grup pensa que si a l'esport federat afegim l'esport escolar, amb les seves associacions i cursos dinamitzadors, i l'àmbit del lleure, amb un fort component esportiu o d'activitat física, que depèn de Joventut, tenim una situació certament embolicada, en què cal posar més seny i coordinació entre tots els organismes responsables.

En definitiva, Iniciativa - Esquerra Unida votarà en contra de les esmenes nacionalistes de PP i Ciutadans. Estem d'acord a tramitar la llei; volem que sigui l'ocasió d'escoltar el món de l'esport, sis anys després de l'aprovació de la llei de 2008, i per avaluar també les retallades sofertes aquests darrers tres anys i veure com afecten el món de l'esport. I, a partir de les demandes dels professionals i dels sectors afectats, Iniciativa - Esquerra Unida presentarà esmenes per corregir i intentar millorar el text del Govern.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per posicionar-se en representació del Grup Mixt, el diputat Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Em permet...? Sí? Si em permet, ho faré de l'escó estant, breument, per donar llum verda per part de la CUP a la tramitació d'aquesta modificació de la Llei de l'esport.

Catalunya, som conscients, perquè és una realitat que ens envolta a diari, que és un país fortament esportiu i l'esport i els clubs esportius juguen un paper clau, important, sobretot, i pel que més ens interessa, com

a vertebradors i cohesionadors socials. Però, com en tots els àmbits, també és susceptible no només d'intrusisme laboral, sinó també de precarització i de processos de contractació al marge de la llei. Per això va ser i per això és important la Llei del 2008, de l'exercici de les professions de l'esport, perquè va posar ordre, va sistematitzar i regular el col·lectiu de persones que treballen en l'àmbit de l'esport i les entitats esportives i, alhora, va unificar criteris en allò referent a les professions i als requisits de titulacions necessàries per accedir a qualsevol de les classificacions professionals que es detallen a la llei.

Per tant, si amb la reforma que es proposa ara s'amplia l'àmbit d'incidència de la llei, perquè es defineixen dues noves professions vinculades a l'esport, perquè es perfila el règim de certificació de titulacions i s'amplia l'àmbit de la Unió Europea i perquè se solucionen qüestions legals vinculades a la relació amb el Consejo Superior de Deportes, des de la CUP - Alternativa d'Esquerres ho valorem positivament.

Però per què és convenient reglamentar les professions relacionades amb l'esport ho apuntàvem fa uns mesos quan des d'aquesta cambra, sí, denunciàvem les inspeccions de treball indiscriminades als clubs esportius, que acabaven amb multes desorbitades que en posaven en perill el futur. Però també advertíem que l'àmbit del voluntariat a l'esport s'havia de delimitar amb precisió, per no amagar, rere aquella figura de ressonàncies positives, supòsits de precarització laboral. La figura del voluntari hauria de ser això: una persona que no rep cap retribució, només de forma esporàdica, per cobrir despeses puntuals, i, si se li ha de pagar un sou regular, llavors s'han de satisfer les quotes de la seguretat social.

Moltes de les esmenes que de part dels col·lectius se'ns han fet arribar també s'han esmentat en les anteriors intervencions. Per això no ens repetirem i esperarem, doncs, el tràmit de compareixences per poder escoltar més aportacions a aquesta llei i poder participar del seu desenvolupament i la seva redacció final.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per fixar el posicionament del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la diputada Maria Senserrich.

Maria Senserrich i Guitart

Presidenta... Honorable conseller, diputats, diputades, secretari general de l'Esport, director general del Consell Català de l'Esport i membres del seu equip que avui l'acompanyen, bé, a Catalunya fa més de cent cinquanta anys que el teixit associatiu català va crear una estructura de treball, de cohesió, i sobretot una estructura d'estat on l'Administració no arribava, i aquest és el principi del que som avui com a país. I el món associatiu esportiu català també va formar part d'aquest procés de construcció d'aquest teixit associatiu tan important que tenim avui en dia.

De fet, la seva capacitat es demostra en moltes fites, i m'agradaria recordar-ne algunes: per exemple, l'any 1933, quan es crea la Unió Catalana de Federacions Esportives, actualment més coneguda com la UFEC, o d'altres més recents, la Llei de l'Esport del 88. I també actualment som pioners, i encara a dia d'avui continuem sent l'única comunitat que té regulades les professions de l'esport, l'única llei aprovada ja fa sis anys, per unanimitat d'aquesta cambra. Per tant, som els únics que disposem d'un registre oficial de professionals de l'esport; ho reitero: som els únics que ho tenim.

De fet, des del nostre grup parlamentari tenim constància que algunes comunitats autònomes han demanat al Govern de la Generalitat assessorament, ja que estan fent els primers passos –els primers!, quan nosaltres portem sis anys– per desenvolupar la seva pròpia llei de professions, per raons tan evidents com evitar l'intrusisme i la problemàtica que els comporta la no-regulació.

És a dir, el model esportiu català, ja sigui des de les entitats i federacions com des de les administracions catalanes, sempre ha estat capdavanter. D'aquí rau que tinguem un model reconegut tant a nivell *amateur* com a nivell professional. Sempre ha estat així la sensibilitat per l'esport, des d'aquest mateix Parlament de Catalunya.

De fet, els últims anys hem aprovat diversos decrets per poder ampliar el termini, la carència de les sancions només, no de la llei en si, sinó de les sancions; això li ho matiso, perquè és molt important. La llei ha continuat, ha evolucionat, però han sigut les sancions, perquè creiem que era innecessari fer pagar els plats trencats a un sector que ja ho passa prou difícilment i que ja ha tingut molts anys, diguem-ne, de buit legal, fins fa sis anys, en què es va poder aprovar aquesta llei.

A més a més, amb aquest Govern, que es va comprometre en l'últim decret que es va aprovar, el 23 de gener del 2013, a ampliar-ho fins al 2015, fins a l'1 de gener del 2015, que tota aquesta cambra hi va estar a favor, per tant, unanimitat un cop més, per aprovar-ho. Evidentment, amb el compromís que el pla de govern portés una modificació d'aquest tràmit que avui iniciem aquí.

Un pla de govern que, a més a més, es va comprometre a fer aquesta modificació, i també el seu compromís en la formació esportiva, a través de l'Escola Catalana de l'Esport, ja sigui formació pròpia, formació acordada amb l'ensenyament, o via formació federativa; per tant, treballant amb tots els estaments que estan involucrats en la formació dels nostres esportistes i professionals. Tot plegat, per preparar-los i tecnificar-los, i perquè els professionals i voluntaris tinguin oportunitats.

És així que les modificacions d'aquesta llei que el conseller ens ha explicat inicialment, totes elles, aporten la voluntat de millora i l'actualització d'aspectes que amb l'experiència de sis anys s'han detectat i que el sector ha demanat i ens demana i ens exigeix. Totes molt importants, les modificacions que avui proposa

el conseller, però m'agradaria com a grup destacar-ne quatre en concret.

La primera: el fet que els professionals esportius, degudament registrats, puguin tenir la possibilitat, el reconeixement de poder ser registrats en registres d'altres països de la Unió Europea. Senyora Mejías, no estem fora de la Unió Europea, som de la Unió Europea, tenim voluntat d'Unió Europea; per tant, tenim ganes de tenir convenis amb altres països, perquè els nostres esportistes, els nostres professionals, tinguin noves oportunitats laborals per poder dur a terme la seva professió i tenir més oportunitats, com li deia.

Segon que volem destacar: l'àmbit de les activitats poliesportives. Ningú de vostès ho ha esmentat pràcticament, però milers d'infants i joves menors d'edat practiquen esport, i volem garantir una oferta formativa que millori la tasca dels professionals que els atenen, perquè s'ho mereixen els nostres infants, però també s'ho mereixen els nostres professionals.

Tercer punt que volem destacar: aquelles modalitats esportives reconegudes a nivell català i no per part del Consejo Superior de Deportes, fet que lliga amb el que els explicava al principi, del fet que som capdavaners, som pioners, i això ens permet formar i certificar mentre no es reguli. Senzillament, senyor García, transitòriament. Sap què vol dir la paraula «transitòriament»? Vol dir «temporalment». Mentre uns no fan la seva feina, nosaltres hem de tirar endavant el país, perquè, si no, els esportistes i professionals què han de fer?, estar-se de braços plegats?, no poder fer la seva tasca?, no poder atendre els esportistes amb les qualitats i garanties que nosaltres volem? Per tant, és transitòriament; no tingui por.

I quarta i última, però no menys important: la formació orientada al voluntariat, bàsica en el nostre model esportiu, i on aquesta figura representa l'eix important per poder ser el que som. És així que des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió sempre hem defensat que l'esport és un pilar important de l'estat del benestar, com a eix cohesionador, així com a motor econòmic del nostre país. Actualment, més que mai l'esport és una oportunitat professional, i no només per a esportistes d'elit, sinó per a moltes més persones que tenen una sortida laboral en aquest àmbit. I amb aquesta modificació demostrarem des d'aquesta cambra que es poden fer canvis, canvis sense diners, però amb la clara voluntat de consens en un sector que pot ajudar a generar més benestar i més economia.

I deixin-me que als dos grups parlamentaris que han presentat esmenes a la totalitat els demani, sobretot senyor García: el lògic seria que les retiressin. Després del seu posicionament, que, com deia el senyor Bosch, certament, ens ha deixat una mica bocabadats, de la legislació espanyola de què ens ha fet esment aquí, sense ni tan sols anomenar la legislació catalana, li demanaríem que la retirés. Perquè, miri, no hi ha fantasmes aquí, això no és política d'uns bons i uns dolents. No, això és una sollicitud que ens fan els del sector.

De fet, m'agradaria recordar-li que en el debat de l'esmena a la totalitat –certament presentada pel Grup de Convergència i Unió, però, li ho recordo, el pri-

mer tràmit de la llei inicial, i després vam votar a favor de la llei tots els de la cambra–, en aquell Ple del 13 de juny del 2007 vostès no van presentar cap esmena i el seu portaveu va dir textualment: «Nosaltres» –referint-se al seu grup parlamentari–, «sempre que hi ha propostes sensates, de sentit comú, de coherència, sempre pactem. I és el que farem aquí, i és el que farem aquí avui, amb aquesta llei, perquè ens sembla que és una llei..., que avui no estem aquí per caprici.» I continuava: «No entenem aquesta esmena a la totalitat que vostès han presentat. La veritat, ens sorprèn bastant, però no només és perquè el sector ens ho demana i ens ho està demanant i hem trigat massa a fer-ho, sinó perquè aquesta llei, la legislació europea, la legislació estatal espanyola –que bé coneix vostè– i la legislació catalana així ho reconeixen.»

Doncs, com ja li he dit, el Parlament de Catalunya és l'únic parlament que ha legislat sobre aquesta qüestió, l'únic. I aquesta modificació que se'ns presenta no és un caprici, no és el caprici d'un govern, no és el caprici d'un partit polític. No, és una demanda del sector i dels coneixements i l'experiència de sis anys. I no d'un govern de Convergència i Unió, sinó d'un govern de diversos partits polítics. Per tant, és l'experiència que el sector ens reclama.

És per això que li reitero: retiri aquesta esmena a la totalitat, ja que, si ha llegit detingudament el text –que espero que sí– i ha parlat amb el sector –que espero que sí–, veurà que són propostes, com deia el seu portaveu, sensates i de sentit comú. I, sobretot, li torno a dir: el sector ens ho demana, perquè ho necessita per poder estar..., amb dignitat, poder fer el seu ofici i la seva feina.

I a la senyora Mejías: tenim voluntat, evidentment, i sé que tenen voluntat vostès, de poder arribar a acords. També li demanaré, evidentment, que retiri l'esmena a la totalitat, perquè sabem que coincidim en molts d'aquests aspectes que avui hi ha. I tampoc no hi ha fantasmes, no pateixi; això d'aquí no és un debat Catalunya-Espanya, Madrid-Barcelona..., no, tot això no existeix. Això és ben bé una cosa, com ha dit el diputat Donés, tècnica, és una cosa que ens demana el sector. I segurament és millorable, eh?, ningú ha dit que això sigui una cosa no esmenable. Al contrari, estem aquí, els diputats i les diputades, per millorar aquests textos i perquè siguin millorables.

Per tant, si no retiren les esmenes, el nostre grup parlamentari hi votarà en contra, fet que no treu la nostra voluntat de diàleg per fer amb celeritat i eficàcia que sigui una modificació de la Llei de professions de l'esport realista i amb afany de ser útil per al sector, i que milers de persones, tant professionals com esportistes, se'n puguin beneficiar. I des del nostre grup posarem el millor de nosaltres per aconseguir que sigui aprovada per unanimitat, així com va ser-ho la llei inicialment, l'any 2008. Així que en aquest Parlament demostrarem un cop més ser pioners en un sector tan important com l'esportiu i adaptant-nos a les necessitats i realitats del marc europeu.

Moltes gràcies, diputats, diputades, conseller, presidenta.

La vicepresidenta primera

Finalitzat el debat, cridem a votació.

(Carina Mejías Sánchez demana per parlar.) Senyora Mejías?

Carina Mejías Sánchez

Doncs, demanaria la paraula per al·lusions del senyor Donés, del senyor Bosch i de la senyora Senserrich.

La vicepresidenta primera

Trenta segons.

Carina Mejías Sánchez

Bé, gràcies. Dir-li en primer lloc al senyor Bosch que, per moltes desqualificacions desagradables que faci de les nostres iniciatives parlamentàries, la seva intervenció no desmereix cap dels nostres arguments.

De fet, totes les intervencions de tots els grups parlamentaris han dit que aquesta llei pateix de determinades deficiències que cal modificar i que cal millorar. Inclús el senyor Donés, quan ha criticat que jo digués que això era un pedaç, ha acabat reconeixent que aquesta era una modificació que el que tractava era de rectificar coses que no havien funcionat. I la nostra intervenció, que ha estat prou constructiva, va en el sentit de millorar el contingut d'aquesta llei, que té una mala tècnica legislativa i que, a més a més, des del punt de vista tècnic, pot generar conflictivitat competencial que pugui dur a terme una paralització de l'aplicació de les resolucions que contingui i que perjudiqui enormement el sector dels professionals de l'esport.

És per això per què hem presentat aquesta esmena i és per això per què demanaríem una reconsideració de moltes d'aquestes afirmacions.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Continuem cridant a votació.

(Sergio García Pérez demana per parlar.) Senyor García?

Sergio García Pérez

Per al·lusions, presidenta.

La vicepresidenta primera

Trenta segons.

Sergio García Pérez

Sí. Primer, al senyor Bosch. Que jo sàpiga aquesta cambra legislem. O sigui, un informe tècnic... S'està dient tota l'estona que el que s'està presentant és un informe tècnic. Això és el que he presentat jo, el Partit Popular.

I la que m'ha deixat bocabadat a mi ha sigut la senyora Senserrich. Li recordo que a vostè se li ha dit moltes vegades que van presentar una esmena a la totalitat, al seu moment. O sigui, no vingui amb aquests aires, com ha vingut, criticant el Partit Popular.

Moltes gràcies, presidenta.

(Pausa llarga.)

La vicepresidenta primera

Passem ara a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans i pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Votació conjunta de les dues esmenes a la totalitat.

Comença la votació.

Les esmenes a la totalitat de devolució del projecte de llei han estat rebutjades per 27 vots a favor i 97 en contra, de manera que, de conformitat amb l'article 105 del Reglament, aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

Interpe·llació

al Govern sobre la reorientació i l'impuls de la cooperació catalana (tram. 300-00164/10)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpe·llació al Govern sobre la reorientació i l'impuls de la cooperació catalana, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Té la paraula, per exposar la interpe·llació, la diputada Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, senyor conseller. Des d'Esquerra Republicana de Catalunya, li fem la següent interpe·llació sobre el reimpuls i la reorientació de la cooperació pública catalana perquè entenem necessari i fonamental encetar seriosament aquest debat a nivell parlamentari i aconseguir també construir i enfortir una política pública, com és la de la cooperació, que ha de continuar sent una marca de país.

Fa uns mesos, i en aquest mateix hemicicle, vam tenir el debat, arran d'una moció d'Iniciativa, i ja en aquell moment, en el nostre posicionament, li traslladàvem la necessitat de repensar allò que s'estava fent en aquest àmbit o, millor dit, allò que no s'acabava de fer, i li vam traslladar també la necessitat de reorientar una política pública que veiem com se'n està fonent; la necessitat d'adaptar les polítiques públiques de cooperació, de pau, de drets humans i de solidaritat al moment actual, és a dir, a la conjuntura actual, així com la necessitat de reimpulsar aquest àmbit on, des del nostre punt de vista, estàvem i estem coixos en tant que s'han fet passes enrere.

Els últims esdeveniments en el si del mateix organigrama de govern, amb el tan esperat i reclamat canvi al capdavant de la Direcció General de Cooperació i

també al capdavant de l'Agència Catalana de Cooperació, obren, segons el nostre punt de vista, una oportunitat que hem de saber aprofitar tots plegats. Perquè, per nosaltres, aquest fet ha estat clau per tornar a refer ponts amb els sectors i també per recuperar la confiança entre els agents.

Conseller, nosaltres no li plantejem avui només un debat de recursos econòmics, li fem un debat polític, li traslladem un debat de model i, en aquest sentit, un debat també de voluntats polítiques.

I la pregunta és clara i directa, i la hi faig directament, conseller. Creuen vostès, des del Govern, en la necessitat que Catalunya sigui un actor internacional líder pel que fa a polítiques de cooperació, de drets humans, de pau i de solidaritat? Creuen vostès, des del Govern, que és un dels principals actius que tenim com a país, també com a carta de presentació al món, el de defensa de la justícia a escala global? Hi creuen? Perquè, si la resposta és que sí, llavors aprofitem tot el potencial que tenim i per fer-ho possible i viable posem en marxa totes les eines, sent conscients del context actual i de les dificultats actuals. Però si la resposta és que no, al nostre entendre tenim un problema de model de país, un problema de què volem ser com a país, i fins i tot podria ser molt decebedor i, evidentment, molt preocupant.

Per tant, si li fem aquesta interpellació, és perquè volem aquest compromís del Govern en la política pública de cooperació; el compromís per fer de la cooperació i la solidaritat una veritable política d'estat, al marge de les majories parlamentàries, que sigui part de la marca Catalunya, una política d'estat i marca de país.

I la hi fem també perquè creiem, i així ho defensem, que la solidaritat és una actitud i un valor, no una proposta merament electoral o una política només en funció de les disponibilitats pressupostàries, és una actitud i un valor.

I per això, i a banda de la voluntat i compromís que ja li he demanat i que espero que després em pugui respondre, li pregunto també quina és la valoració del Govern de la política de cooperació de l'últim any i mig, perquè és interessant saber com ens situem tots plegats per continuar construint i per anar avançant.

Miri, amb els minuts que em queden, li trasllado l'anàlisi del context i de la situació que veiem nosaltres i li trasllado també el que nosaltres creiem que cal fer per aconseguir aquests objectius que ens plantejàvem, eh?, de reimpulsar la política de cooperació.

Quina és la situació actual? Com veiem el context en el qual ens trobem? Venim d'una llarga tradició solidària al nostre país, amb cert prestigi i reconeixement en els àmbits internacionals, això és cert, i, després d'un període de fort creixement i d'impuls de les polítiques públiques de cooperació, amb unes bases que segueixen sent vàlides, ens hem trobat amb una caiguda dràstica del pressupost en els últims anys que ha fet inviable aquells objectius que s'havien fixat en l'últim pla director, el pla director 2011-2014.

A més a més, aquests canvis han portat a una forta reestructuració del principal òrgan de govern en aquest àmbit, com és l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament, i que, a més, ha provocat fortes tensions en el teixit associatiu del sector, així com desconcert, incertesa i indefensió, per dir-ho amb paraules pròpies del sector.

Les dificultats econòmiques que viu la Generalitat i que patim també com a país, de les quals nosaltres som plenament conscients, i això vostès ja ho saben, fan inviable retornar d'immediat als nivells de solidaritat del 2010 –això és cert i és plenament compartit–, però a la vegada també som conscients que dificulten moltíssim l'existència de la cooperació catalana com la voldríem.

Al nostre entendre, aquests últims anys, s'ha perdut la possibilitat de redefinir i de fer aquest exercici d'adequació a la realitat, que ara li estem plantejant. Ha faltat rumb, les idees són vàlides i són bones, i, en tot cas, el que cal és adaptar-les a la realitat i al moment. I, per tant, anem a fer aquesta feina de redimensionament i de reorientació com més aviat millor.

També és cert, i és bo posar-ho sobre la taula, que en aquesta anàlisi del context que fem és bo recordar i reconèixer que hi ha una certa crisi de legitimitat en el sector. És un sector que ha anat perdent base social i que ha vist necessari, després dels últims anys, replanjar-se.

I, probablement, també ha faltat i ha fallat la sensibilització i l'èmfasi en el discurs global, perquè les desigualtats són a nivell global.

I, finalment, en aquest mapa del context i del moment que vivim, jo crec que hi ha un tercer element a tenir en compte de situació actual, que és el context extraordinari que vivim com a país pel procés cap a la independència de Catalunya, i que, al nostre entendre, també en el cas de l'àmbit que ens pertoca avui, juga un paper important; mai com ara havíem tingut el procés d'internacionalització tant a nivell econòmic com polític i el procés d'explicar-nos al món i de posicionar-nos al món.

I, en aquest punt, al nostre parer, cal treballar amb una més gran sinergia i complicitat entre l'acció exterior pròpiament dita i el que és la cooperació entesa com a tal. I hem de ser conscients de la responsabilitat que suposa assumir un paper d'actor internacional de ple dret. Si ens creiem que volem ser un estat, hem d'exercir com a tal des de ja, amb la responsabilitat, amb els drets i amb els deures que tenen els estats de ple dret.

A tot això, avui ens trobem, després dels canvis, com li deia abans, en la direcció política de la cooperació catalana, just a les portes d'aprovar un pla anual, el pla anual 2014. I aquí obro parèntesi i li pregunto si ens pot fer cinc cèntims de com està l'elaboració d'aquest pla anual. Però també ens trobem a les portes –pocs mesos– que finalitzi el pla director actual també, i, per tant, que hàgim de redactar el nou pla director per als propers anys 2015-2018. Ens trobem també a l'inici de la tramitació parlamentària de la Llei d'acció exterior, la setmana vinent en tenim les compareixences, i

s'acaba d'aprovar i de signar l'Acord nacional d'acció exterior, sorgit de la societat civil i participat per moltes organitzacions que han volgut a contribuir a pensar quin ha de ser el paper de Catalunya al món.

Tenim, a més a més, també el compromís adquirit de la publicació d'una convocatòria pública de projectes –així ho vam aprovar també en aquest Parlament–, que per nosaltres ha de servir per reprendre l'activitat i la dinàmica, i que també ens agradaria saber en quin punt està l'elaboració d'aquesta convocatòria.

Tot això que li acabo d'anomenar, tots aquests punts –l'Acord nacional d'acció exterior, la Llei d'acció exterior, el pla director dels propers anys, el pla anual d'aquest any, aquesta convocatòria–, ho veiem com una oportunitat per redefinir aquesta política de cooperació, i per blindar-la, i per enfortir-la, i per cohesionar-la. Són eines que tenim a l'abast, conjuntament amb altres, i, bé, és cert, però, per fer aquest exercici que li demanem i traslladem.

I com creiem que cal fer-ho, i, per tant, què li traslladem perquè es pugui recuperar el lideratge de la cooperació?

D'entrada, considerem imprescindible obrir i fer un procés de participació per planificar i identificar quin és l'especificitat de la cooperació catalana, ja sigui en el marc del Consell de Cooperació, o com es cregui convenient articular-ho, amb la participació de tots els agents; un procés de participació obert, amb la participació dels agents, que ha de ser el responsable també de redactar aquest nou pla director, adaptat a la conjuntura actual, al moment actual, però amb prou ambició per poder recuperar el lideratge perdut en la cooperació, i que, a més a més, tot aquest procés es basi en l'expertesa i en el valor afegit que podem aportar com a país.

Creiem necessari també la potenciació del treball en xarxa i de la gestió concertada dels diferents actors –diferents col·lectius, sindicats, ONG, governs, ens locals i universitats. I, a la vegada, un dels punts clau que s'ha d'impulsar i treballar, i que li remarquem, és la política global de govern per a la coherència de polítiques, i, en aquest sentit, la materialització d'un grup de treball per a la coherència de polítiques, amb l'estratègia corresponent, que no s'ha desenvolupat, malgrat estar inclosa en l'últim pla director.

I, lligat a aquest punt, hem de pensar quin paper hi té l'agència en tot plegat, perquè, per nosaltres, l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament és qui ha de liderar i coordinar i potser també fiscalitzar en algun dels casos la cooperació global que fa la Generalitat, també la que fan directament els departaments, perquè tot respongui a uns objectius comuns, marcats i alineats; en tant que és una política transversal, no només de l'agència, sinó també de la que es fa al llarg dels departaments, ha d'estar coordinada i ha de ser coherent.

I, si parlem de l'agència, encara pot fer una altra funció, que ens agradaria a nosaltres també destacar, per tal d'aprofitar al màxim allò que tenim. Per què no possem l'agència al servei dels actors per a qüestions for-

matives, per a qüestions d'assessorament, qüestions d'acompanyament, davant dels nous reptes que tenim com a país i també davant del nou cicle de programació europeu 2014-2020, per exemple?

Hi ha més eixos de treball, més propostes, més mesures que li traslladaré. Una, per exemple, també és la de seguir impulsant la participació de Catalunya en l'esfera multilateral, que respon a la voluntat de Catalunya de ser sempre a l'esfera internacional, és a dir, la presència en aquells òrgans regionals, internacionals, de cooperació.

Aquestes són mesures que després acabaré de detallar, però que han d'anar de la mà sempre de la voluntat i del compromís polític, que jo crec que és la primera pedra per poder reorientar i reimpulsar..., i que és aquest tema el que li traslladem.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, senyora diputada, contestaré el plantejament de la seva interpel·lació, no li negaré que des d'una notable complicitat amb el que ha exposat i amb el sentit del que ha exposat, perquè a més a més hem tingut oportunitat de parlar-ne en diferents ocasions amb el seu grup parlamentari i, a més a més, perquè crec sincerament –i li'n donaré les raons des del meu punt de vista–, doncs, que estem, tots plegats, davant de l'oportunitat de –en el sentit que deia vostè– redefinir, reimpulsar, reforçar –utilitzem el verb que més ens convingui, crec que tots seran vàlids, no?– la nostra política de cooperació.

Jo en primer lloc el que voldria, de totes maneres –i comprendrà que ho faci–, és posar en valor la feina feta aquests darrers temps. Ha estat una feina certament ingrata, eh?; possible, de fet, per l'esforç de tot-hom, i així ho vull presentar, no? En primer lloc, del mateix sector, que és qui ha patit més directament les conseqüències de la situació d'aquests darrers anys, no? Però deixi'm dir que també, diguem-ne, per l'esforç dels responsables de cooperació que hi ha hagut fins ara, no? Sense aquesta feina, certament ingrata, eh?, jo crec que ara no ens podríem plantejar una nova etapa. La vida té aquestes coses, no?: a vegades, per agafar impuls, has d'agafar una mica d'inèrcia per fer un bon salt endavant, que crec que és el que és el propòsit. Donem, per tant, per bo tot el que s'ha fet, que crec que s'ha fet sincerament des de les més absolutes bones voluntats, en un context, que és conegut per tot-hom, de migradesa absoluta de recursos, i comprendrà també en aquest sentit, doncs, que no faci un judici més enllà del que han estat aquests darrers temps, no?

En segon lloc, ho he fet també amb totes les comparències parlant d'exterior, de la política exterior, i òbviament també de cooperació, que he tingut l'opor-

tunitat de fer en aquest Parlament, en el format que fos –de plenari, de comissió–, que era posar-li de manifest, en el sentit que a més a més vostè em demanava que ho reiterés, que per nosaltres, pel Govern de Catalunya, doncs, la cooperació té un valor estratègic evidentment en la configuració de la nostra política exterior, però també com a element d'identitat del nostre país, no? I ara, d'una manera, doncs, especial, cal que siguem especialment conscients –valgui la redundància– que la nostra política de cooperació és menys neutra que mai, eh? Tot allò que hem pogut fer, que s'ha pogut fer durant una pila d'anys, i molt ben fet, per cert, doncs, que era vist pels ulls del món, per entendre'ns, com l'aportació d'un país, d'una nació sense estat, com el cas de Catalunya, tenia evidentment un impacte diferent del que aspirem que tingui a partir d'ara com a conseqüència, òbviament, del procés polític en el qual està situada Catalunya, no?

En aquest sentit, voldria subratllar que certament tenim, diguem-ne, per aquestes probablement dues raons –si més no, ens ho podem mirar d'aquesta manera, no?–, pel bagatge, per la feina feta, fins i tot per la feina ingrata feta, eh?, si vostè vol, i pel context actual, certament, jo estic d'acord amb vostè, tenim en aquests moments una clara oportunitat per redefinir, per refundar, si es pot dir d'aquesta manera –ja deia abans que la utilització del verb serà a conveniència, no?–, el que és la nostra política de cooperació. Quan dic «nostra», vull dir no només del Govern, sinó de país en el seu conjunt, no?

Des d'aquest punt de vista, crec que tenim una trajectòria col·lectiva com a país i un bagatge extraordinaris, no? I jo comparteixo amb vostè, i almenys així s'ho mira el Govern..., de fet –de fet–, amb aquest bagatge acumulat, amb aquesta experiència acumulada, tenim a més a més l'oportunitat de construir el que no hem pogut fer mai fins ara, no?, que és una veritable política d'estat de cooperació, i amb tot el que això representa i tot el que això comporta. Per tant, de fet, és una manera també, jo crec que molt principal, de poder-nos explicar com a projecte col·lectiu, no? Les polítiques d'estat de cooperació, almenys les que crec que ens hi hauríem d'emmirallar o que ens haurien de servir de referent, doncs, procuren posar en valor el bo i millor que té cada país, que té cada nació, no?

Des d'aquesta perspectiva, jo li diria que aquesta política d'estat que hem de construir en matèria de cooperació hauria de descansar –molt sintèticament, eh?, per no allargar-me–, jo diria que en tres pilars o en tres tipus de valors, si vol vostè, no?

En primer lloc, en el frontispici, perquè quedi d'una manera clara a ulls de qui ens vulgui, doncs, prendre en consideració, la defensa, el compromís en la defensa dels drets i les llibertats de les persones i dels drets i les llibertats dels pobles. Jo crec que això ha d'estar en el frontispici, no?; quan ens identifiquem, quan identifiquem la nostra política de cooperació, la nostra política d'estat de cooperació, ha de respondre evidentment a la defensa dels drets i les llibertats de les persones i dels pobles. Entenc, jo entenc, el Govern entén, que la dimensió dels drets humans fonamentals incorpora no només la dimensió individual, sinó tam-

bé la dimensió col·lectiva; no és lliure, una persona, si el seu poble no ho és també.

En segon lloc –i l'ordre no fa la cosa, eh?, és per identificar aquests tres pilars, no?–, posar l'accent, jo diria, en allò que, a més a més, podem oferir honestament, amb tota la modèstia i amb tota la humilitat, però allò que podem oferir com a país, que són principis com els de la democràcia, d'igualtat, d'integració, cohesió social i educació. Jo identifico aquests, segur que ho podríem complementar amb d'altres, no?, però crec –ho dic amb tota la modèstia, no com a govern, sinó com a país– que podem oferir aquests principis, podem –diguem-ho així, amb un llenguatge una mica més mercantil, si vostè volen– exportar, en termes de cooperació, doncs, valors de democràcia –crec que ho podem fer com a país–, d'esperit cívic, si vostè vol també, d'igualtat, de manera d'entendre i de practicar la igualtat; d'integració i cohesió social. Jo crec que nosaltres des d'aquest punt de vista..., dit, ho reitero, amb tota la modèstia i amb tota la humilitat, però Catalunya pot presentar-se com a model, no?, de cohesió social i d'integració social, perquè tenim una societat molt diversa, molt plural i, al mateix temps que diversa i plural, amb una gran capacitat d'integració, de generar igualtat d'oportunitats al seu si. Amb totes..., no dic..., no vull presentar ara aquí un país, diguem-ne, de flors i violes i romaní, eh?, ja s'entén, però hi ha coses que és cert que són exportables per part nostra en aquest sentit que li deia, un punt més mercantil, no?

I, òbviament, un altre pilar del que ha de ser aquesta nostra política d'estat de cooperació és la manera com cal organitzar-la, no?, que és amb aquesta col·laboració entre públic i privat; «privat», s'entén, doncs, de totes aquelles organitzacions en el camp de la cooperació en tots els sentits.

Jo crec que sobre aquests principis, sobre aquests valors, sobre aquests pilars, és on hem d'establir la planificació i prendre les decisions. En el terreny del pla anual, doncs, li voldria informar que, pel que fa a aquest any 2014, el pla anual d'aquest 14 ja està en marxa, sobre la base de cinc prioritats.

La primera és l'optimització de l'ús dels recursos econòmics de l'agència, per tal que tot ajut oficial al desenvolupament executat per aquest organisme tingui els màxims resultats en termes d'objectius de desenvolupament, no? Això, de fet, es tradueix, entre altres coses, en l'aplicació de criteris de concentració i d'oportunitat per a les subvencions; igualment en un esforç per destinar, del capítol de despeses per al funcionament de l'agència, tots els recursos possibles a actuacions de cooperació i educació per al desenvolupament, inclòs el suport als actors de la cooperació, una mica en la línia del que vostè demanava que féssim. Inten-tem fer-ho, per tant, en aquest sentit, no?

La segona de les prioritats per a aquest 2014 és la coordinació del conjunt de les actuacions de cooperació al desenvolupament que pugui fer el conjunt també –valgui la redundància– de la Generalitat.

La tercera és la promoció de l'educació per al desenvolupament, eina, entenem, imprescindible per a la

transformació social al nord i l'eradicació de la pobresa i les desigualtats al sud.

La quarta de les prioritats seria l'elaboració –vostè abans hi feia referència–, doncs, del Pla director per als anys 2015-2018. Jo crec que a més a més aquí tenim una base que ens pot donar inspiració, que és una part del contingut –el que fa referència, òbviament, a la cooperació– de l'Acord nacional d'acció exterior, que jo valoro molt positivament, no?

I, finalment, la cinquena prioritat es refereix, òbviament, al suport als actors de la cooperació catalana, i especialment a les entitats del sector. Després, en el temps que em quedi de la rèplica, faré referència d'una manera més concreta a la convocatòria d'ajuts que tenim prevista per a aquest any i, en aquest sentit, desenvolupar aquest darrer punt que li esmentava.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats,

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la diputada Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, presidenta. I gràcies també, conseller. Sobre els seus comentaris en aquesta part inicial de la intervenció, és cert que hi ha hagut sacrificis globals en general, tant del sector com del mateix Govern, però jo crec que no podem negar que en certa manera hem trobat a faltar a vegades la complicitat; complicitat que ara amb la seva intervenció sí que veiem o, si més no, un compromís o una voluntat de refundar, reforçar, reimpulsar, reorientar –diguem-ne com sigui–..., que sí que veiem. I, per tant, ens agrada sentir aquest discurs que fa dels tres pilars, no?, que hauria de tenir la política catalana de cooperació i de solidaritat, basat en els drets i en les llibertats de les persones i dels pobles, basat també en la democràcia, en la igualtat i en la cohesió social i en com s'ha d'organitzar tot plegat.

Nosaltres amb aquesta interpellació el que volem és posar en valor aquest compromís, aquest compromís per consolidar en aquest moment actual aquesta veritable política pública catalana de cooperació, que la volem política d'estat, que a més a més és hereva de l'esforç de les darreres dècades i de la Llei catalana de cooperació del 2001, que és hereva també de la Llei de foment de la pau del 2013 i que és fruit d'un consens molt ampli de la societat, un consens social i polític, i que ha definit fins avui en dia aquest model de cooperació. I més, doncs, en aquest moment que vivim, no?, de procés cap al dret a decidir, cap a la sobirania plena del nostre país.

La moció que li traslladarem recolliria aquests plantejaments que li traslladàvem, aquestes propostes i mesures que nosaltres creiem que són bones per a articular aquests reimpuls i reorientació de la cooperació, expressades amb l'objectiu de recollir aquesta voluntat política que avui concretem, però que no volem que si-

gui merament una declaració d'intencions. Ens agrada molt escoltar això que ens explicava, no?, del compromís ferm del Govern, però no volem que només sigui un compromís a nivell parlamentari, de discurs, o una declaració d'intencions; volem que sigui un compromís, evidentment, amb el sector, però un compromís també amb la societat i, en definitiva, un compromís amb el món per a exportar aquesta política de lluita contra les desigualtats a nivell global. I només podrem sentir-nos un país veritablement digne si el construïm sobre la justícia, sobre aquesta dignitat i sobre el respecte a totes les cultures i identitats i realitats del món.

I, per tant, m'agradaria fer-li novament aquest èmfasi en la coherència de polítiques públiques que ha de regir l'acció de govern. I estic convençuda que és plenament factible trobar l'equilibri de la política exterior del nostre país, amb aquesta voluntat de desenvolupar la solidaritat i la cooperació al nostre país, i, en definitiva, és el gran repte que tenim. Perquè ser coherent vol dir defensar uns mateixos valors a tot arreu, i crec que hem de fer possible que Catalunya sigui, en la línia del que vostè comentava, garant dels drets humans, garant del dret d'autodeterminació, garant dels drets polítics, garant també de la solidaritat, garant de la política de cooperació, basat en el nostre valor afegit. I aquesta hem de fer que sigui la targeta de presentació al món i el tret distintiu de la marca de Catalunya.

Al llarg de la interpellació no li he parlat de països concrets ni de prioritats, perquè crec que no hem de fer aquí el debat; això s'ha de fer amb el sector, en aquest procés participatiu, però sí que permeti'm fer una referència al viatge que vam fer fa una setmana i mitja una delegació catalana a territoris ocupats del Sàhara Occidental, on van participar membres d'aquest Parlament, entre d'altres, amb la diputada Hortènsia Grau, així com regidors de diferents localitats de Catalunya. Era una missió d'observació que servirà per convertir-nos en la veu d'unes vulneracions sistemàtiques dels drets humans que pateix la població sahrauí. Li'n faig esment perquè ho hem viscut en la pròpia pell fa escassament una setmana i mitja. I crec que, com a servidors públics, tots nosaltres, però també com a país adult que som, hem de tenir un grau de responsabilitat per tot allò que passa al nostre voltant, per tot allò que passa al món, i no fer veure que no passa, perquè en certa manera fer veure que no passa és també fomentar la connivència.

Com li deia al principi, la solidaritat és un valor, i hem de decidir si volem que sigui la nostra targeta de presentació o no. Jo crec que podem estar d'acord que hem de generar aquest consens i que hem de fer factibles aquest reimpuls i aquesta reorientació de la política de cooperació.

Per tant, conseller, i resumint, voluntat i compromís a considerar la política pública de cooperació com una política d'estat i central; ambició per a emprendre aquesta redefinició a través d'un procés participatiu ampli i en contacte amb els diferents agents, i un lideratge per a fer de la coherència de polítiques una realitat que ens presenti a nosaltres com un actor res-

pensable i compromès i que permeti fer una acció imprescindible a nivell global.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té el torn, per a la rèplica, el conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Aprofito un minut, ni que sigui, de la part de la rèplica per acabar d'exposar..., perquè, a més, vostè me'n demanava raons, no?, me'n demanava arguments, o informació, millor dit, sobre el que de fet serà la primera convocatòria d'ajuts i subvencions de l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament des de 2011, que no n'havíem tret cap, eh? Aquesta és una convocatòria, la que farem, per a la concessió de subvencions a projectes en l'àmbit de l'educació per al desenvolupament, coherent, doncs, amb una de les prioritats que abans identificava per a aquest pla anual del 14, de l'any 14. Se subvencionaran –aquest és el propòsit, no?– projectes en el marc de l'educació formal –s'entén aquelles adreçades a les institucions educatives oficialment reconegudes, com escoles, instituts o universitats– i de l'educació no formal –s'entén, en aquest cas, l'adreçada a col·lectius concrets en el marc d'institucions educatives no estrictament reglades– i de l'educació informal –des d'aquesta perspectiva, adreçada a la població catalana en la resta d'espais d'interacció social; podríem dir-ho d'aquesta manera.

L'import total de la convocatòria és de 400.000 euros; d'aquests, 20.000 adreçats al capítol VII, «Adquisició de béns inventariables necessaris per a l'execució del projecte», i 380.000 adreçats al capítol quart, «Despeses corrents d'altres béns i serveis i despeses relatives al personal necessari per al desenvolupament del projecte». Aquesta distribució, a més a més, ha estat consensuada amb el sector, que ho ha valorat, entenem, doncs, d'una manera positiva. És veritat que aquesta és una aportació molt modesta; jo en sóc plenament conscient, eh? I això voldria lligar-ho amb dues consideracions finals, a propòsit també del que vostè deia.

Jo crec, sincerament, i així és com ho veiem des del Govern, que tenim, diguem-ne, una feina gegantina –es pot dir d'aquesta manera, no?– per consensuar una política d'estat en matèria de cooperació. I això no és només un eslògan, sinó que és un compromís ferm, eh? I no és fàcil de fer-ho, això no és fàcil, no? Perquè, diguem-ne, només podrem tenir una política d'estat en matèria de cooperació si realment som capaços de concertar-la, aquesta política de cooperació, i de consensuar-la. Si no, no serà política d'estat, no? Serà política –i perfectament legítim que hi fos–, doncs, d'un govern o d'un altre, o d'una majoria parlamentària, no? Però perquè sigui política d'estat ha de ser veritablement consensuada.

I perquè sigui veritablement consensuat, bé, jo crec que aquí tenim, davant nostre, dos àmbits que ens els hem de saber i ens els hem de saber dir, no? Jo crec

que tenim l'oportunitat –i aquesta és inexcusable– de definir un model, sobre la base d'un bagatge i d'una experiència, i tenint en compte el context actual i els objectius del context actual a nivell de país. Jo crec que des d'aquest punt de vista hem de ser audaços –i suposo que se'm pot entendre, no?–, però això és inexcusable, perquè no val diners, fer això; això és tenir clares les prioritats i clar el disseny i clar el model que es vol, diguem-ne, de cooperació. I després saber prioritzar bé els recursos. I aquí jo..., ja és trist, no?, haver de fer aquest paper, en aquest cas per part meua, però els recursos són limitats, no? Clar.

I llavors, quan abordem aquest debat jo proposo que sapiguem destriar bé el que és la definició del model, perquè crec que aquí és inexcusablement on tots, aquells que creiem en la necessitat d'una bona política de cooperació, ens hi podem posar d'acord; hem de saber-ho fer, això, jo crec que això és inexcusable. Aquí tenim un bon precedent en tot el que ha representat l'Acord nacional d'exterior en allò que fa referència a política de cooperació. Crec que des d'aquest punt de vista la societat civil, doncs, ens ha donat..., no sé si se'n pot dir una lliçó, però pràcticament es pot dir d'aquesta manera, d'esforç de consens, perquè allà hi havien molts punts de vista contraposats, moltes visions diferents, i han estat capaços de construir un relat o un model molt àmpliament compartit, no? Separar això, eh?, el que és el disseny del model, de la disponibilitat pressupostària en aquests moments.

I jo, com a membre del Govern de Catalunya, no puc fer una altra cosa que fer notar quin és el context. Ja sé que això és la cançó de l'enfadós, no?, i pot resultar antipàtic, però val la pena que sapiguem distingir una cosa de l'altra, perquè no fos que algú –i crec que no serà així– tingués la temptació, cometés l'error –seria per mi un error, no?– de barrejar disponibilitat pressupostària amb incapacitat de definir un model. Perquè crec que la definició d'un model és un fet inexcusable en aquests moments, si veritablement volem construir una política d'estat de cooperació a l'exterior, que crec que és inexcusable fer-ho.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i cinc minuts. Presideix la vicepresidenta primera del Parlament, acompanyada del vicepresident segon i els secretaris primer, segon, tercer i quart. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Ensenyament, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i d'Empresa i Ocupació.

La vicepresidenta primera

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei pel qual es modifiquen diverses lleis en matèria audiovisual i de publicitat institucional per a afavorir la transparència i la sostenibilitat del sector de la comunicació.

Projecte de llei

pel qual es modifiquen diverses lleis en matèria audiovisual i de publicitat institucional per a afavorir la transparència i la sostenibilitat del sector de la comunicació (debat de totalitat) (tram. 200-00017/10)

D'acord amb el criteri expressat a la Junta de Portaveus del passat dimarts, 15 d'abril, el debat d'aquest projecte de llei es farà conjuntament amb el punt sisè de l'ordre del dia, relatiu a la Proposició de llei de modificació de la Llei 2/2012, de modificació de diverses lleis en matèria audiovisual, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Per tant, farem un sol debat, amb la intervenció inicial del Govern i del grup parlamentari proponent, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. I posteriorment passarem a la intervenció de la resta de grups parlamentaris per posicionar-se sobre les dues iniciatives legislatives i les esmenes a la totalitat presentades en un únic torn de quinze minuts, tal com es va quedar a la Junta de Portaveus, per a cada grup.

En acabar el debat procedirem a la votació separada de les esmenes a la totalitat presentades per a cada una de les iniciatives legislatives. En primer lloc, doncs, d'acord amb l'article 105.2 del Reglament, per a la presentació del projecte de llei té la paraula, en nom del Govern de la Generalitat, el conseller de la Presidència, senyor Francesc Homs.

El conseller de la Presidència

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, senyor secretari de Comunicació del consell executiu del Govern de la Generalitat de Catalunya... Tal com introduïa la mateixa presidenta en funcions del Parlament de Catalunya, intervenció per presentar el Projecte de llei per a la transparència i sostenibilitat del sector de la comunicació.

De fet, aquest és un projecte de llei que respon, per una banda, a la constatació d'un context, d'un context de crisi inapel·lable, a més a més, tant des del punt de vista de la crisi de què tot sovint parlem –de fet, cada dia en parlem en aquest hemicicle–, la crisi general, la crisi econòmica que ens afecta al nostre país, però també d'una crisi més particular, relativa, doncs, al món audiovisual en particular, però que afecta el conjunt de la comunicació.

De fet, entenem i entenem, com a Govern, que calia posar al dia, actualitzar, revisar, doncs, aquell marc normatiu que tenim en execució i en exercici de les nostres competències, relatiu tant al sector públic de la comunicació audiovisual com a la iniciativa de base

més privada o, si volen vostès, jo subratllaria de més proximitat, que aquí hi ha tant privat com de caràcter públic vinculat al món més local. Per tant, aquest és el context, el que ens fa, des d'aquest punt de vista, es pot dir, reaccionar, amb un plantejament que fa temps que ha estat formulat per part del Govern, per part meua en concret, en aquesta mateixa cambra, que a més a més hem tingut debats, mocions successives, que també han coincidit en la necessitat de fer aquestes modificacions, no?

I és per això, doncs, per tot plegat, que els proposem que tinguin en consideració aquest projecte de llei. De fet, situïn-lo en el terreny del que crec que ens hem d'esforçar tots plegats, en aquest àmbit particularment –en general en tots, però en aquest àmbit particularment–, que és el de la proposta. Però algú ha de prendre la iniciativa, i a més a més hi havia, com els deia suara, doncs, un mandat del mateix Parlament de Catalunya.

Quina és la voluntat del Govern en aquest projecte de llei? Doncs, bàsicament donar resposta a dos grans objectius i un tercer paquet, per dir-ho així, d'objectius complementaris, no?, relatius al sector de l'audiovisual i de la comunicació. Els dos grans, per mi, principals objectius d'aquesta iniciativa legal passen, en primer lloc, pel reforçament, per reforçar els mitjans públics del nostre país, per dotar-los de major independència, per garantir la plena transparència en la seva gestió i per abordar la millor governança dels òrgans de govern, valgui la redundància, particularment de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, però també de l'ens regulador, de l'ens gran de l'audiovisual català, que és el Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

Reforçar, per tant, els mitjans públics de comunicació i tot allò que els acompanya. Però també afavorir –i d'aquí ve també el nom d'aquesta llei– la sostenibilitat econòmica del sector de la comunicació en el seu conjunt i en especial, com els deia abans, amb relació als mitjans coneguts com de proximitat. Des d'aquest punt de vista –després en faré un esment–, doncs, hi ha tota una sèrie de mesures, de propostes, vaja, que pensem que poden ser útils de cara a aquest segon gran objectiu.

I després, com que hi ha aspectes que ens els trobem tot sovint, no?, i que afloren en diversos debats i que s'han identificat com a necessitats també i que requereixen el marc d'una llei per ser tinguts en consideració d'una manera eficaç, d'una manera efectiva, doncs, hi ha altres aspectes com ho serien el de donar compliment al mandat estatutari d'afavorir la participació ciutadana en els processos electorals. Em sembla que això és clar. A més a més, n'hem tingut experiències, no? En segon lloc, també el fet d'incorporar com a obligació dels prestadors de serveis de televisió sota demanda l'obligació de reserva d'un 30 per cent del catàleg a obres europees, del qual com a mínim el 50 per cent ha de ser en català. O també, per exemple, l'ajustament de la normativa catalana, mal que ens pesi, potser, vés a saber, a la normativa bàsica fixada per l'Estat, en alguns aspectes relacionats com és el cas

del de la renovació de llicències, entre d'altres. Després també hi faré una referència.

Quines lleis modifiquem per fer possibles tots aquests objectius? Perquè aquesta llei per a la transparència i sostenibilitat del sector de la comunicació, de fet, és una amalgama de modificacions de lleis que afecten aquest àmbit, no? Perquè en tinguin memòria, vaja, present, aquesta norma introdueix modificacions a la Llei de comunicació audiovisual de Catalunya de l'any 2005, a la Llei del Consell Audiovisual de Catalunya del 2000, a la Llei de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals del 2007, i a la llei que regula la publicitat institucional, també de l'any 2000. Fixin-se que aquestes dates no les esmento perquè sí, sinó també per constatar que el context en el qual aquestes lleis varen ser elaborades i finalment aprovades, no?, doncs, ben cert és que en termes generals, però en particular del món de la comunicació i del món de l'audiovisual, el context ha canviat d'una manera molt, molt notable. I crec que és obligat per part de tots que sapiguem adaptar-nos, adaptar el marc normatiu a aquest context que també ha canviat, i de quina manera.

El detall o el resum, diguem-ho així, dels objectius d'aquesta llei, d'aquest projecte de llei, doncs, passa per la modificació i l'edició d'alguns articles en les quatre lleis comentades. Entenem que és un projecte que és ambiciós, que és absolutament necessari per al sector de la comunicació en el seu conjunt, i que en l'àmbit dels mitjans públics de la Generalitat suposa, entenem també, la plena culminació i consolidació dels criteris que com a país sempre hem defensat en l'àmbit, doncs, dels mitjans públics, com són la independència, la desgovernamentalització i la gestió eficaç i eficient. Crec que això és el que és bàsic. I jo entenc que com que estem tocant unes lleis que, a més a més, en moltes ocasions –no sempre, però en moltes ocasions– han generat finalment grans consensos, l'esperit, almenys el que els planteja aquest projecte de llei i del Govern, és poder assolir també aquests grans consensos. Ja entenc que el punt de partida –però ja forma part pràcticament d'un clàssic, no?– és, diguem-ne, en el «bon dia» esmenes a la totalitat.

Bé, un ja se'n fa el càrrec, d'això. Però entenguin –almenys aquest és el capteniment del Govern i el vull reiterar– que el propòsit era, doncs, de situar un terreny de joc, perquè, a més a més, teníem aquest mandat de vostès mateixos, del mateix Parlament de Catalunya, de posar damunt la taula una sèrie de modificacions, una sèrie de solucions normatives a problemes que poc o molt hem constatat tots plegats que existeixen. I a partir d'aquí, doncs, amb les modificacions que correspongui; no és una llei d'aquelles que formen part del codi ideològic d'un govern, o programàtic d'un govern, que d'una manera combativa no en deixarem moure una coma a través dels grups parlamentaris que hi donen suport, sinó tot el contrari, per mirar de moure joc. I l'esperit, ho reitero, és que..., crec que és el que ens convindria també a tots, i segur que en aquest propòsit tots hi devem estar d'acord, més enllà de les legítimes esmenes a la totalitat que s'hagin pogut presentar, o d'aquells grups

que no les han presentat, però que també hi poden veure, doncs, moltes observacions a fer. Jo crec que aquest ha de ser el propòsit, però bé s'havia de començar la partida, perquè altrament aniríem comentant la jugada, però no prenent decisions, no? Els prego que ho situïn així, perquè de debò és la voluntat del Govern, i crec que del grup que hi dóna suport, de fer les coses pel que fa a la modificació d'aquestes lleis; vol dir de tirar endavant aquesta llei, que a continuació els en donaré detalls des del punt de vista del que és més contingut.

És evident que cal actuar, entenem, des de la legislació, per exemple, per fer que els mitjans de comunicació en el seu conjunt pateixin menys les conseqüències de la caiguda de la publicitat derivada de les dificultats econòmiques que ha travessat i travessa el país. Em sembla que amb això hi podem estar tots d'acord. En aquest sentit, nosaltres proposem flexibilitzar alguns elements de la Llei de l'audiovisual per facilitar la sindicació de continguts entre les televisions locals, perquè entenem que és necessari per poder mantenir en peu algunes estructures imprescindibles per al país, però que en les circumstàncies actuals tenen molta dificultat per fer front als costos de la producció audiovisual. Sempre serà preferible flexibilitzar alguns condicionants, que no pas que moltes televisions ens quedin entre els dits per no haver estat capaços de mirar la realitat de cara.

D'igual manera ens sembla que és imprescindible millorar encara més la lluita contra la pirateria audiovisual. Jo crec que això també és un valor compartit, no? Les empreses que fan les coses bé, que paguen els seus impostos, que respecten el marc legal mereixen que l'Administració pugui actuar contra qui actua de manera impune, sense respecte per la norma i provocant danys econòmics a l'erari públic i també al mateix sector.

En aquest sentit les iniciatives que es proposen –entre elles que els anunciants de les ràdios pirates tinguin l'obligació de respondre als requeriments d'informació de l'Administració– se situen en aquesta línia de posar la força de la llei al costat de qui fa les coses bé i perseguir amb major eficàcia a qui actua des de la insolidaritat amb el sector i també amb els interessos generals.

Segur que vostès tenen l'oportunitat de compartir criteri amb el mateix sector i segur que en el decurs de la tramitació d'aquesta llei en seu parlamentària tindran ocasió de cridar a consulta, doncs, representants del mateix sector i podran constatar, constataran, si no ho saben ja a hores d'ara, que, per bé que hi hagi un marc normatiu i una inspecció amb capacitat de lluitar contra la pirateria, és ben cert que ens falta reforçar aquest marc normatiu i poder ser encara molt més eficaços en aquest sentit, no?

També per al sector en el seu conjunt és molt important, entenem, que tots els mitjans –i en especial aquells de més proximitat, que moltes vegades són els grans oblidats per les centrals de compra que gestionen els espais publicitaris, la compra d'espais publicitaris– tinguin la certesa que les inversions publi-

citàries de les administracions –altres no les podem condicionar en aquest sentit, ja s'entén– es fan tenint en compte el pes real de cada subsector en el mercat de la comunicació.

Naturalment, en publicitat, com saben bé vostès, sempre hi haurà variants qualitatives, però la reforma que proposem obliga a saber a cada exercici quin és el pes real del sector de proximitat en el mercat i, per tant, quin és el percentatge més o menys adequat del total d'inversió publicitària de les administracions que hauria de dedicar-se a aquesta tipologia de mitjans. Nosaltres proposem aquesta mesura. Si respecte a aquest diagnòstic se'n poden identificar d'altres, de mesures, o algunes que fins i tot siguin millors, doncs, ben vingudes siguin en el debat parlamentari que a partir d'avui s'encetarà.

Pel que fa als mitjans públics he de dir que el que proposem és realment, entenc jo, d'una manera clara i nítida la culminació d'un camí que TV3 i Catalunya Ràdio varen iniciar amb la seva posada en marxa, no? Catalunya ha apostat clarament també per mitjans de qualitat, independents i ambiciosos, i això és el que aquesta nova reforma de la llei ens garantirà d'una manera definitiva.

Proposem, en aquest sentit, la definitiva desgovernamentalització de la corporació, que n'hem parlat molt, s'han fet avenços extraordinaris des d'aquest punt de vista, però que continua passant una cosa que no deixa de ser una mica contradictòria en aquest propòsit de la desgovernamentalització, que és que el pressupost de la corporació continua incorporat en el mateix pressupost del Departament de Presidència. De fet, la corporació continua penjant del Govern de Catalunya. I nosaltres el que proposem en aquest projecte de llei és que la corporació pengi del Parlament de Catalunya en el mateix sentit que el Consell Audiovisual de Catalunya i altres institucions. Aquesta és la proposta; si algú en té una de millor és evident que tindrem l'oportunitat de discutir-ho, que per això hi han els tràmits parlamentaris. Però enteníem que calia, diguem-ne, culminar aquest procés de desgovernamentalització.

També volem mitjans transparents, clarament transparents, en la seva gestió, no?, mitjans públics que puguin donar compte al cent per cent de les seves despeses i obligacions contractuals. Això fins ara no era d'aquesta manera; de fet, fins ara encara no és ben bé d'aquesta manera, no? Per això proposem la prohibició de les clàusules de confidencialitat en el si dels mateixos contractes relatius a la compra de béns i serveis i produccions que pugui fer la corporació, igual que la resta d'empreses del sector públic; la corporació ha de treballar i ha de poder treballar amb llum i taquígrafs en tot allò que contracti. Fins ara, hi insisteixo, doncs, no és d'aquesta manera, i per llei –per llei– està, diguem-ne, establerta la identificació de clàusules de confidencialitat que impedeixen la transparència absoluta respecte al que és el coneixement de la contractació i de la col·laboració que pugui fer la corporació amb el mateix sector audiovisual.

Jo crec, sincerament, que com més transparència més capacitat tindrem tots, doncs, d'abordar allò que..., almenys des del punt de vista del Govern i, de ben segur, m'agradaria poder dir de tots els grups d'aquest Parlament, però em sembla que no és així, però sí de la majoria dels grups d'aquest Parlament, que entenen i situen TV3 i Catalunya Ràdio com a mitjans públics fonamentals per al funcionament del país; altres, segurament, els voldrien tancar. Escoltant-los és molt evident, no?, els voldrien tancar. Es tracta d'anar-los qüestionant, d'anar-los denigrant, d'anar-los, diguem-ne, empenyent cap al precipici a veure si cauen. Però, com que hi ha una gran majoria en aquest Parlament que vol just el contrari, jo crec que això és una garantia. A més a més, aquesta garantia no només l'hem de situar en el terreny del discurs, sinó que l'hem de situar en el terreny de les decisions. I crec, sincerament, que una major transparència o una transparència total en aquest sentit serà positiva, no?

Jo crec, sincerament, que aquest sol punt ja mereixeria tirar endavant aquesta llei. Per això se'm fan estranyes algunes esmenes a la totalitat. Puc entendre disconformitats o punts de millora o alternatius, clarament alternatius, doncs, a aquestes iniciatives que proposem en aquesta llei, però aquest punt, el de la transparència, jo crec que per si sol ja justificaria tirar endavant aquesta iniciativa. Bé, és una opinió, i crec que com a tal és tan respectable com les que puguin ser contràries, no?

També proposem modificar el règim dels consellers del Consell Audiovisual de Catalunya i de la corporació per eixamplar el nombre de professionals de reconegut prestigi que puguin incorporar-se a aquests òrgans en el futur a mesura que s'hagin de renovar els seus membres, no? Amb les garanties necessàries proposem que els consellers d'ambdues institucions no hagin de tenir plena dedicació i que puguin ser consellers amb dedicació parcial. Fem aquesta proposta; entengui-ho bé –entenguin-ho bé–: és una proposta. Jo crec, sincerament, que és bo i és convenient, perquè s'han dit moltes coses. Jo crec que hi ha hagut fins i tot a vegades –per part de tots, no identifico ningú en concret– un punt d'hipocresia. «Què fan aquests senyors que estan en el Consell Audiovisual de Catalunya, que escalfen una cadira i cobren?» «Què fan aquests senyors que estan al consell d'administració, al consell de govern de la corporació, que escalfen una cadira i cobren?» Jo crec que hi ha hagut a vegades discursos, per mi, pel meu gust, clarament populistes. I nosaltres fem una proposta; més –agafin-la així– en el terreny d'obrir el debat que no pas de pensar que aquesta sigui la solució, els ho confesso. Ho situo més..., ja ho vaig explicar així el dia que vàrem presentar aquest projecte de llei, un cop el Govern el va acordar, en roda de premsa, que en aquest punt en concret era més una proposta per ser esmenada, perquè entre tots... I a mi, què m'agradaria? Ja els ho avanço: a mi m'agradaria revaloritzar, perquè crec que s'ho mereixen i perquè crec que és necessari, el paper dels membres d'aquests consells i que no es pogués tornar a dir mai més que «què hi fan aquesta gent escalfant la cadira i cobrant».

A mi m'agradaria arribar a aquest punt. Si fem aquesta, dit col·loquialment, giragonsa per arribar a aquest punt, benvinguda sigui la giragonsa i benvingudes siguin les crítiques a la giragonsa. Ja m'estan bé, ja m'està bé fer aquest paper, diguem-ho així, en aquest punt concret, si m'ho permeten col·loquialment, de llebre. I a partir d'aquí fem una anàlisi compartida sobre la bona governança i la màxima..., total, no màxima, total independència dels membres d'aquests consells.

I per garantir això..., contràriament al que diu el text, eh?, jo ja ho admeto, però és que això ens permetrà generar un debat ben serè, ben transparent, diguem-ne, i ben contrastat. Jo seria partidari que cobressin, mirin què els dic, que és el que hi ha ara. Però a vegades si perdem de vista el perquè de les coses es pot caure en aquests discursos populistes que abans els deia «què fan aquests senyors aquí cobrant»-, que a vegades s'han fet –que a vegades s'han fet.

Per tant, situïn especialment aquest punt, aquesta proposta, en aquest terreny, doncs, llebrer. Clar, i a partir d'aquí, perquè crec que això és un punt delicat, sempre molt delicat, entre els grups dels partits polítics –sempre tremendament delicat–, ens emplenem la boca de tots aquests discursos. Després, bé, tots tenim... Com que passa una cosa, que en aquest, diguem-ne, camí tots ja hi hem dit i fet moltes coses i ben diverses, no? –tots. I com diuen els textos sagrats, «qui estigui lliure de pecat que tiri la primera pedra» en aquest punt. Siguem honestos des d'aquesta perspectiva, tots. Per tant, generem un bon debat sobre la millor governança possible per a aquests òrgans –crec que s'ho mereix– i, evidentment, amb ànim d'arribar a un consens.

Situïn –jo els ho dic de cor– aquesta proposta en aquest punt. Perquè podíem haver optat per aquesta; en vam estar parlant, doncs, internament en molts moments, no? En podíem haver situat una altra o una altra; qualsevol hauria sigut motiu de crítica. Doncs, bé, situem aquesta, i si de passada superem aquest perjudici del per què cobren determinada gent en determinats càrrecs, crec que ens ajudarà a valoritzar el fet del valor que té que hi hagi gent de reconeguda trajectòria que, evidentment, cobrin per assumir unes responsabilitats i unes funcions, que a mi em sembla que és el que correspondria. Bé, així és com ho plantejem, no?

També volem aprofitar aquesta modificació legislativa per aprofundir en el que entenem que és la cultura democràtica del nostre país. I és per això que volem dotar-nos d'un marc legal que permeti a qualsevol govern, doncs, donar compliment al mandat de l'article 43 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que situa els poders públics davant de l'obligatorietat de fomentar i incentivar la participació electoral. I és per això que tant a la Llei de l'audiovisual com a la de la publicitat institucional dibuixem un escenari en què la Generalitat podrà fer campanyes d'incentivació de la participació en els processos electorals i consultes.

Deuen recordar l'episodi que hi va haver amb motiu de les eleccions, crec recordar, de l'any 12, no?, que es va considerar, per part de l'autoritat electoral, doncs,

que com que no s'havia desplegat l'article 43 mitjançant llei, no podíem estar en condicions de fer campanyes de foment del que és el mandat d'aquest article 43. Doncs, escolti, si falta una llei o alguna norma que ho reguli a rang de llei, evidentment aprofitem aquesta ocasió. Això, de fet, no és altra cosa que el que passa ja i està previst en països de tradició democràtica que ens poden ser, de ben segur, per a tots, referent.

També...

La vicepresidenta primera

Senyor conseller, hauria d'anar...

El conseller de la Presidència

...sempre amb la vista posada en la necessària...

La vicepresidenta primera

...hauria d'anar acabant.

El conseller de la Presidència

D'acord. Doncs, també, sempre amb la vista posada en la necessària preservació i defensa del català en el món audiovisual, aprofitem aquesta modificació per incorporar com a obligació dels prestadors de serveis de televisió, sota demanda, l'obligació de reserva d'un 30 per cent del catàleg a obres europees, del qual, com a mínim –com a mínim–, el 50 per cent ha de ser en català.

Bé, en resum, una llei entenem que necessària per al conjunt del sector, en especial per als mitjans de proximitat i per als mitjans públics, no? Un projecte de llei que busca garantir la sostenibilitat econòmica, com els he explicat, del sector; que busca garantir la transparència i la millora de la gestió dels mitjans públics, i òbviament, a més a més, per descomptat, i no com a concepte de més a més sinó com a element addicional, important per a nosaltres, doncs, la necessària preservació del català en els nous models de consum de televisió.

Aquests són, diguem-ne, els continguts d'aquest projecte de llei, i aquesta és la disposició –que he reiterat en més d'un moment de la meua intervenció– per part del Govern, de, evidentment, modificar tot el que sigui necessari d'aquesta llei. Perquè entenem que mai..., no sé si mai, però fent honor al concepte literal, l'expressió literal de «projecte», entenguin-lo, a més a més, com a proposta, perquè crec sincerament que fóra bo que el resultant d'aquest inici de tramitació, doncs, fos quelcom aprovat amb el màxim consens possible. Aquest és el propòsit, i amb això, en allò que ens correspongui, doncs, des del Govern, hi treballarem.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Gràcies, senyor conseller.

Proposició de llei

de modificació de la Llei 2/2012, de modificació de diverses lleis en matèria audiovisual (debat de totalitat)
(tram. 202-00037/10)

A continuació, per a la presentació de la proposició de llei, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellers... Saludar primer el senyor Martí i els convidats que hi ha, representants, també, de la corporació, dels treballadors de la corporació. I avançar-los que faré la meua intervenció amb tres eixos, amb tres elements. D'una banda, el context, que crec que és important que el posem per davant; un context d'on veníem i d'on som amb aquests temes, i per entendre, al nostre parer, quins són els reptes que tenim actualment a resoldre amb canvis en les lleis audiovisuals. D'una altra banda, la nostra proposta, la nostra proposició de llei, que vinc a defensar en aquest Ple. I, de l'altra, el posicionament del nostre grup parlamentari respecte del projecte de llei del Govern, i de defensa de la nostra esmena a la totalitat que hem fet en aquest projecte de llei.

El context, els deia. Trenta anys celebrem de la creació de la corporació, de la primera llei de TV3. Dècades de construcció d'un sistema de mitjans de comunicació audiovisuals públics de Catalunya, amb elements de garanties per al pluralisme, per a la veracitat, mitjans que entenguin que la seva missió principal és garantir el dret d'informació de la ciutadania. Dècades de construcció d'una regulació audiovisual moderna, que vetllés per la qualitat, i també d'un organisme de control de tot l'àmbit audiovisual català, propi de l'estil de molts altres països europeus del nostre entorn, als quals intentem emmirallar-nos. Dècades de construcció, sobretot, d'un ampli consens nacional a l'entorn d'aquestes estructures; consens acadèmic, consens professional i ampli consens polític, també. Consensos a l'entorn d'un model que també va quedar reflectit a l'Estatut, a l'article 52, que diu que «correspon als poders públics promoure les condicions per garantir el dret a la informació i a rebre dels mitjans de comunicació una informació veraç i uns continguts que respectin la dignitat de les persones i el pluralisme polític, social, cultural i religiós».

Mirin, fa dos anys, Convergència i Unió i el Partit Popular dinamitaven aquest consens ampli, nacional, des d'aquest Parlament. El dinamitaven aprovant la Llei 2/2012, una contrareforma de diverses lleis audiovisuals, amb una d'aquelles famoses lleis òmnibus. En aquell moment ja els advertíem no només que estaven ferint de mort aquell consens nacional, sinó que els canvis que aprovaven tindrien unes conseqüències molt greus, nefastes, per al pluralisme dels nostres mitjans de comunicació audiovisuals públics, i per a la seva supervivència com a estructura potent, de nivell europeu, de garantia del dret a la informació de

la ciutadania, i també de motor audiovisual del nostre país. Va ser una contrareforma que bàsicament va fer que la dreta –Convergència i Unió i el Partit Popular– tingués una majoria absoluta en els òrgans de govern de la corporació i del Consell de l'Audiovisual, i que aquests òrgans s'hagin convertit en corretja de transmissió de les ordres i interessos del Govern de la Generalitat. Contrareforma que va governamentalitzar, conseller, el CAC i el govern de la corporació.

Aquesta corretja de transmissió des del Govern no només ha estat quant a pluralisme informatiu, sinó també quant a respondre a la voluntat del Govern sense comptar amb cap d'aquells elements de consensos anteriors per canviar tant les dimensions d'aquests òrgans –de la corporació i del CAC– com també les seves capacitats, i, per tant, el mateix model del nostre sistema audiovisual català. En dos anys s'han dedicat, dia a dia, a reduir el pes dels mitjans audiovisuals públics catalans per donar més part del pastís a la competència privada. Res de nou; és el mateix que han fet en educació, és el mateix que han fet en salut, és el mateix que fan amb l'estat del benestar. Res de nou. Però el mateix. El mateix que fan amb tots els serveis públics també ho han fet amb els nostres mitjans de comunicació audiovisual públics.

Dos anys, només dos anys, però se'ls ha de reconèixer que en aquest tema no han perdut gens el temps –gens. En dos anys han reduït el pressupost de la corporació gairebé un 40 per cent. No ens diguin que negocien els pressupostos amb el consell de govern de la corporació i que el consell de govern de la corporació negocia una rebaixa d'un 40 per cent. Si de cas, els la imposen o fan de corretja de transmissió, aquest govern de la corporació, d'una retallada del 40 per cent. Perquè, si no, no ho entenem. En dos anys s'han carregat les delegacions i els corresponsals al territori i també del món. Han eliminat o fusionat canals i emissores –el 33, el 3XL, Catalunya Cultura. Han eliminat l'emissió per satèl·lit al món. Han fet un ERO, que ha acabat sent un PAC, de 280 acomiadaments. Els treballadors que queden han reduït el seu poder adquisitiu un 30 per cent. Han reduït i molt la contractació i les coproduccions audiovisuals. Ara fan nous plantejos de retallades, en la negociació dels convenis. S'ha amenaçat de deixar de fer el Servei Català de Doblage de pel·lícules en català a TV3. I, per rematar-ho, l'actual intent d'externalització del departament comercial de TV3. Darrer sense sentit, que, per cert, conseller, encara no han aconseguit justificar amb dades, amb sentit comú, per què ho fan i com ho pensen fer. Doncs, bé, com els dèiem aleshores, fa dos anys: *de esas lluvias, estos lodos*. D'aquella contrareforma, totes aquestes conseqüències.

Amb la nostra proposició de llei complim amb el que vam dir aleshores, que calia revertir aquesta contrareforma, i complim un compromís electoral. La gent ho pot comprovar, llegir-se el nostre programa, i veuran que dèiem que calia retornar a una llei més plural i representativa, com l'anterior. Què proposem –segon element de la meua intervenció– en la nostra llei? Doncs, mirin, amb aquesta proposició de llei el que proposem, bàsicament, és tornar a allò que hi havia

en la llei del 2007, i que van contrareformar –que van reformar– Convergència i Unió i el Partit Popular. És tornar a elegir els membres d'aquests òrgans de govern amb majories àmplies, de dos terços. Tornar als requisits per proposar-los i per elegir-los. És equiparar el seu règim d'incompatibilitats i de retribucions –també de retribucions– als alts càrrecs de la Generalitat. És tornar a introduir en els òrgans de govern, també en les seves decisions internes, majories qualificades en la presa de les decisions principals, com, per exemple, atorgar títols habilitants o concessions per part del CAC. Ho dic per una repregunta que hi ha hagut avui en la sessió de control del Govern precisament respecte d'aquests temes. Pel que fa al consell de govern de la corporació, també, doncs, proposem que a l'aprovació del contracte programa es compleixin els convenis col·lectius i es garanteixi la participació dels treballadors. O és que es vetlli pels drets laborals tant del personal no subjecte als convenis com també de les empreses proveïdores de la corporació.

És una proposició de llei que queda curta? Ja els ho dic jo: queda curta. Només proposem retornar a allò que ja hi havia a la llei del 2007. Ara mateix calen moltes més coses, però és una proposició de llei que el que pretén és que obrim el debat, que com a mínim tornem a allò del 2007, i que tot allò que puguem millorar ho millorem, molt més enllà. Clar que sí. Quins són els perfils que hi ha d'haver en aquests òrgans de govern? Han de ser nou membres? Han de ser menys membres? Què han de cobrar exactament? Aquest és el problema de la nostra proposició de llei? Si és això, ja els ho dic: diem el que deia la llei del 2007. Cap problema, canviem el que calgui. Cap problema. L'objectiu simplement era revertir allò, aquella barbaritat que van fer fa dos anys Convergència i Unió i el Partit Popular amb la llei òmnibus, amb la contrareforma.

Què és el que diu la llei del Govern? –tercera part de la meva intervenció. Doncs, mirin, si la nostra proposició queda curta i seria millorable –ja els ho he admès–, home, el projecte que avui ens presenta el Govern és de traca –és de traca. És una contrareforma de la seva pròpia contrareforma per anar encara més enrere –per anar encara més enrere. És vendre fum mentre no fan res. O, fins i tot, fer el contrari del que prediquen; només amb el títol de la llei ja prediquen una cosa que en realitat no és el que després aconseguirien amb aquesta llei, si és això el que s'acaba tirant endavant.

Ens parlen, en la defensa de la llei, de reforçar els mitjans de comunicació públics. Home, sense garantia de recursos? Sense contracte programa? Mentre s'estan venent la gestió de la publicitat? Quan han retallat un 40 per cent el pressupost? Això és reforçar els mitjans de comunicació públics, conseller? Parlen de reforçar la pluralitat. No ho fan. Parlen –ho ha defensat vostè ara fa un moment– de desgovernamentització. Li ho acabo d'explicar clarament: la governamentització no és efecte de qui pengen els pressupostos, és efecte de les majories amb què s'elegeixen els membres del consell de govern de la corporació o els membres del CAC; és efecte que només les majories de suport a govern ja siguin suficients per elegir una majoria absoluta en

aquests òrgans de govern. No ho canvien, això; per tant, desgovernamentització, zero.

Parlen de millores de gestió, fent aquests òrgans més presidencialistes. No ens han demostrat, els presidents d'aquests òrgans de govern, que siguin precisament els millors gestors dels nostres serveis públics. No els ho dic només jo, eh? També els ho diu l'informe del CTEEC, del Consell de Treball, Econòmic i Social, respecte de la seva llei, que aquesta proposta no és gens encertada, conseller. No fan cap limitació als sous, als sous d'aquests membres. No la proposen, en aquesta llei. No proposen cap millora de definició en els perfils necessaris per a aquests òrgans de govern, i no introdueixen criteris socials ni laborals a les contractacions externes. Home, això és «millores de gestió»? Per nosaltres, no.

Defensen la llei, també, parlant de més transparència en la contractació. Molt bé, d'acord. Totalment d'acord en tot allò que pugui ser per millorar, per aprofundir en alguna cosa tan necessària com la transparència. Però, clar, si ho posen només com a titular, queda molt bé. Però la realitat, conseller, és que sona a presa de pèl. Sona a presa de pèl no només perquè la transparència serà si ho demanes –potser, si de cas et donaran accés a les dades, perquè directament no les tindràs, sobre aquestes contractacions–, sinó que, a més, parlen de transparència quan ja hauran creat el «xiringuito» per a tots els seus amics; quan hi haurà menys diners per contractar i quan als seus amics, el «xiringuito», ja els l'hauran creat, donant-los la publicitat al Grup Godó, o ara, també, per exemple, amb aquesta mateixa llei, permetent que El Punt TV faci, amb televisions que haurien de ser amb continguts de proximitat..., qual-sevol producció sindicada valgui com a tal, i, per tant, ens puguin fer una televisió nacional sense la necessitat de fer continguts de proximitat.

Mirin, per nosaltres el que caldria ara mateix, posant-nos a tocar lleis audiovisuals de Catalunya, és que garantim veritables estructures d'estat, és que garantim el dret a la informació de la ciutadania, és que fem complir tot l'article 52 de l'Estatut, és que pensem mesures per garantir mitjans públics de qualitat, plurals, líders, forts, reflex de la pluralitat i la complexitat del nostre país, que ho és, plural i complex. És que donem resposta, realment, al que ens demana la gent. I el que ens demana la gent, doncs, és, per exemple, preservar la missió de servei públic de la ràdio i la televisió de Catalunya, garantint la seva independència política del Govern i dels partits polítics. Això ho deien a l'octubre passat una cinquantena d'investigadors i professors universitaris de comunicació social. I els podria fer un llistat enorme de cites diverses del que ens ha anat arribant del que diu la societat civil catalana sobre com han de ser els nostres mitjans.

És que recuperem aquell ampli consens social, professional i polític, el que necessitem ara mateix, i es pot fer –es pot fer. Avui ho poden començar a fer. Ho podrien començar a fer si retessin les seves esmenes a la totalitat Esquerra Republicana i Convergència i Unió respecte de la nostra proposició de llei. I nosaltres retirem l'esmena a la totalitat de la del Govern i ens posem a fer una ponència conjunta i obrim, de ve-

ritat, el debat sobre què ens cal, sobre com ho fem, que no és només el que nosaltres proposem, sinó que és més, però que evidentment no és tampoc el que proposa el Govern. Ho podrien fer. Posem les bases per recuperar aquells consensos. Podrien fer-ho, però no ho faran –no ho faran.

Esquerra Republicana ho hauria de fer per coherència pròpia, per posicionament sobre la contrareforma de CiU i PP que van fer l'any 2012, que vam compartir l'any 2012, que vam compartir fins i tot amb un article a la premsa que es deia «No és això, companys», en què dèiem que amb aquesta contrareforma s'ha produït la destrucció de l'arquitectura audiovisual de Catalunya. I ho deien el diputat d'Esquerra Republicana Carmel Mòdol i la diputada d'Iniciativa Dolors Camats. Només que per coherència, vostès no haurien d'haver presentat una esmena a la totalitat a la nostra proposició de llei, en què diem exactament el que vostès deien en aquell article i el que vostès deien en el Parlament. Només que per coherència, vostès ara mateix haurien de retirar l'esmena a la totalitat que vostès han presentat a la nostra proposició de llei. Però, mirin, si no ho fan per coherència, com a mínim per recuperar el consens del que ara els parlava. Però no serà així. Ni CiU ni Esquerra no tenen cap intenció de començar aquesta tramitació de llei del Govern, demostrant que el que volen és capgirar aquella contrareforma que van fer CiU i el PP fa dos anys.

Per què el fan, doncs, aquest projecte de llei des del Govern? Per què li faran suport des d'Esquerra? Simplement per canviar les majories en els òrgans de govern per donar resposta a les noves majories de suport al Govern actual. Canviar les majories de CiU i PP per majories de CiU i Esquerra en el consell de govern de la corporació i en el CAC. I de passada –i de passada– augmentar encara més el control polític que se'n fa des de la majoria de govern, fer encara més fluida aquesta corretja de transmissió des del Govern cap a la corporació i cap al Consell Audiovisual de Catalunya. Corretja de transmissió per afeblir els mitjans de comunicació audiovisuals públics i l'òrgan de govern i l'òrgan de control d'aquest món audiovisual de Catalunya. Corretja de transmissió per fer-ho tot plegat cada dia menys i menys plural, cada dia menys i menys públic.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

A continuació, per fixar el seu posicionament i la defensa de les esmenes a la totalitat presentades, té la paraula pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya el diputat Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Presidenta, conseller, diputats, secretari, treballadors de la televisió catalana... Avui se'ns presenten dues propostes: una que representa una marxa endarrere, desfer un camí mal triat per Convergència i Unió i el PP, i una proposta que si ens situem dos anys enrere, com feia la senyora Ribas, podríem dir que desfer el

camí era el que reclamava Esquerra Republicana en aquell moment. En aquell moment l'aposta era clarament tornar a la llei Tresserras, francament millor que la situació actual. Avui ja no en tenim prou. Si obrim la llei, tal com Esquerra ha reclamat reiteradament i tal com s'ha aprovat en aquest Parlament, és per ser ambiciosos, per fer un pas endavant, amb responsabilitat, amb valentia. Hi ha exemples que ho expliquen més bé. Esquerra fa dos anys va votar a favor del pacte fiscal, i crec que tots estarem d'acord que avui el pacte fiscal ni fa contenta Esquerra ni la societat catalana; ja no ens alimenten molles i ara volem tot el pa sencer. Doncs, amb el tema de la comunicació passa exactament el mateix: tornar enrere ja no ens sembla prou.

Vostès diuen que la proposta del Govern és pitjor, i de fet és fàcil pensar que difícilment afavorirà la independència dels mitjans públics. Doncs, potser sí, però pregunto: amb la proposta del Govern, tenim tot el pa sencer? L'obrim sencer? Sí. Un cop obert, només l'espioquen, i nosaltres volem sucra-lo i menjar-nos-el tot. Ens sembla que li ho devem a la societat catalana, i que també li ho devem als treballadors de TV3.

La tornada enrere de la proposta d'Iniciativa busca bàsicament augmentar els membres, també reforçar les majories per triar-los, per millorar el pluralisme com a garantia de qualitat i de reflex real de la societat catalana. D'acord, ens hi sumàvem no fa massa; avui ja no. Fem créixer el nombre de membres i ens en tocan més a tots, de manera que s'assemblarà més al Parlament. També era l'aposta d'Esquerra en el seu moment, no diem que no, però al final no canviem gaire re.

Preàmbul. Diu: «Hi estiguin presents totes les sensibilitats i que els òrgans estiguin integrats per experts que responguin a un perfil.» Redactat correcte, però l'experiència ens diu que això no ha passat mai. La proposta no concreta la manera de fer-ho, només proposa més del mateix, i això ja s'ha aprovat, i la realitat és que no garantim professionalitat, i només porta a un sistema partiditzat de repartiment de cadires. Encara que es reforcin les majories necessàries, només porta a repartir cadires. I no ens fa contents, i no ho diem per dir-ho, no ho expliquem de cara a la galeria. De fet, si aquest fos un comentari de cara a la galeria, o volguéssim confirmar del que ens acusava fa un moment Iniciativa, tindríem un membre d'Esquerra a la Corporació Catalana de Mitjans, i allà hi ha una cadira buida. I una cadira buida que simbolitza allò que avui volem començar a fer realitat: que toca canviar allò que no ha funcionat, que toca fer un pas endavant.

El mateix Tresserras, el mateix conseller que va proposar la penúltima llei que va ser escapçada, ens ho ha explicat en les sessions que hem tingut en el Parlament: «Vam despolititzar, i malauradament es va partiditzar.» Per tant, ara toca fer un salt cap a més independència, cap a menys polítics, cap a més professionals i control directe del Parlament –més professionals i control directe del Parlament. Òbviament, més control del Parlament. No cal ja delegar en representants polítics, en representants dels partits a l'ens. Ho sabrem fer? Ho podrem fer? Per nosaltres no quedarà.

Pot ser que pactes interessats vulguin mantenir l'*statu quo*? Pot ser, però nosaltres, en tot cas, no hi serem.

Deixeu-me recordar un moment trist de la història recent del CAC, que crec que és el millor exemple del que hem d'evitar tots plegats: el *hearing* per escollir membre del CAC entre Salvador Alsius i Daniel Sirera. No conec el senyor Sirera personalment, i els garanteixo que no és res personal i que segur que és molt millor polític el senyor Sirera que el senyor Alsius, però que algú em negui que com a periodista no és molt millor el senyor Alsius, que, a més a més, és professor a la universitat. Però, qui va ser membre del CAC? El senyor Sirera. Li tocava? Li tocava al PP nomenar membres, sí, evidentment. Avui tenim el millor CAC possible a Catalunya? No. Algú es pot creure que els *hearings* que fem al Parlament són seriosos? No. Volem perpetuar aquest sistema? Nosaltres no.

Hi ha un cas molt interessant sobre això que explico, i que crec que hauríem de tenir en compte, sobretot perquè el nostre objectiu en aquesta cambra no hauria de ser fer-ho com abans, com es proposa, ni una mica millor en algunes cosetes però sobretot més baratet, com proposa el Govern, sinó fer-ho molt millor. I per això també va bé veure a vegades què està passant a fora. A Alemanya, fa un mes el Tribunal Constitucional alemany –un tribunal que, sense ser jo expert en política comparada, segur que podem dir que és seriós– dicta sentència sobre la composició dels òrgans de govern de la ZDF, la televisió pública alemanya. Una decisió històrica: el tribunal considera que el pes dels representants del Govern o vinculats a partits –per tant, matís important– és excessiu i que això vulnera la Constitució. Això a l'Estat espanyol evidentment no passarà mai, perquè ni el tribunal és seriós ni s'atrevirà mai a entrar en la politització de Televisió Espanyola. Però si entomem canvis legislatius, creiem que seria important tenir present el que està passant a fora, perquè estem treballant per fer una república catalana molt més democràtica, i això ens permetria avançar.

Torno a Alemanya. Al marge de si el model alemany és o no un bon patró per a les nostres televisions públiques, les reflexions són interessants i vàlides per al debat que tenim avui aquí. A la ZDF només un terç dels membres dels òrgans de control poden estar vinculats al Govern, al Parlament o als partits polítics, ja sigui de manera directa o indirecta. Tots els altres membres han de ser independents de les institucions polítiques, i han de representar els diferents estaments i sensibilitats socials, o els diferents territoris. Per tant, dos terços del total no són nomenats pel Parlament, sinó a proposta d'entitats.

Repassem el nostre cas. Crec que les diferències són prou notòries i ens haurien de fer pensar. A Catalunya tots els membres del consell de govern, tots els membres del consell assessor de continguts i programació són nomenats pel Parlament. Els noms del consell de govern han de ser prèviament validats pel Consell de l'Audiovisual. Però, qui tria els membres del Consell de l'Audiovisual? El mateix Parlament. En definitiva, aquí el que el Parlament elegeix per la meitat més un dels vots: tots, absolutament tots els membres dels òrgans de govern de la corporació.

Podríem fer-ho per majories més àmplies, però la situació seria la mateixa. En canvi, si som capaços de mirar més enllà, si som capaços de buscar altres sistemes, en un cas com l'alemany només elegiríem cinc de setze membres del consell assessor o dos de sis membres del consell de govern. I llavors serien importants, les majories, llavors seria important que els consensos fossin molt amplis. Això ens faria una televisió més independent.

Crec que és una opció interessant. I em plantejo si fent-ho d'aquesta manera no podríem començar a fer passos molt diferents, com incloure representants de la indústria audiovisual catalana. No és el moment d'atrevir-nos amb la cogestió i que hi hagi representants dels nostres treballadors. I si això no ho devem també als treballadors de TV3. I ho plantejo tot en forma de pregunta. Parlem-ne, debatem-ho, millorem, avancem, siguem més europeus, fixem-nos en els cinquanta-un anys d'experiència de televisió pública i democràtica alemanya.

He enfocat els exemples cap a la corporació, però tenim un organisme que no tenen a la resta de l'Estat. Tenim un organisme que ens equipara a Europa, al món occidental avançat, perquè volem ser un país normal dintre del mapa dels països democràtics. El CAC és una eina d'estat i toca parlar-ne, i ho hem de fer com cal, pensant també en l'estat que estem construint. Amb el CAC tampoc s'hi val quedar-nos a mitges, no s'hi val fer un pegat; si debatem ho hem de fer pensant allò que volem ser, no per anar fent mentrestant. Millorem els seus òrgans, però també ampliem-li funcions. I és important que en això hi rumiem en la trajectòria d'aquesta llei, perquè avui l'espectre audiovisual va molt més enllà que quan es va modificar la llei per darrera vegada.

Com deia a l'inici, el projecte de llei del Govern no és gaire millor, però no hi hem presentat esmena perquè com a mínim ho obre tot en canal. El Govern incorpora la reforma de la llei de la publicitat institucional i amplia el ventall de temàtiques sobre les quals cal entrar, malgrat que en totes elles cal aprofundir-hi molt més. Alguns temes ens semblen prou interessants, malgrat que en gairebé tots els casos queden curts. Imprescindible, la modificació que permet fer campanyes destinades a promoure el vot en campanya electoral, un dèficit democràtic que avui corregim.

Tots coneixem la situació de les televisions locals que emeten en TDT i les seves dificultats per fer projectes viables, de manera que resulta prou interessant la modificació de l'article 1 de la Llei de comunicació audiovisual, perquè la seva tasca com a mitjà de proximitat no és negligible. O començar a pensar en nous formats, com la televisió a la carta o la televisió a demanda. I garantir presència del català, malgrat que aquí també falta fer passes, no perquè aquest no sigui correcte, sinó perquè el món audiovisual va molt de pressa i és important que nosaltres siguem capaços d'avançar-nos.

És positiu definir millor les competències en matèria d'inspecció, però només si després realment som capaços d'exercir-les. D'altra banda, si la coinspecció

pretén que tot es resolgui en base a la bona fe del Govern i del CAC no millorem, i ens fa una mica la sensació que el redactat va per aquí. Si realment volem que el CAC sigui independent, sorgiran conflictes amb el Govern. Com se solucionarà? En el procés de tràmit de la llei caldrà resoldre aquesta pregunta. De la mateixa manera, és positiu reforçar les franges protegides? Sí, però com? La modificació de l'article 5 vol dir que la protecció reforçada és només una declaració d'intencions? Concretem-ho, millorem-ho, com també se suggereix en alguna de les al·legacions que han presentat les diferents entitats.

Sobre les campanyes institucionals i la publicitat. Expressar dubtes raonables respecte al reforç a les publicacions de proximitat que busca la modificació. Jo crec que la idea és positiva, però que la seva concreció caldrà parlar-la entre nosaltres, i també amb les associacions a les diferents compareixences, perquè no estem segurs que s'assoleixi l'objectiu que es planteja inicialment.

Pel que fa a la Llei del CAC –i sense estendre'm i perquè crec que la posició d'Esquerra ja ha quedat prou clara–, l'únic fet positiu és obrir-la, però cal modificar-la perquè la independència i la neutralitat siguin encara més reals. Dividir entre càrrecs remunerats i no remunerats només distorsiona, no professionalitza, no millora els perfils i no garanteix la independència ni la dedicació. I en realitat, amb l'excusa de l'estalvi, és ben clar que correm el risc d'empitjorar els objectius que busquem.

Per tant, calen sous desorbitats? Cal créixer en el nombre de membres? La resposta a les dues preguntes clarament pot ser que no. Però, cal millorar la forma d'elecció? Cal millorar la seva independència? Cal garantir que els perfils que hi tenim són els adequats? Sí, segur. Donem per bona la proposta? No, de cap manera. L'esmenarem tota, de dalt a baix.

Sobre la corporació, doncs, una mica el mateix: més transparència, final d'una etapa on hi ha hagut problemes d'opacitat. Evidentment, això és positiu. I sobre les dedicacions parcials –sobre la giragonsa crec que n'ha dit el conseller–, crec que la situació és semblant a la del CAC; per tant, no massa res a afegir. Creiem que no serveix, que no millora, i que, per tant, caldrà esmenar-ho.

Vaig acabant. Ens planteja molts dubtes. De fet, hem plantejat bastantes més preguntes que respostes, i malgrat això apostem per tirar endavant el projecte de llei. Crec que ho vam reclamar moltes vegades, que aquesta modificació s'havia de tirar endavant. El punt de sortida no ens agrada especialment, però tenir-ho obert sí que ens sembla molt important. Agraïm l'actitud del conseller de plantejar-ho en tot moment només com un punt de partida, també la seva voluntat de diàleg. Ara, al Govern el que li exigim és que realment estigui obert a cercar un acord ampli, que es prengui de forma seriosa la reforma, que puguem parlar de co-gestió, de perfils professionals, de despartiditzar els òrgans directius...

La darrera reforma la vam començar el 2000, i aproximadament em sembla que va trigar uns deu anys.

Ara en volem començar una altra, i aquesta altra ens agradaria fer-la mirant cap a Europa, adaptar a la nostra cultura els exemples d'èxit i de prestigi que funcionen a altres països i, evidentment, no trigar tant.

Hem d'estudiar els sistemes de governança. Anomenava la ZDF, però també creiem que és interessant el de la BBC. Són complexos, són feixucs, obliguen a validar tots els nomenaments unes quantes vegades per òrgans diferents, però si volem preservar de veritat els nostres mitjans públics hi hem de posar fil a l'agulla.

Les quotes de partit són una característica molt espanyola, i a nosaltres ens agrada més mirar cap a Europa. Volem un CAC i una corporació de prestigi i dirigits per professionals, amb control real des del Parlament, on no calguin delegats dels partits.

Tenim una gran televisió, tenim una televisió que per sort és líder d'audiència, tenim una molt bona ràdio, tenim bons professionals, junts fan un servei públic de qualitat, que, òbviament, és perfectible, però del qual hem d'estar orgullosos.

Cal que els tràmits que se succeiran millorin, i molt, el text i en resulti una modificació que doni com a resultat un model audiovisual català d'estat, d'estat modern, d'estat plural, democràtic i que creu en el seu servei públic audiovisual. És una eina fonamental per garantir la supervisió dels poders, el suport a la llengua o la qualitat cultural, així com el tracte a l'espectador amb respecte i també amb intel·ligència.

I també –i acabo amb això–, crec que és cabdal, hem de ser capaços de fer una llei que sigui perdurable en el temps.

La vicepresidenta primera

Per fixar el posicionament i la defensa de les esmenes a la totalitat presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la diputada Núria Parlon.

Núria Parlon Gil

Sí, gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades... Saludar els membres de la televisió pública que ens acompanyen avui aquí.

Per part del nostre grup haig de comentar que quan el conseller ha comentat que part del contingut de la llei era per provocar, si més no, un debat amb relació a quin ha de ser el model dels mitjans de comunicació públics..., i aprofitava un dels efectes que podríem dir que és més provocador d'aquesta llei, que és el fet, doncs, de plantejar la possibilitat que hi hagi membres, tant al CAC com a la corporació, que fins i tot puguin tenir un 10 per cent del capital en empreses, que puguin treballar en empreses del sector o que no cobrin o que tinguin dedicació parcial. Agraïm que això hagi estat una provocació retòrica per obrir el debat, fet que hauríem agraït que s'hagués fet prèviament, com proposava la portaveu d'Iniciativa, a aquest debat i que haguéssim fet una ponència conjunta i que ens haguéssim evitat això.

Però realment jo crec que és important aquí fer una retrospectiva d'on venim. I jo crec que venim d'un canvi de soci de govern –un canvi de soci de govern–, que al febrer del 2012 era el Partit Popular. Jo vull recordar, en el debat que es va fer en aquell moment de la llei òmnibus de l'audiovisual, unes paraules que va dir el senyor Santi Rodríguez, que va venir a dir que els resultats electorals, referint-se al PSC, «les han hecho perder capacidad de propuesta; hemos enviado el notario al paro, y el papel que el PP tiene en el Parlament dista mucho de lo que firmaron en el Tinell». (*Remor de veus.*) Doncs, ara sembla que el notari que vostès van enviar a l'atur potser torna a treballar, però és un notari proper a Esquerra Republicana. I els acords secrets que es tenen amb les noves majories...

La vicepresidenta primera

Un moment, senyora diputada. Demano una mica de silenci a l'hemicicle perquè la diputada pugui expressar convenientment allò que vulgui dir.

Gràcies.

Núria Parlon Gil

Gràcies. Amb les noves majories que s'han pactat per, en aquest cas, doncs, modificar la llei o les diferents lleis. La pregunta que jo em faig és per què ara i d'aquesta manera. I a l'única conclusió real a la qual puc arribar, si entenem que el que s'estava buscant era una provocació retòrica amb els canvis substancials que s'han plantejat, és simplement per un aspecte que per mi és substancial i pel nostre grup és substancial, que és el fet de poder fer, doncs, propaganda institucional tant en els mitjans privats com públics. I després faré referència al cas en concret que ens sembla al nostre grup aberrant de com s'han atorgat les llicències que corresponien a Canal Català a El Punt Avui Televisió, i també hi faré referència. Però només per això es justifica la urgència d'aquest canvi de llei, per poder fomentar –el que vostès diuen– la participació en la futura consulta. Tant de bo, eh?, que la puguem fer, la consulta, i fomentem la participació des d'una visió plural de la realitat.

Però, lamentablement, a dia d'avui per part del nostre grup tenim seriosos dubtes que aquesta modificació al cap i a la fi, si tenim en compte el que ha dit el senyor conseller, que és que és una provocació, el canvi de les condicions dels representants del CAC quant a remuneracions i quant a participació i presència en empreses del sector..., doncs, només es justificaria per això. I no volem creure que sigui així, però són els motius que ens donen.

Per tant, per nosaltres les modificacions que es fan són innecessàries en la majoria dels seus articles. Pel que fa a la Llei de la comunicació audiovisual, bàsicament el que es fa és una adaptació de la normativa estatal bàsica. Vostès diuen que per obligació, però... En aquest sentit no era, llavors, necessari, perquè aquesta normativa és d'obligat compliment des del juliol de 2012, pel que fa als horaris de protecció d'infància, pel que fa a llicències, pel que fa al tema d'arrenda-

ments, d'inspeccions... Per tant, en aquest sentit no es justifica.

El mateix títol de la llei, quan diu «Projecte de llei pel qual es modifiquen diverses lleis en matèria audiovisual, de publicitat institucional per afavorir la transparència i la sostenibilitat», home, també considerem que és una retòrica, veient el projecte, podríem dir que provocadora o per fomentar el debat, en la línia del que apuntava anteriorment. És a dir, nosaltres ens oposem frontalment –i agraïm que això es presenti com un debat retòric– a les modificacions que es fan amb relació al règim d'incompatibilitats dels membres del CAC i del consell de govern de la corporació catalana. Doncs, el CAC ha de ser una autoritat reguladora independent i com a tal ha de poder prendre les decisions. Una altra cosa és com s'estan prenent darrerament les decisions en el CAC: trencant la lògica i la tradició del consens i fent servir el vot de qualitat, en aquest cas del president, per prendre determinades decisions.

A nosaltres ens ha sobtat molt que el projecte de llei prevegi que els membres del CAC amb dedicació no exclusiva puguin arribar a tenir fins a un 10 per cent del capital d'empreses de l'àmbit de la comunicació audiovisual –del cinema, de vídeo, de premsa, de publicitat, d'informàtica, telecomunicacions, d'internet... Per nosaltres això és una gran aberració. Que no en trobarem exemples semblants en cap de les autoritats reguladores del nostre entorn europeu. Com també és una gran aberració que s'obri la porta al fet que un membre del CAC pugui tenir vinculació provisional en actiu, és a dir, com a assessors o càrrecs similars, en una empresa del ram de l'audiovisual.

Sota l'eufemisme que no es podran exercir càrrecs d'administrador ni ocupar cap lloc de treball que exerciti poders inherents a la titularitat de l'empresa –només faltaria– ni pertànyer als òrgans de govern d'aquestes –només faltaria–, s'amaga el fet que es pugui estar a sou d'una empresa vinculada als mitjans de comunicació que el CAC regula, controla, inspecciona i sanciona, si és necessari. Potser això és desgovernamentalitzar, si entenem que la funció de control que ha d'exercir el Govern és pejorativa per a aquest tipus d'interessos. Però, sota el nostre parer, això no és transparència, sinó que pot arribar a ser connivència.

Tot i així, agraïm que el conseller hagi plantejat aquest fet com un element per provocar el debat, com una retòrica que el que vol és provocar el debat i, per tant, obrir la possibilitat del que s'ha de garantir, que és la independència dels membres i la seva professionalitat. I la independència i la professionalitat, evidentment, com a qualsevol sector, van vinculades a un sou. Amb el que han de cobrar els membres del CAC o no han de cobrar ens hem de posar d'acord, com ens hauríem de posar d'acord en quin és el percentatge en què s'ha de rebaixar el pressupost de la corporació. Però aquest és el debat global que no hi ha manera d'afrontar. I mentre no afrontem el debat global, ens trobem a dia d'avui amb una llei que, ho torno a repetir, sota el nostre parer, a excepció de l'aspecte que parla de les clàusules de confidencialitat, que s'eliminen, que això ho compartim i ho trobem molt encertat, en la lí-

nia de la transparència, per la resta no aporta res nou més que retòrica i, per altra banda, això sí, facilitar que es pugui fer una invitació a la participació emparant-se en els principis estatutaris, però quan s'apropa una consulta.

I per nosaltres això, doncs, no deixa de posar de manifest el que ja hem apuntat sovint des d'aquesta tribuna i des de les comissions de control on podem exercir la nostra funció parlamentària: la manca de pluralitat i el control dels mitjans de comunicació públics per part del Govern i del soci per donar una única visió de país, per donar un únic enfocament de com s'ha d'organitzar la nostra societat i quin ha de ser el model territorial, el model social i, fins i tot, el model econòmic i ideològic d'aquest país. Perquè no només és una qüestió territorial, sinó també ideològica. I això ho estem veient cada dia, i vostès ho neguen, i ho neguen constantment, però és una realitat que la resta de grups parlamentaris denunciem amb diferents visions, però que hi és present.

Un altre aspecte que m'agradaria apuntar, en la línia de la modificació que han fet en l'article segon en clau del que és la producció pròpia, és l'escàndol que afecta com s'han assignat les llicències de Canal Català a El Punt Avui. I aquí sí que li faré una referència al senyor Sabrià: està clar que probablement no tenim el millor CAC, però no pel fet que hi sigui el senyor Sirera o sí. Perquè el senyor Sirera ha fet un vot particular en contra de l'aprovació d'aquestes llicències, amb una majoria simple, sense poder complir amb els criteris que s'estableixen. Clar, aquest és el tema –aquest és el tema. Llavors, per nosaltres, com estic apuntant, si realment el que volem és la creació d'un espai públic de comunicació que representi els interessos de la societat, que respecti els drets dels treballadors i les treballadores en un marc sostenible de la Corporació Catalana de Mitjans i que reguli el control des d'una visió plural i professional, requerim grans acords.

I el que a nosaltres a dia d'avui realment ens preocupa és el canvi que es produeix de la llei en el moment en què es produeix, la possibilitat que quedin clarament condicionats els òrgans de control a persones que tenen interessos en empreses del sector audiovisual i, per altra banda, la possibilitat de poder fer campanya política en una única direcció en defensa dels interessos del Govern i del soci de govern actual. Perquè de la contrareforma pactada amb el Partit Popular el 2012 passem a una proposta que és proposta, que esperem que canviarem. Però hauríem agraït, en aquest cas, que Esquerra Republicana en comptes de fer l'esmena a la totalitat del projecte d'Iniciativa l'hagués fet al projecte del Govern, recuperant l'esperit... (*veus de fons*) –després l'ha retirat, sí, però l'havia fet–, recuperant l'esperit de la llei Tresserras.

Per altra banda, hi ha algunes contradiccions que fins i tot posa de manifest l'informe jurídic amb relació a la suposada desgobernamentització que es farà de la corporació, que no ho dic jo, que ho diu el mateix informe jurídic. Quan es fa referència a les modificacions que afecten la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, es diu: «Pel que fa a la naturalesa de la Corporació Catalana de Mitjans, l'avantprojecte justifi-

fica la necessitat que la corporació reforci la seva independència respecte al Govern. Entenem que aquesta modificació podria entrar en contradicció amb el mateix article 3.3 a l'establir que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals actua amb plena autonomia funcional respecte de l'administració a la qual està adscrita.»

Per tant, part de l'avenç que s'ha de fer –part de l'avenç que s'ha de fer– precisament és garantir aquesta pluralitat. I aquesta pluralitat ha de venir garantida per professionals que siguin independents i que alhora siguin professionals. I això no té res a veure amb la representació que aquests professionals puguin tenir en clau ideològica i social i la vinculació que puguin tenir a títol individual amb les diferents opcions polítiques que estan representades en aquest Parlament.

Per tant, això de dir que «hem deixat la cadira buida», com vostès abans comentaven com si fos una gesta allò, heroica, doncs, què vol que li digui, no ho és pas –no ho és pas. Perquè el que no acabem d'entendre és que després arribin a acords, secrets sota el nostre parer, amb el Govern per garantir els seus interessos, en aquest cas de caràcter polític.

Per tant, per part del Grup Socialista, defensem la pluralitat dels mitjans, defensem la necessitat d'aprovar un contracte programa que garanteixi l'estabilitat de la televisió pública. Necessitem grans acords de país en aquesta llei; agraïm el que ha dit el conseller que és un projecte i, per tant, és modificable. Ens hauria agradat molt més que fos o que s'hagués propiciat una ponència conjunta per no haver de provocar aquest debat, podríem dir, com deia el conseller, fictici en certa manera per tal de reivindicar que les persones que estan en els òrgans de control i en el CAC en aquest cas siguin professionals i tinguin un sou. No era necessari –no era necessari.

Jo crec que aquí hi ha un component que demostra clarament l'intent en aquest cas de garantir els interessos de les corporacions privades en els òrgans de control. I, per tant, nosaltres això ho volem posar de manifest, tot i que agraïm, ho torno a repetir, la posició del conseller quan ha dit que era per provocar el debat. Si és per provocar el debat, nosaltres ja li apuntem que en aquest sentit, quan la llei prosperi, al no haver-hi esmena a la totalitat, doncs, defensarem canvis en aquesta direcció.

I proposem evidentment recuperar l'esperit de la llei Tresserras. Per això remarco que ens hauria agradat molt en aquest cas que un dels grups que en el seu moment va participar d'aquell esperit, com és Esquerra Republicana, a dia d'avui s'hi hagués sumat, a aquesta esmena a la totalitat al projecte.

Tot i així, apunten que la volen canviar? Hi estem d'acord. Però canviar-la vol dir, doncs, tenir una posició molt més ferma a l'hora de defensar la imparcialitat dels mitjans de comunicació públics, a l'hora de defensar una visió global del país, que no és la que a dia d'avui s'està donant a través dels mitjans de comunicació públics. Una visió que ha de ser compartida i que ha de ser plural, i que no es dona. I per això ens preocupa que vostès introdueixin el criteri de la parti-

cipació o del foment de la participació just ara, i que això provoqui la modificació de la llei. A cuita-corrents, prèviament a la consulta, mentre no han resolt el model de finançament de la corporació catalana ni la seva viabilitat econòmica i mentre tenim una situació encara a dia d'avui de conflicte laboral que no s'acaba de resoldre.

Per tant, el que demanem és: hem fet l'esmena a la totalitat per posar en evidència aquests acords secrets que existeixen en aquest cas entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana; volem posar de manifest la necessitat d'arribar a una llei que sigui de consens recuperant l'esperit de la llei del tripartit, i, per altra banda, per part del nostre grup defensem uns mitjans de comunicació plurals on qualsevol ciutadà i ciutadana que visqui a Catalunya i que se senti català es pugui sentir representat.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar el posicionament i la defensa de les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Parlamentari Popular té la paraula la diputada Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades... El Partit Popular hem presentat esmena a la totalitat al Projecte de llei pel qual es modifiquen diverses lleis en matèria audiovisual i de publicitat institucional, bàsicament perquè considerem que en cap cas suposarà el que es pretén: la transparència i la sostenibilitat del sector audiovisual. De la mateixa manera, hem presentat també esmena a la totalitat a la proposició de llei d'Iniciativa, que modifica articles de la Llei 2/2012 per motius diferents i que després exposaré.

Bé, el Govern avui ens presenta una sèrie de modificacions a les lleis actuals, segons va manifestar el conseller Homs, i tal com s'expressa en l'exposició de motius, per garantir la independència, la neutralitat i objectivitat dels mitjans de comunicació públics. Per tant, i primera consideració, interpreto que, segons el senyor Homs, ni la independència ni l'objectivitat ni la neutralitat dels mitjans públics estan garantits en aquests moments. I en aquest aspecte li ben asseguro, conseller, que li dono el cent per cent de la raó. Però en cap cas la proposta que avui plantegen servirà per acabar amb la manipulació i la visió esbiaixada de la realitat a què tant Televisió de Catalunya com Catalunya Ràdio ens tenen acostumats.

Fa escassament dos anys ja es va aprovar una modificació de diverses lleis en matèria audiovisual en el marc de la llei òmnibus i que sí que tenia la voluntat de fer més sostenibles els mitjans davant la conjuntura econòmica, molt similar a l'actual, reduint la despesa que suposava la direcció de la corporació, simplificant-ne l'organització i redistribuint-ne les competències. Per tant, el que avui s'aprovarà no té res a veure amb el que es pot llegir en el preàmbul, sinó que no és més que una excusa per buscar quelcom que no té res a veure amb el que ens vénen a vendre avui aquí:

ni més pluralisme, ni més transparència, ni més sostenibilitat.

Estem plenament convençuts que aquests canvis legislatius no són més que una cortina de fum per tapar el que realment amaga aquesta llei, i que no és una altra cosa que legalitzar una situació que *de facto* s'ha produït en els mitjans de comunicació públics: ho repeteixo, legalitzar la campanya separatista que es duu a terme des de Televisió de Catalunya i les emissores de ràdio públiques.

Perquè en aquesta llei es remouen articles de la Llei de la comunicació audiovisual i de la Llei de la publicitat institucional per tal que els mitjans de comunicació puguin fer campanya institucional durant els períodes electorals. I aquí ho inclouen tot: eleccions, referèndum i consulta. I això és absolutament inadmissible. Les campanyes, que fins ara i com és lògic només eren informatives, resulta que a partir d'ara serviran per promoure la participació ciutadana. Inadmissible, senyor Homs.

Però això no és tot. Amb la nova llei volen que el seu missatge, el seu únic missatge, a través de propaganda institucional arribi a tots els racons de Catalunya a través dels mitjans locals, els de proximitat, com els anomenen vostès. Em sembla molt correcte el plantejament que fan. Diuen que ho fan per garantir la viabilitat d'aquests mitjans. Però tot apunta que el que es pretén aquí és que si encara hi ha algú que no ha estat manipulat per un govern que vol trencar amb la resta d'Espanya i Europa..., a partir d'ara això ja ho podran fer amb anuncis que pagarem entre tots.

Tot gira al voltant d'una dèria: la dèria separatista del conseller Homs i de tots els qui li riuen les seves gràcies. I repetiré unes paraules del conseller que ja vaig posar de manifest el dia que es va aprovar la Llei 2/2012. Uns mesos abans de la modificació de la Llei de la «corpo», Francesc Homs –llavors no era conseller de la Presidència–, en el transcurs d'una conferència a la Facultat de Comunicació de la Universitat Blanquerna, va expressar el següent: «La comunicació té un paper essencial en el conflicte Catalunya-Espanya», i va incidir que «com a nació ens hem d'acompanyar d'un relat que recordi el que som». Aquí tenim la resposta al perquè d'aquesta llei. Hem de continuar amb aquest relat del qual parla el conseller i de què tant el CAC com la «corpo» s'han convertit en fidels corretges transmissores a través dels canals que paguem tots els catalans i catalanes, també aquells que no compartim aquest relat, que, estem convençuts, no tindrà un final feliç per als qui creuen que amb històries distorsionades es pot arribar a crear una Catalunya de color de rosa separada de la resta de l'Estat.

Vostès, aquest Govern de Convergència i Esquerra Republicana, tenen un pla, i estan disposats al que sigui per tal d'aconseguir-lo. Però, sap què han aconseguit amb les seves maniobres orquestrades des de la seu de l'Assemblea Nacional Catalana? Sap què han aconseguit? La pèrdua de credibilitat de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, i el que és més greu, la del Consell de l'Audiovisual, un òrgan suposadament

collegiat que hauria de ser garant de pluralisme i que malauradament no ho és.

I quan volen retocar articles de lleis per tal que els principis d'equitat, pluralisme i neutralitat es compleixin en els mitjans públics, jo els dic: hi ha una comissió de control a la corporació on mensualment diputats d'aquesta cambra, i com a diputats representants d'una part dels catalans, ens queixem de la manca d'independència de la programació. Però, saben quina és la resposta? Que discrepen del que diem, i que tot això obeeix a criteris professionals.

Si realment es vol aconseguir uns mitjans plurals, tenim la solució: deixin de donar instruccions al consell de govern de la «corpo» des dels despatxos de Presidència del que s'ha d'informar i del que no, i com i quan. Els asseguro que els professionals ho agrairan, i ens estalviarem el manteniment del CAC.

Per cert, un consell de l'audiovisual de Catalunya –i tal com ja vam denunciar a la compareixença del seu president en la comissió de control fa pocs dies–, un CAC que durant el 2013 ha estat més preocupat per les televisions estatals que per les que en realitat hi té competències. És sorprenent la capacitat del CAC, i especialment la del president, qui ha exercit el seu vot de qualitat en qüestions rellevants, i sempre en una mateixa direcció: oh, casualitat, per veure la palla en l'ull de televisions on no té competència i no veure la biga en l'ull de la televisió i ràdio públiques catalanes.

Altres modificacions que contempla la nova llei van dirigides al president i als consellers del CAC, i als membres del consell de govern de la «corpo». A partir d'ara aquest caràcter exclusiu i incompatible amb qualsevol altra activitat professional que fins ara caracteritzava la condició de membre, tant en el CAC com en el consell de govern de la «corpo», queda restringit a les persones titulars de les presidències respectives d'ambdós organismes. Els presidents, sí, és clar, cal tenir-los ben blindats, perquè és la manera que no es desviïn del camí. D'aquesta regla general s'exceptuen aquells consellers per als quals es determini l'aplicació del règim de dedicació i incompatibilitat establert per a la figura del president.

La qüestió és: quins criteris seguiran els presidents per decidir quins membres s'hi poden dedicar de forma exclusiva i quins parcialment? Sembla com si alguns membres, aquells que no diuen «amen» a tot i discrepen del seu president, fessin nosa. I la pregunta que ens hem de fer és: qui mana a la «corpo»? Qui mana al CAC?

I en aquest sentit, crec que és molt revelador el que ja s'ha anat comentant. Dic que és molt revelador el que ha passat amb l'autorització de l'arrendament de set llicències del Canal Català a El Punt Avui TV sense els vots necessaris. Tres consellers hi van votar en contra per l'opacitat en el procés. Han denunciat, com vostès saben, contradiccions en la documentació i el seu encaix amb els compromisos assumits per cadascun dels set canals que estaven en qüestió. Una majoria no vàlida ha donat suport al fet que es tracta d'un negoci jurídic relatiu a l'àmbit de les llicències de ser-

veis de comunicació audiovisual que requereix majoria absoluta segons la Llei 2/2000, del CAC.

Transparència? Pluralisme? Ni transparència, ni pluralisme, ni legalitat. El relat del senyor Homs acaba el 9 de novembre, i mentrestant assistim i assistirem a episodis com aquest, propis d'una novel·la articulada per la màfia siciliana. Tenien pressa, molta pressa. El president de la Generalitat havia d'inaugurar el nou canal abans de la diada de Sant Jordi, i tant se val si el procés d'atorgament de llicències era correcte, era legal o no. Per vostès el fi justifica els mitjans, i, per tant, tot s'hi val. No tenen cap credibilitat de res, i ja poden retocar normatives, quan després són vostès els que –i disculpin l'expressió– se les passen per l'arc del triomf.

Davant de l'incompliment flagrant de la llei per part del CAC, què hi té a dir el Govern? No cal que em contesti; crec que tinc la resposta. Dimarts 22, entrevista al president de la Generalitat; dimecres 23, entrevista al president de la Generalitat a l'ombra. I el 21, mentre encara era un canal en proves, entrevista al president Pujol. No tenen escrúpols, no tenen vergonya. Respectem la posada en marxa d'un nou canal separatista, però el que no és de rebut i crec que és inacceptable és que s'hagi fet burlant la llei.

Una altra de les qüestions clau d'aquest canvi de normativa és la suposada desgovernamentalització de la «corpo». Segons el nou marc normatiu, i tal com va anunciar el conseller, els mitjans de comunicació públics, de la mateixa manera que el CAC, dependran del Parlament i no del Govern per reforçar la seva autonomia respecte al poder executiu. Ens pot explicar, conseller, com es pot garantir aquesta autonomia si el contracte programa i els pressupostos continuaran penjant de l'executiu? Qui paga mana, i per molt que s'esforci a repetir-nos una i mil vegades que el que busquen és la independència, la neutralitat, l'objectivitat, no és creïble. Si no és el Departament de la Presidència, quin departament subvencionarà els més de 230 milions que ens costen els mitjans públics?

En definitiva, avui el Govern ens presenta una sèrie de modificacions que l'únic que faran és donar compliment, en el sector audiovisual català, al full de ruta o al relat del conseller Homs, marcat per un govern irresponsable, capaç de desprestigiar professionals i mitjans, només amb l'objectiu posat en la independència.

No ens enganyi. Ni els canvis referents a la publicitat institucional, ni la nova regulació de l'Estatut dels membres del CAC i de la «corpo», ni la seva suposada desgovernamentalització, ni l'ampliació de la durada de les llicències, etcètera, serviran per fer uns mitjans més sostenibles. I, el que és més preocupant, restaran encara més pluralisme i objectivitat.

I, breument, quant a l'esmena a la totalitat que hem presentat a la proposició de llei d'Iniciativa, crec que és evident per què l'hem presentat. Vostès modifiquen articles de la Llei 2/2012, una llei que es va aprovar amb el suport del Partit Popular fa escassament dos anys. Quan la vam aprovar vam creure oportú i necessari, davant la situació de crisi econòmica, reduir

estructures i despeses dintre del CAC i de la «corpo». Concretament, el consell de govern de la «corpo» va passar de dotze a sis membres, i el CAC, de deu a sis. La nova llei no va suposar un canvi substancial a l'anterior, i en cap cas es posava en qüestió el model de servei de qualitat, encara que des del seu grup i la resta de partits de l'esquerra van posar en entredit aquests canvis normatius.

Entenem que el que persegueixen amb aquests retocs a l'actual llei vigent és que Iniciativa pugui tenir un membre dintre de la «corpo» i del CAC per garantir la pluralitat, com vostès diuen. Però, miri, li diré que la independència dels mitjans no depèn del fet que els seus membres pertanyin a un determinat partit, sinó que actuïn de forma professional i sobretot respectant les lleis.

Suposo que entendre, senyora Ribas, que no és el moment d'incrementar despesa a les estructures directives, quan està en entredit el futur dels treballadors dels mitjans públics i que vostès defensen tan aferrissadament.

Aquesta demanda d'incrementar el nombre de representants del CAC em recorda el Grup de Ciutadans, quan demanava que el nombre de consellers del CAC s'incrementés fins a vint-i-tres, perquè d'aquesta manera haurien tingut un representant. Per cert, qui els ha vist i qui els veu, els membres de Ciutadans, perquè han passat de demanar vint-i-tres consellers al CAC a la seva supressió. La veritat és que no hi ha qui els entengui.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar el posicionament i la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. *Conseller* Homs, diputados, diputadas... Estamos aquí para hablar de..., ¿cómo le llaman ustedes?, Proyecto de ley por el cual se modifican diversas leyes en materia audiovisual y de publicidad institucional para favorecer la transparencia y la sostenibilidad del sector de la comunicación. Y ahora le pasamos el traductor simultáneo: proyecto de ley para controlar aún más los medios audiovisuales en Cataluña y hacerles trajes a medida del Gobierno, sus amiguetes, amigos y amigachos. Eso es lo que es esto.

Empezaré. La exposición de motivos. La exposición de motivos ya... Ya empezamos bien, con la exposición de motivos. Yo también les voy a pasar el traductor de la exposición de motivos, con palabras: donde dicen «transparencia» quieren decir «opacidad»; donde dicen «sostenibilidad» quieren decir «desmembrar» y «dinamitar»; donde dicen «reforzar» quieren decir «debilitar»; donde dicen «gobernar» quieren decir «controlar»; donde dicen «desgubernamentalizar» quieren decir «gubernamentalizar» aún más; donde dicen «pluralidad» quieren decir «uniformidad»; don-

de dicen «independencia» quieren decir «independen-tismo»; donde dicen «relato» quieren decir «cuento»; donde dicen «neutralidad» quieren decir ni más ni menos que «puro partidismo», y cuando dicen «objetividad» quieren decir «propaganda».

Esto es la exposición de motivos. Yo les recomiendo que pasen el traductor simultáneo, porque las trampas semánticas son la base de todo el argumentario utilizado en los últimos tiempos por las conspiraciones soberanistas que sobrevuelan esta cámara, secesionistas, sediciosas. Y, claro, los sediciosos, los separatistas necesitan instrumentos para la sedición y la separación. Los necesitan. Y los que tienen los afinan, o los afilan, depende de si es un instrumento musical o es un instrumento cortante. Los afinan y los afilan.

Este proyecto se articula en unos capítulos –cuatro, creo, ¿no?, me parece. El primero. También le pasamos el traductor: permitir la difusión en cadena de unos mismos contenidos, sin que eso sea considerado emisión en cadena. Bueno, ¿y esto qué quiere decir, queridos amigos? Quiere decir que Punt Avui Televisión podrá emitir como una cadena de ámbito autonómico. Ya está. ¡Si es para eso! Traje a medida. Ha cogido el señor Homs, convertido en un sastre, ha dibujado un patrón y les ha hecho un trajecito a medida a Punt Avui Televisión, o a la ANC TV, como quieran ustedes llamarlo. Les ha hecho un traje a medida. Por eso corrieron tanto. Y por eso les daba igual el voto de calidad –que después explicaré– del señor Loppacher. Les daba igual el CAC, les daba igual todo. Si es que les da igual todo. Si es que pasan de todo, o sea, las leyes y las constituciones están para saltárselas, para violarlas, para lo que haga falta. Les dan a ustedes igual las leyes, hasta las propias, cosa que ya es de traca, también. No se saltan ya las que dicen ajenas –que les son propias, aunque no les gusten–, sino las propias. Y dices: «Pero, ¿cómo puede ser esto, señores?» No les detiene nada, son unos saltadores de vallas impresionantes, y de leyes, sobre todo estas, de las leyes, las saltan.

Bueno, pues esto, el capítulo I busca eso: permitir que la ANC Televisión, Punt Avui Televisión, además de poner cuatrocientas horas que hicieron durante mayo, pueda ahora hacer unos mismos contenidos para siete licencias diferentes. ¿Qué faltaba? ¿Modificar la ley? Modifíquese, hombre. Modifíquese, que hubiera dicho el del pajarito –el pajarito dos–, modifíquese. Modificado, venga, ya lo tenemos aquí.

Lo segundo. Segundo punto del capítulo I: permitir promover la participación ciudadana mediante campañas institucionales. Ni leyes ni constituciones ni LO-REG nos pararán. Queridos amigos, la abstención es una opción de voto, demócratas de nuevo cuño, raros, unos demócratas raros, que... No, hombre, demócratas raros, son ustedes, porque la abstención es una opción. ¿Qué van ustedes a promover? ¿Que no pueden!

La LOREG, artículo 50, léansela, cúmplanla, y si no la cumples, recúrrase. Se recurrirá. Pero les da igual, a ustedes, porque lo que necesitan es o afinar o afilar el instrumento para la consulta, *el procés*. Ya está. Ya recurrirán. Mientras tanto nosotros haremos una ile-

galidad más, que en nuestro CAC el señor Loppacher votará otra vez –su voto de calidad, su voto CiU, ERC, ANC, como quieran ustedes llamarlo–, y entonces lo desempatará. Y se podrá hacer. ¿Por qué? Lo dice la ley. ¿Lo que diga la LOREG? Da igual. Lo dice nuestra ley. ¿Cómo? Vulnerando un derecho, el de abstenerse. Porque promocionar, promover la participación es promover que se vote. ¿No lo saben, ustedes? ¿No lo saben? Apréndanlo. Apréndanlo también, hombre. ¿No pueden hacerlo? Lo harán. ¿Será ilegal? Les da lo mismo.

El capítulo III. Bueno, esto ya es..., lo de modificar la Ley del CAC..., pero ¡si hay que cerrarlo, hombre!, ¡si hay que cerrarlo! Si total..., decídalo usted, señor Homs, si es que es más divertido. No se ponga usted de parapeto al señor Loppacher, no se lo ponga usted delante, para evitar saber quién anima, quién es el titiritero. Pero bueno, ¡ya está bien! Es que esto que ustedes montaron –y digo el tripartito–, todos estos entes fantasmales que tenían como voluntad externalizar las decisiones de un gobierno...

Mire, yo no sé..., si el señor Homs fuera el presidente –lo es *de facto*, pero *de iure*, ¿eh?– de la televisión pública, de los medios de comunicación públicos de Cataluña, sabríamos a quién nos tendríamos que dirigir, y no tendrían ningún escudo humano. Un escudo humano. El CAC son escudos humanos, porque el Gobierno sigue haciendo lo que le da la gana con... «No, no, si es que nosotros no somos, si es el CAC.» ¿Cómo que el CAC?

Ah, perdónenme la digresión, señores de Esquerra Republicana. Mire, yo no sé si el señor Dani Sirera como político no sabe de televisión ni de radio. Creo que sabe lo mismo que un filólogo, o una filóloga, la que nombraron ustedes. ¿Les suena? O ¿qué pasa, que hay que ser filólogo en Cataluña para...? Bueno, para ser de Esquerra parece que sí, pero para ocupar un cargo de responsabilidad... O sea, si se es filólogo bien; ahora, si se es político mal, o abogado mal. Eso mal, malos. Los filólogos, buenos. ¿Qué criterio...? ¿Qué pasa?, ¿ven la tele como yo y eso también me habilita para ser consejero del CAC?, ¿ver la televisión y la radio, escucharla con atención, con sorpresa o con hastío, cuando son los medios públicos de la «corpo»? Pues no, ¿verdad? Pero si lo hacen ustedes está bien –si lo hacen ustedes está bien. ¿O está mal? Pues dígallo, señor Sabrià. Tiene usted la oportunidad en el turno de réplica de explicarnos por qué nombran filólogos. Hombre...

Es que ustedes..., el cinismo no tiene límite. Es que parece que como ustedes..., no sé si se piensan que no tenemos memoria, algunos de los que estamos aquí. Y otra cosa no, pero memoria tenemos. Fíjese, pam, zasca, ¿qué le parece? Después intente replicarme, a ver si tengo razón o no tengo razón. Los que nombran..., ¿cómo lo dicen ustedes?, profesionales de reconocido prestigio. ¿Cómo? ¿Como los comisarios políticos, el Toni Soler y Mikimoto? ¿Estos también son de reconocido prestigio? ¿Historiadores de reconocido prestigio? Estos sí, ¿no? Buenos, estos son buenos. Nombrar como comisario político del tricentenario a Mikimoto es fenomenal, es de un profesional de la

historia de reconocido prestigio. Y el señor Toni Soler, por supuesto, porque tiene un libro que escribió de historia, también. No hay más, no hay historiadores en Cataluña, ¿verdad? No hay historiadores en Cataluña. No, hombre, Toni Soler. Qué curioso, ¿verdad? Es que ustedes no tienen límites, tienen tanto descaro...

Por tanto, ¿modificar el CAC? Ya les digo lo que vamos a... No, cerrarlo. ¿Veintitrés? Miren, ustedes es que también tienen la memoria muy frágil. Es un poco..., el tema de la contrarreforma les va bastante, a ustedes, en general. Pero hicieron la reforma, cosa que en teoría les iba menos.

Hablando de contrarreforma..., que es lo que algunos han dicho por aquí que es lo de la modificación de la Ley del CAC y de la Corporación Catalana de Medios Audiovisuales, que es, en definitiva, lo que hizo el señor Gallardón con el Consejo General del Poder Judicial, es decir, nombrar unos consejeros buenos, que son los que cobran, y unos malos, que son los que no tienen dedicación exclusiva. También los castigarán con eso: a los que se porten mal les quitarán la dedicación exclusiva. Para eso lo quieren, también –para eso lo quieren.

Pero si es que, ¿saben lo que pasa? Es que el traductor, la máquina enigma esta..., los códigos ya nos los sabemos. Cuando ustedes escriben ya sabemos lo que quieren decir; tenemos el traductor simultáneo de lo que ustedes proponen, y los desenmascaramos con una facilidad, permítanme, pasmosa.

El tema de la contrarreforma. Miren, la contrarreforma ustedes saben lo que significó en Europa, ¿no? La imposición de los dogmas de fe. Concilio de Trento: martillo de herejes, luz de Trento. Señor Homs, luz de Trento, martillo de herejes. Pero, ¿de qué herejes es martillo el señor Homs? De todos aquellos que son disidentes del relato-cuento único que llevan construyendo treinta años y que han acelerado últimamente convirtiéndolo ya en cuento no, vamos, en cuento de pesadilla de Navidad.

¿Con quién es martillo de herejes Homs? Con todos aquellos medios, periodistas, opinadores díscolos. No se esconde, va vestido con sotana de gran inquisidor. Tan gran inquisidor que pide al otro gran inquisidor, menos importante, que es tinieblas de Trento, que es el señor Loppacher, un informe del CAC para señalar medios de comunicación enemigos del *procés*, opinadores enemigos del *procés*. Y llega a tanta, la desvergüenza, que en ese informe incorporan hasta a diputados de este Parlamento. No se cortan nada. Van, vamos, sin frenos. Y vienen aquí y nos proponen otra vez que les admitamos caballo de Troya como animal de compañía. (*Rialles.*)

Mire, yo no sé si esto es un caballo de Troya o un asno de Troya o un burro de Troya, no lo sé. Caballo no es. Más bien burro, de Troya. Y les digo: nosotros no vamos a abrir las puertas para que metan ustedes el burro. Por eso dicen: «Pero, ¿cómo es posible que aquí este Gobierno tan bondadoso venga aquí, traiga un proyecto que no es un proyecto? Son propuestas porque en el fondo nosotros estamos dispuestos a llegar a acuerdos.» Que no les vamos a abrir la puerta, por

muy bonito que sea el burro, que no suele ser especialmente..., bueno, sí, es simpático, pero no es bonito. No les vamos a abrir la puerta, no vamos a votarles a favor de tramitar esto. Porque esto lo que significa, en el fondo..., esto no es ni Lampedusa, pero es que no sé ni si lo habrán leído. Es decir, esto no es que todo cambie para que todo siga igual; es que cambia muy poquito para que todo sea peor. Es que esto es cambiar muy poquito para que todo sea mucho peor. Y entonces, con nosotros –es muy fácil– no van a contar.

Mire, la costra nacionalista en los medios de comunicación públicos no es costra ya, es dermis, o epidermis, para ser más correctos, ¿eh? Se ha convertido ya en la epidermis; es la epidermis. Y nosotros, que ni epidermis ni costra nos acaban de gustar, ¿eh?, en este sentido, como medios de comunicación que tienen que estar al servicio de todos, no vamos a permitirlo.

Los medios de comunicación públicos en Cataluña se han convertido en la epidermis nacionalista de Cataluña, en la epidermis, en la piel, en el músculo, en el hueso, en los nervios y, lo peor, en el cerebro, un poco de Frankenstein, tampoco hay que decirlo, porque es de Esquerra Republicana, pero es un monstruo a su servicio. Ustedes quieren el control total de los medios de comunicación. El de los públicos prácticamente lo tienen; el de los privados..., están haciendo un traje a medida, con decisiones que en cualquier país decente, democrático y de su entorno les avergonzarían. En Alemania, lo que ustedes han hecho con la adjudicación de estas siete licencias, es de juzgado, pero no de juzgado de guardia no, de juzgado; no habría gobierno que se hubiera atrevido con tanta desfachatez, a no ser que estuviera situado en la zona ecuatorial de este mundo.

Son ustedes un gobierno ecuatorial, ecuatorial de bananero –bananero. Y encima quieren que nosotros les autoricemos aquí el instrumento afilado, afinado, para que ustedes toquen el baile de San Vito de los medios de comunicación. ¡Ni hablar! Ustedes controlan los medios de comunicación públicos, quieren controlar los medios de comunicación privados, les hacen trajes a medida. Hacen muchas más cosas de las que algún día nos enteraremos –de las que algún día nos enteraremos. Espero que no demasiado tarde. Pero les digo: no con nuestro voto. No les vamos a permitir que instrumentalicen este Parlamento para secuestrar la libertad de opinión y la libertad de información en Cataluña. No vamos a tolerarles, como mínimo sin criticarlo y sin denunciarlo, que ustedes utilicen los medios de comunicación públicos para hacer propaganda sectaria y para hacer adoctrinamiento; iba a decir barato, pero peligroso.

Y no vamos a permitir que ustedes hagan una ley específica para además controlar los medios de comunicación privados afines, que ustedes han negociado con luz y taquígrafos, antes de venir y presentar esta ley. Ustedes, en cualquier país de nuestro entorno democrático, no se atreverían a hacer esto, porque no se lo permitiría la sociedad, ni los medios de comunicación, ni los profesionales, ni los partidos. ¿Y ustedes quieren que les demos todavía más poder para controlar los medios de comunicación públicos y privados

en Cataluña? Mire, se lo voy a decir muy fácil para que lo entienda: ni lo sueñe.

Gracias, presidenta, *conseller*, diputados, diputadas.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per fixar el posicionament i la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió el diputat Albert Batalla.

Albert Batalla i Siscart

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades i diputats, em permetran que recuperi el to del debat. És menys espectacular, el meu to, em sap greu, però bastant més respectuós, ja els ho asseguro.

Aquesta llei, amb la qual nosaltres globalment estem d'acord, com és lògic i pertinent, pretén quatre grans objectius: en primer lloc, afavorir i millorar la transparència en el funcionament dels mitjans de comunicació –evidentment els mitjans públics–; en segon lloc, la sostenibilitat del sector de la comunicació a Catalunya; en tercer lloc, la necessària presentació i preservació en aquest cas del català en els nous models i en els nous formats de consum televisiu, i, en quart lloc, el foment de la participació electoral.

Aquests són objectius compartits pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. I, per tant, entenem que aquesta llei, que barreja diverses coses sota un mateix paraigua, és una llei que ha de permetre adaptar el sector audiovisual, que es mou amb molta rapidesa, a les necessitats actuals, als nous temps i a les noves necessitats.

Com s'ha explicat bé, aquesta llei consta de quatre grans capítols. El primer fa referència a la modificació de la Llei audiovisual de Catalunya. I en aquest cas hi ha una primera menció a l'afectació de la definició de producció pròpia per incloure-hi difusió conjunta d'uns mateixos continguts sense que això sigui considerat emissió en cadena. Per què es fa això? Es fa perquè en el seu moment, quan es va fer la concessió de les televisions de la TDT en el nostre país –la distribució dels noranta-sis canals de la TDT– era un moment en què econòmicament van sorgir molts projectes que podien desenvolupar també, des del punt de vista de canals de proximitat, televisions a tot el territori de Catalunya.

La crisi, que també ha afectat d'una forma molt important, evidentment, les televisions, els mitjans audiovisuals i d'una forma molt especial aquells que són de proximitat..., necessiten en aquest cas respostes per garantir-ne la continuïtat. Hem de posar-ho menys complicat a les televisions locals si volem que continuïn existint. I per això aquest canvi en el primer capítol de la llei, com també, evidentment, un canvi important en la Llei de publicitat institucional, que ha de venir a garantir també la possibilitat que les campanyes institucionals puguin també arribar als mitjans locals amb la dimensió que correspongui pel seu pes dins del sector audiovisual de Catalunya.

En aquest mateix capítol I s'inclou una reserva del 30 per cent per a obres europees, com molt bé s'ha explicat abans, la meitat de la qual ha de ser en català. Entenem que si avui en dia qualsevol usuari del país engega la televisió i mira tots els canals que hi ha a disposició, doncs, en trobem alguns en català, evidentment, però en trobem una gran majoria en llengua no catalana, en llengua espanyola. I, per tant, entenem que és bo també que aquesta llei pugui ajudar a consolidar un espai comunicatiu també en llengua catalana, que no quedi en inferioritat de condicions.

També aquesta normativa –no s'ha explicat, però jo crec que en tot cas potser sí que el conseller ho ha dit, però crec que és un tema important a destacar– amplia les franges de protecció als menors, un tema no menor, precisament –valgui la redundància–, un tema important sobretot pel que fa als continguts que poden afectar el seu desenvolupament físic, mental o moral. Crec que són qüestions també de model, que és bo que el Parlament de Catalunya en aquest cas, doncs, pugui legislar i pugui regular.

Al primer capítol de la llei es contemplen unes disposicions sobre el control i tasques d'inspecció sobretot per lluitar contra televisions o ràdios pirates. Segon i tercer capítol: fan referència al CAC i a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, de forma respectiva –el segon fa referència al CAC. I en aquest cas el que s'estipula bàsicament en tots els capítols és una reducció de les dedicacions exclusives d'aquests òrgans per part dels membres del consell d'administració o de la junta rectora, i es passa a un règim de consellers i conselleres a temps parcial i no remunerat. Com ha dit el conseller, aquest és un estímul, també, i una invitació al debat. Té un doble objectiu: en primer lloc, un estalvi, però evidentment també la possibilitat d'incorporar professionals de reconegut prestigi en aquests òrgans que no hagin de renunciar necessàriament a la seva activitat professional al cent per cent. Segur que hi pot haver algun punt de trobada en aquest àmbit amb la majoria dels partits polítics.

Pel que fa al capítol III, on també s'inclou aquesta clàusula, que també es parlava per al CAC, en aquest cas a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, també el que es vol i el que es pretén, com ja s'havia anunciat en diverses ocasions també des d'aquest faristol, és reforçar la seva independència del Govern, ja que es defineix com una entitat de dret públic amb personalitat jurídica i plena capacitat d'obrar, que actua amb plena autonomia funcional. És la culminació del model, com bé s'explicava. Un model que pretén que Televisió de Catalunya, que la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals pengi d'una forma clara i evident del Parlament de Catalunya.

També hi ha una modificació que no és gens menor. Aquells que som diputats assignats a la Comissió de Control de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals ho hem sentit en repetides ocasions per part especialment dels representants dels treballadors –a qui també saludo, així com també al secretari de govern, que no ho he fet al principi–, sobre les clàusules de confidencialitat de la compra de productes en aquest cas audiovisuals per part de la televisió. La llei

el que diu és donar màxima transparència a això. I en això crec que hi hauríem d'estar tots d'acord. S'han fet aquí expressions molt nefastes al voltant de la llei, i especialment en alguns casos concrets, però d'això no se n'ha parlat. Què passa? Que les coses bones no s'han de reconèixer? No es poden explicar? No es pot dir «doncs, mira, això sí que s'ha fet bé, en això sí que hi estem d'acord»? En tot cas, tindrem temps durant la ponència per parlar-ne.

El quart dels eixos d'aquesta llei fa referència a la publicitat institucional. En primer lloc, més transparència; com es contracta la publicitat institucional o la creació publicitària en aquest cas per part del Govern adequant-la a l'actual normativa de contractes del sector públic.

En segon lloc, l'estímul i la participació, com bé recull l'Estatut, en els processos electorals o de consulta. Fa un moment hem sentit diversos portaveus que parlaven d'aquesta qüestió, no? «Com pot ser que es demani la participació en uns processos electorals?» Bé, semblaria que és el més lògic. Mirin: «Quan es produeixen situacions transcendents com les d'aquestes eleccions, situacions en què ens situem en cruïlles com les que decideixen i defineixen el nostre futur, és molt important que la gent digui la seva veu, que la gent doni, en tot cas, la seva veu.» Saben de qui són aquestes paraules? De la líder del Partit Popular a Catalunya, la senyora Alícia Sánchez-Camacho, el dia 25 de novembre, instant a la participació dels catalans. «A tots els ciutadans els demano que es mobilitzin i que vagin a votar, que donem un exemple de mobilització social, perquè la fórmula de posicionar-se davant d'aquestes eleccions també és mobilitzant-se.» Saben de qui són aquestes paraules, senyor Cañas? Del seu líder, instant a la participació. No, com que vostè feia un al·legat, en aquest cas, a l'abstenció política... Doncs, miri nosaltres el que creiem és que les campanyes institucionals al voltant d'un procés electoral han de cridar també a la participació de la gent per conscienciar-la, que és exactament allò que fan vostès també el dia de les eleccions quan els seus líders es posicionen i es manifesten.

Potenciació també, en aquest quart apartat, dels mitjans de proximitat: també la inversió publicitària. Com comentàvem abans, creiem que és important que aquests mitjans públics de proximitat, molts d'ells locals o comarcals, en tot cas de territori, puguin també accedir a aquestes campanyes institucionals per tal de fer-ne la difusió necessària i també de poder trobar un sustentament en una difícil situació que s'està produint en aquests moments en el món de la televisió local.

Respecte a la proposició de llei d'Iniciativa, un comentari general. Dir que nosaltres no estem d'acord amb l'ampliació *a priori*, no estem d'acord amb l'ampliació ni dels membres del CAC ni dels membres de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Evidentment, tindrem temps en les properes setmanes de poder-ne parlar en comissió. I pot ser –jo confio, i vull que sigui i m'agradaria que fos així– que trobem una gran majoria que permeti avançar en aquests processos d'elecció i en aquesta qüestió de la governança, en aquest cas, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals i del CAC.

Però no em puc estar de fer-li un petit recordatori, en aquest cas, a la portaveu d'Iniciativa. Parlàvem del 2007 i parlàvem del 2011; el 2007, com l'arcàdia feliç de la governança de la televisió i de la ràdio, i el 2011..., el 2012 en aquest cas, com el gran pecat que va trencar, que va dinamitar el model de governança. Però, clar, és que al juliol del 2010 va passar alguna cosa en aquest Parlament; va passar un decret llei que ni tan sols gairebé va poder ser debatut en aquesta cambra, en el qual es va imposar una nova direcció a la CCMA canviant la llei. Crec que si diem les coses, les hem de dir totes, sinó, doncs, més val no ser, com a mínim, tan agressius.

Perquè quedi clar, perquè alguns ho han dit i crec que és important ressenyar-ho: el CAC no ha donat cap llicència a El Punt Avui. Sap què passa? És que es creuen les seves pròpies mentides. El CAC no ha donat cap llicència a El Punt Avui. Ha autoritzat un contracte entre el Canal Català, que manté la titularitat, i El Punt Avui, que l'explotarà. Bàsicament és això. Per tant, no menteixin, no diguin de forma constant i permanent que el CAC ha donat una llicència, perquè no és veritat, d'acord?

Parlava la portaveu del Partit Popular sobre la pluralitat dels mitjans, aquell *ritornello* que fan de forma tan permanent, pensant-se que quan més el repeteixin més els creurà la gent. Però, vaja, si els mitjans públics catalans són tan poc plurals, què feia..., per posar un dia, eh?, triem el dia d'avui. Què feia avui el senyor Pedro J. Ramírez a *Els matins*, de TV3, en una entrevista llarga, llarga i important? Crec que no pensa massa com el Govern, el senyor Pedro J. Ramírez. O, per exemple, l'entrevista, com pertocava perquè és un tema d'actualitat en aquest cas, a la portaveu de l'entitat anomenada Societat Civil a *El matí de Catalunya Ràdio*, també a l'hora clau, de vuit a nou. No són tan poc plurals els mitjans de comunicació de Catalunya? No són tan poc plurals?

Sap què passa? És que moltes vegades, quan sento que vostès es queixen aquí, al Parlament, resulta que al cap de dos o tres dies es dona la coincidència –perquè, evidentment, és una coincidència– que o bé a la seva portaveu o bé al senyor Cañas o bé a algun altre membre del seu partit li fan o *L'entrevista* de Catalunya Ràdio, o va al *Polièdric*, a Catalunya Informació, o va a TV3. Però, clar, si tant diuen que TV3 no és plural, que Catalunya Ràdio no és plural, si tant es queixen que no és plural, vostès hi són de forma bastant permanent –vostès hi són de forma bastant permanent. I si tan poc els agrada, no hi vagin –no hi vagin. (*Remor de veus.*) Clar, és que és així. Si tan poc els agrada, si tant es queixen, si tant diuen que Catalunya Ràdio i TV3 no són plurals, si no volen, no hi vagin.

La vicepresidenta primera

Un moment, diputat. No he cridat abans més l'atenció perquè he pensat que vostès serien capaços de restar en silenci. Ara els demano si us plau que restin en silenci, mentre hi ha la intervenció. Moltes gràcies. Pot continuar, diputat.

Albert Batalla i Siscart

Gràcies, presidenta. Ja vaig acabant. Jo crec que TV3 i Catalunya Ràdio són mitjans de comunicació plurals al nostre país. I, miri, que ho cregui un diputat de Convergència i Unió no té massa mèrit. Ho creu sobretot la gent, la gent que s'informa a través de Televisió de Catalunya i la gent que s'informa a través de Catalunya Ràdio i de Catalunya Informació, que és una gran majoria de la gent d'aquest país.

I, quan vulguin parlar sobre la pluralitat, si volen, ho fem sense cap tipus d'inconvenient, però sense prejudicis, si us plau, amb dades objectives, amb les dades que ens passen, en aquest cas, de l'anàlisi científica i objectiva que es fa des del CAC i també, evidentment, amb la pròpia experiència que tenim tots plegats com a persones que mirem o que estem atents a aquests mitjans.

En tot cas, la llei el que pretén, hi insisteixo, és ser capaços de posar al dia algunes coses que la mateixa evolució ja sigui de l'audiovisual en si com també de la situació de crisi que ha viscut i que viu el país, doncs, ens porta a resoldre, des del punt de vista de la sostenibilitat dels mitjans, però també, evidentment, els signes dels temps: més transparència, millor governança.

Aquesta és la nostra voluntat, aquesta és la llei que nosaltres entenem que presenta el Govern, i aquesta també serà, doncs, la carència amb què aquest grup parlamentari assistirà a la ponència per tal de poder pactar, de la forma més ampla possible, aquests objectius i aquesta concreció en la llei.

Gràcies, senyora presidenta, senyors consellers, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per fixar el posicionament del Grup Mixt, el diputat David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Per fixar la posició de la CUP - Alternativa d'Esquerrers. D'entrada o abans de les comunicacions recents, dir que votàrem en contra de la proposta del Govern i a favor de la proposta d'Iniciativa, però com ens hem assabentat que hi haurà retirada d'esmenes a la totalitat, doncs, ja ens trobarem a la ponència.

Per fixar la posició. S'han dit moltes coses. Sí que és veritat que en aquesta dualitat de dues propostes respecte a una proposta que ha de modificar fins a quatre lleis..., sí que és veritat que el Govern apella a la transparència, a la sostenibilitat i a la desgovernamentització i, en canvi, la d'Iniciativa parla molt més de pluralitat i independència del sistema de comunicació audiovisual. Dues perspectives que per nosaltres són plantejaments ben diferents respecte al debat del futur dels mitjans públics a casa nostra.

Tots dos models també deriven en certa antagonia. Un és un model presidencialista, que va en detriment,

precisament, de la participació ampla i plural respecte a un debat..., que també algú ho ha dit i ha fet la reflexió: *excusatio non petita*..., si ara parlem de transparència, deu ser perquè els darrers trenta anys també la construcció dels mitjans públics s'ha fet amb profundes carències, dèficits i dinàmiques de poder vinculades, segurament, a l'opacitat i que també coincideixen amb una reflexió que per nosaltres és la proposta governamental; té un punt sencer de reforma de cartó pedra, lampedusià, deia algú, o, senzillament, de maquillatge aparent, amb una apellació constant i recent en aquesta cambra a la transparència com un nou mite que tot ho solucionarà.

Deia Lévi-Strauss, l'antropòleg, que els juristes eren una espècie curiosíssima en la condició humana perquè solucionen els problemes sobre el paper i creuen que ja estan resolts en la realitat, o, dit en to molt més col·loquial, feta la llei també és lícit preguntar-se quantes trampes es fan.

La reforma governamental que proposen del CAC pivota exclusivament sobre l'estatut del president i dels consellers del consell. No és una nimietat, reforça el caràcter presidencialista, però no parla del sistema d'elecció o dels sistemes de control i de quin és el règim intern de funcionament. En canvi, la proposta d'Iniciativa sí que ho fa, referint que seran dos terços del Parlament qui ho esculli, determinant la durada i el règim d'incompatibilitats i el funcionament intern democràtic. Per nosaltres, la segona proposta, la que ha presentat Iniciativa Verds - EUiA, reforça, ara sí, les lògiques de pluralitat i independència que encara s'han de construir a casa nostra.

L'altre punt en què pivota és la reforma de la CCMA, on també es reforça la figura executiva: tot el poder al president, diguem-ho així. Però no es parla ni de com s'elegeix, ni de com s'aprova el contracte programa, ni de com es tria el consell assessor.

Parlem –ja ho hem dit abans– de trenta anys després, no? I aquí podríem parlar de totes les coses negatives de la construcció d'uns mitjans públics: des del «núvol», que encara avui existeix, des dels macrosous, des de les clàusules de confidencialitat que avergonyrien el país del que han cobrat alguns i del que encara cobren avui en emissions públiques a través de productores privades sota clàusules de confidencialitat. Tres, quatre, cinc o sis que cobren més que el president de la Generalitat, i sembla que no se'n puguin parlar. S'ha parlat moltíssim que aquesta proposta no anul·la la contrareforma feta ara fa dos anys per Convergència i el PP. I es parla de desgovernamentalització, però nosaltres també volíem parlar de despolitització i de despartidització.

La CUP - Alternativa d'Esquerres no serà qui demani mai un lloc en un consell de govern d'un mitjà públic. Fins i tot, ens han convidat, en els mitjans públics, a posar la nostra quota de tertulià, que tots els partits tenen, i nosaltres hem renunciat a tenir la nostra quota, perquè no ens sembla correcte –perquè no ens sembla correcte– i perquè és confondre política també i societat.

I, després, s'ha parlat molt de poders de partits, però s'ha parlat molt poc dels treballadors. I a nosaltres, en aquest debat i aprofitant que s'ha parlat molt de marcs jurídics i legals, sí que ens agradaria parlar d'altres models molt més propers a la democràcia i, segurament, al segle XXI que els actuals. I és el diàleg sobre la cogestió a TV3, no?, que també són –ja que es parlava tant d'Alemanya– models similars en el nostre entorn polític, socioeconòmic i cultural.

Saben vostès que hi ha un model de cogestió a TV3, aprovat per la majoria de treballadors i treballadores, que, ara sí, és obrir a fons, obrir tot el meló i anar molt més enllà dels models tradicionals de control tecnopolític dels mitjans públics i dels models de gestió, potser obsolets, que han caracteritzat la gestió les darreres tres dècades. És un model que es fonamenta en la coresponsabilitat i en la incorporació i aprofitament del coneixement acumulat pels equips de treball, que fomenta el treball en xarxa, la intel·ligència col·lectiva, la cooperació mancomunada, la gestió ordinària i estratègica dels mitjans públics que depenen de la «corpo». I també és un model de millora i equilibri de la governança, basat no només en la legitimitat democràtica d'aquest Parlament..., que sempre es camufla, perquè, al final, són els interessos dels partits; confonem legitimitat democràtica amb els interessos més partidistes. I un model que es basa en aquesta presumpta legitimitat i en la pura gestió empresarial, però on s'ofega la veu dels periodistes i també dels professionals del sector. Per tant, l'apologia d'un model combinat, equilibrat, innovador i mixt, que és aquesta proposta que neix dels treballadors i treballadores de TV3, als quals, un cop més –i ja en van tantes–, doncs, mostrar la nostra solidaritat en la seva lluita.

Aquesta proposta dels mateixos treballadors es fonamenta en la participació directa, és a dir, en la implicació en el consell de govern, escollits per sufragi universal; en la creació de nuclis professionals, que s'autoorganitzen en l'àmbit de la innovació, dels processos de producció, de la millora contínua i de la permanent perspectiva crítica respecte als continguts i als processos de treball, i també en la definició estratègica dels mitjans públics.

Elaboració, aprovació i aplicació de projectes i estratègies; nomenament, renovació o destitució de la direcció, i també un consell de govern compartit entre espai que neix d'aquest Parlament i també l'àmbit laboral.

Cogestió i pluralisme van de la mà, i són els que avui pensem –la CUP–, i així ho portarem a la ponència... És la cogestió la que més pot garantir avui el pluralisme i la independència dels mitjans públics de comunicació.

Té una altra virtut, que no només accelera el temps imprescindible de la democratització d'una estructura de poder –i els mitjans públics són una estructura de poder–, sinó que també té la virtut de revertir els processos de privatització i externalització que, de forma directa o de forma més subtil, s'han aplicat els darrers anys contra els mitjans de la corporació.

Ja, finalment, tres reflexions més, no? Tot poder ten-deix sempre a l'abús de poder. I, per tant, calen contra-pesos i contraequilibris.

En el nostre entorn immediat, no parlarem avui de mitjans privats, però és obvi que el risc, l'abús i la deriva són la desfiguració berlusconiana, a Itàlia, del monopoli dels mitjans de comunicació privats, que responen únicament als interessos dels seus propietaris. I aquí també tenim un sistema oligopòdic de mitjans de comunicació privats, que esperen que poden substituir la nostra societat. I els riscos, òbviament, dels mitjans públics són que estiguin sota el control de l'Estat o sota el control del Govern. La temptació del mitjà privat..., la temptació, no; el mercat mana sobre els mitjans privats, l'Estat mana sobre els mitjans públics. On queda la societat i on queda una societat també plural i complexa?

Amb això, sempre s'ha parlat molt de com s'incorporava la societat als mitjans públics de comunicació. En trenta-cinc anys de democràcia formal, s'ha estat incapaç d'incorporar les altres veus que conformen la societat. I, per tant, estem entre l'espasa de l'Estat i la paret del mercat.

També s'ha parlat aquí de pirateria. Hi ha una pirateria empresarial, una pirateria de rapinya, si volen, però que no es pot confondre en cap cas –i també caldrà parlar-ne– amb les ràdios lliures i comunitàries, que han configurat també el programa comunicatiu, igual que la premsa local o la premsa veïnal en el seu moment, i que també avui estan en una situació d'alegalitat perquè només s'ha volgut concedir llicències a aquells que tenien diner i poder, però mai a les ràdios lliures i comunitàries, que encara avui funcionen arreu dels Països Catalans.

Ja finalment també els riscos, quan es parla de professionalització, desprofessionalització, dedicació específica de les portes giratòries, en un país en què coneixem prou bé que també, i malauradament, han funcionat.

Nosaltres hem sigut crítics amb TV3, i ho seguirem sent per pura consciència democràtica, sobretot amb la gestió política de TV3 i amb l'ús partidari que se n'ha fet, sigui quin sigui el Govern de torn. Podríem aquí citar unes quantes frases de governs de diferent color o de diferents dinàmiques de manipulació. Aquí s'ha parlat de Salvador Alsius, quan, efectivament, comparat el currículum, no?, i el *hearing* amb el del senyor Daniel Sirera, doncs, sembla que la diferència és de deu a zero. Però el senyor Salvador Alsius va ser destituït com a cap d'informatius de Televisió de Catalunya el 1992 per haver informat que, en aquest país, efectivament, es tortura. El 1992, amb l'operació Garzón. Va ser destituït *ipso facto* per parlar de tortures. Quinze anys després, el Tribunal d'Estrasburg donava la raó a aquelles persones torturades. És a dir, la termodinàmica de control polític, si volen, orwelliana, la que vulguin, dels mitjans públics i dels mitjans privats existeix i s'ha de combatre. I aquesta llei no posa cap dic de contenció ni cap falca a aquestes dinàmiques que, a més, conformen l'oligopoli de la informa-

ció i d'uns mitjans de comunicació que operen, sobretot, com a altaveus del sistema.

El risc de les portes giratòries, la confusió d'interessos privats camuflats d'interessos públics, la poca transparència en aquest món publicoprivat de la producció audiovisual. I no és ni molt menys en la lògica de l'«i tu més», perquè nosaltres, hi insistim, som crítics amb TV3. I ho tornarem a dir, que sent crítics amb TV3 ens sembla que, en el nostre entorn immediat –Països Catalans, Estat espanyol, entorn europeu–, la pluralitat i la independència comparativament amb IB3, per posar un sol exemple, o amb Radiotelevisió Valenciana, que la van haver de tancar perquè s'ocupés i per primer cop es parlés en valencià, es parlés de les lluites socials, sindicals i populars de València..., doncs, no aguanta la prova del cotó. I això no impedeix que siguem profundament crítics.

Després, i amb referència a les cites directes cap al conseller, home, no és el conte del conseller. Ja sé que és un relat aquest, però jo la passada diada no vaig veure 2 milions de persones i tots eren clons del senyor Homs; vaig veure un país que s'implica, vaig veure una majoria social i democràtica que ha votat aquest Parlament i que és sobiranista, i que, per tant, aquest debat que han provocat replica i reverbera en els mitjans públics, no així en els privats, no de la mateixa manera. Per tant, el que més els molesta a vostès és la realitat social, però la realitat no en té la culpa, i la culpa de la cara mai la té el mirall.

Des d'aquesta perspectiva és des de la qual la CUP tenia la intenció de votar la proposta d'Iniciativa Verds - EUiA, votar en contra de la del Govern. Queda moltíssim recorregut. La democràcia mediàtica, per dir-ho així, encara és una desconeguda a casa nostra; les veus plurals que defineixen la realitat no es veuen avui als mitjans de comunicació. Qui té poder és qui genera imatge. Les dinàmiques de retorsió de la realitat, d'alteració, de modulació, de manipulació estan a l'ordre del dia. La realitat virtual de la «tele» i la realitat real del carrer són moltes vegades antagòniques. I aquest debat s'haurà d'obrir, el de la democratització de l'espai comunicacional, sobretot en la perspectiva fonamental –i així també ho han dit l'acadèmia i la ciència política–, que finalment per nosaltres TV3 i Catalunya Ràdio són un servei públic que garanteix l'accés a un dret fonamental, que és el dret a la informació i a una informació veraç, rigorosa i contrastada; no direm «objectiva» perquè en termes purs filosòfics l'objectivitat és molt difícil de concretar.

I aquesta és la posició de la CUP - Alternativa d'Esquerres. Ens veurem a la ponència, però no cal només desgovernamentalitzar, sinó que cal despolititzar i cal despartiditzar els mitjans públics. Una cosa que també ha passat, perquè a vegades la història quan es repeteix comença com comèdia i com tragèdia, als mitjans locals. També hem vist com molts mitjans locals, televisions locals, eren només que l'oficina de premsa de l'alcalde de torn, que deia el que es podia i el que no s'havia de fer. I així ha sigut la lògica de la informació, perquè per a qualsevol poder la infor-

mació és fonamental i del que es tracta és de democratitzar-la.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Ha finalitzat el debat. *(El conseller de la Presidència demana per parlar.)* Conseller de la Presidència?

El conseller de la Presidència

Sí, presidenta. No sé si em permet per contradiccions... En qualsevol cas, ja sé que no és habitual que intervingui el Govern en la finalització d'aquest debat, però a propòsit del que, diguem-ne, el mateix debat ha donat de si simplement voler fer notar que..., he tingut l'oportunitat de comentar-ho amb alguns grups.

La vicepresidenta primera

Per contradiccions, doncs, conseller?

El conseller de la Presidència

Pel que vostè em doni la paraula.

La vicepresidenta primera

Tres minuts.

El conseller de la Presidència

Doncs, simplement fer notar en nom del Govern –que he tingut l'oportunitat, com deia, de compartir-ho amb alguns grups parlamentaris– que el Govern veuria bé, per allò que pugui servir aquest comentari, la proposta que s'ha formulat abans en el sentit de retirar les esmenes a la totalitat creuades, per entendre'ns, i treballar en benefici del consens a partir dels dos textos que estan plantejats. Fer notar simplement això que li dic, que crec que, en ares del consens, plantejar les coses d'aquesta manera ens podria ser útil a tots plegats.

Gràcies, senyora presidenta.

(Marta Ribas Frías demana per parlar.)

La vicepresidenta primera

Senyora Ribas, per contradiccions i/o al·lusions, entenc?

Marta Ribas Frías

Sí.

La vicepresidenta primera

Tres minuts.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Doncs, bé, evidentment ha estat a oferiment nostre i, per tant, agafem el guant que ara

ens torna a llançar el conseller i retirarem l'esmena a la totalitat nostra. Esperem que, amb aquesta tramitació conjunta via ponència conjunta de les dues lleis, podrem, com dèiem –l'objectiu del que nosaltres avui plantejàvem–, revertir el que es va fer fa dos anys amb la contrareforma de Convergència i Unió i del Partit Popular, que ens va fer trencar consensos nacionals que hi havia, no només polítics, sinó socials i acadèmics i professionals per defensar el nostre model comunicatiu audiovisual català.

Per cert, insto Ciutadans que retirin també la seva esmena a la totalitat a la nostra proposició de llei, ja que de fet ni l'han defensat en la seva intervenció. I al que han defensat sobre El Punt Avui, precisament li donem resposta amb el que plantejem a la nostra proposició, que és que les decisions importants del CAC es prenguin amb àmplies majories; no s'hauria donat aquesta situació. Per tant, espero que també Ciutadans retiri la seva esmena a la totalitat.

Evidentment, entenem que el Partit Popular la mantindrà, però permetin-me fer una petita resposta a la senyora Xandri. Evidentment, no és per una qüestió de costos que vostès van reduir el nombre de membres dels consells de govern de la corporació o del CAC, perquè si fos per això haurien acceptat les esmenes que va proposar, per exemple, aquest grup per reduir els costos a la meitat, els sous a la meitat dels membres d'aquests consells de govern quan es va debatre. O, evidentment, no és per posar un membre d'Iniciativa que nosaltres ara proposem una més àmplia pluralitat en aquests òrgans de govern. Perquè, com bé els han recordat abans, hi va haver un debat sobre dos possibles candidats: senyor Alsius, que va ser proposat conjuntament per Esquerra Republicana i nosaltres –i no és d'Iniciativa, ni és d'Esquerra Republicana–, i senyor Sirera, que va ser proposat per vostès. No és per posar algú d'Iniciativa. La pràctica de despartiditzar aquests òrgans de govern..., és la pràctica el que farà que siguin més plurals. Serà més fàcil si fem que s'elegeixin amb dos terços de majoria per part del Parlament; serà més fàcil que sigui desgobernamentalitzat; serà despartiditzat si els partits ens dediquem a fer bé les coses i a elegir bons professionals, perfils professionals adequats per a aquests llocs. Això ho debatrem, espero, i ho resoldrem, espero que bé, en aquesta ponència conjunta.

(Santi Rodríguez i Serra i Sergi Sabrià i Benito demanen per parlar.)

La vicepresidenta primera

Senyor Rodríguez i després senyor Sabrià. Senyor Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

Per al·lusions al nostre grup parlamentari.

La vicepresidenta primera

Endavant.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies. Suposo que són tres minuts també. No caldrà, per això, eh?

La vicepresidenta primera

Utilitzi –utilitzi– cada segon, senyor Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies. No, simplement és per contestar la senyora Ribas. Perquè és molt fàcil que quan Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana no tenen capacitat de proposta perquè els resultats electorals no els han estat propicis presenten un candidat independent, ai las! Però, quan sí que tenen capacitat de proposta, proposen exdiputats al Parlament com la senyora Dolors Comas d'Argemir i Cendra. O és que ja no se'n recorden?

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Senyor Sabrià?

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, presidenta. No sé si hauria de fer-ho, però començo per una...

La vicepresidenta primera

Per contradiccions, també?

Sergi Sabrià i Benito

Per contradiccions i per al·lusions, sí. Començo per l'al·lusió del senyor Cañas. Dir-li només que a Esquerra en general som bons fent autocrítica i que, si s'ho repassa, nosaltres hem dit que no volem tornar enrere perquè hi ha coses que no les fem bé. I, de fet, hem criticat no algun *hearing* concret, sinó tots els *hearings*, també el de la senyora Griley. I creiem que tenen poca, en general, credibilitat. Malgrat això, hem posat d'exemple el que creiem que és més flagrant, que és el del senyor Sirera. No ho sé, senyor Cañas, un dia en lloc d'assentar càtedra també podria provar-ho. Una mica d'autocrítica, una mica de modèstia, una mica de respecte, jo crec que també li anirien bé.

Respecte a l'esmena a la totalitat que havia posat Esquerra Republicana, dir que ens sumem també a aquesta retirada. Crec que darrere el to de cadascun dels grups no hi havia tanta distància, que tenim una oportunitat per millorar, que seria bo que l'aprofitéssim. Comencem sense trencar el consens, comencem amb un consens al final que jo crec que és de cinc grups en disposició d'arribar a acords. I, quan dic «cinc grups», em sembla que són tots perquè pel to dels altres dos també sabem que la possibilitat d'arribar a cap tipus d'acord és nul·la. Per tant, fem-ho. Crec que és una majoria amplíssima de diputats que tenen una molt bona oportunitat per fer una llei excel·lent que miri cap endavant, que miri cap a models més eu-

ropeus i que realment ens permeti desgovernamentitzar i també despartiditzar.

(Núria Parlon Gil i Jordi Cañas Pérez demanen per parlar.)

La vicepresidenta primera

Senyora Parlon i després senyor Cañas.

Núria Parlon Gil

Sí, gràcies. Per part del nostre grup retirarem també l'esmena a la totalitat que havíem presentat al projecte del Govern. I, per tant, doncs, ens felicitem que hàgim estat capaços a partir de la proposició de llei que feia Iniciativa i de la demanda que hem fet per part del nostre grup de trobar aquest espai de consens..., que encetem un debat entre els diferents grups per fer possible una llei de consens amb l'esperit que abans en la intervenció que he fet reclamàvem, l'esperit del consens per uns mitjans públics de qualitat, transparents i sobretot sostenibles.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Senyor Cañas?

Jordi Cañas Pérez

Bueno, por alusiones o como casi turno abierto, porque... Por alusiones. Mire, no vamos a retirar nuestra enmienda a la totalidad. Es muy fácil. Antes pensábamos que el acuerdo entre Esquerra y Convergencia era «quítate PP» para ponerse Esquerra, y ahora es «quítate PP» para ponerse Esquerra e Iniciativa. Es que, claro, su pluralidad acaba cuando ustedes están. Yo es que escucho siempre con cierta fruición algunos argumentos a los que recorren algunos diputados, los utilizan. Yo quiero recordarles simplemente, a título de ejemplo, lo que ustedes entienden como pluralidad. Votaciones para escoger senador autonómico: de las nueve veces que se había votado, en ocho ocasiones restos mayores, en una d'Hondt. ¿Qué hacen ustedes? D'Hondt. ¿Para qué? Para impedir que el senador que correspondía a Ciudadanos estuviese en el Senado, en las Cortes. Claro, es lo que hay, porque al final para algunos la pluralidad acaba cuando ellos están, siempre.

Entonces, el problema es, como siempre, la politización de unos órganos que en teoría tienen que ser independientes y que no lo son, que están directamente controlados por los partidos políticos; no con criterios de profesionalidad, sino con criterios de adhesión inquebrantable a un partido. Y entonces, como ahora tenemos unos problemas tanto en el CAC como en la corporación, sobre todo en el CAC, de empate técnico que el señor Loppacher tiene a bien siempre romper con su voto de calidad, aunque vulnere la ley... Solo quiero recordarle al señor de Convergència –no recuerdo su nombre–..., con el tema de El Punt Avui. Mire, el tema de El Punt Avui es que no se han cum-

plido ninguno de los preceptos. Léase usted los votos que han puesto tres consejeros, léalos porque da vergüenza –da vergüenza– leer lo que ahí dicen esos tres consejeros de cómo se vulnera la ley. No se permite el alquiler de las licencias. ¡Si ya lo sabemos, si lo hemos dicho esta mañana! Lo que no se puede hacer es alquilar unas licencias sabiendo que se iba a hacer una ley a medida de esa televisión.

En resumen, no vamos a retirar nuestras propuestas. Sabemos que lo que se busca es simplemente cambiar las geometrías parlamentarias o de control político de esos órganos. Y veremos ahí una foto de dos tercios entre los que salieron en la foto el 6 de diciembre: Convergència, Esquerra, Iniciativa y probablemente la CUP.

Gracias.

(Albert Batalla i Siscart demana per parlar.)

La vicepresidenta primera

Senyor Batalla?

Albert Batalla i Siscart

Per al·lusions, senyora presidenta. Només confirmar per part del nostre grup la retirada de l'esmena a la totalitat en la proposta d'Iniciativa per tal de llançar també aquesta mà per intentar arribar a un acord en una llei que creiem que és important, com ja he dit des del faristol, i que creiem que ha de tenir el màxim de consens possible perquè els mitjans de comunicació de Catalunya, els públics, els òrgans que els regulen i evidentment també el sector audiovisual del nostre país, doncs, siguin el més forts, el més plurals possible i, a més a més, amb el suport més transversal possible d'aquesta cambra.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Cridem a votació. I farem dues votacions: la primera, de les esmenes a la totalitat presentades i mantingudes al projecte de llei del Govern, i després les de la proposició de llei presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

(Pausa llarga.)

Finalitzat el debat, passarem tot seguit, en primer lloc, a votar conjuntament les esmenes a la totalitat presentades i mantingudes al projecte de llei del Govern, les esmenes a la totalitat presentades pel Grup Parlamentari de Ciutadans i pel Grup Parlamentari del Partit Popular.

Comença la votació.

Atès que les esmenes a la totalitat de devolució del projecte de llei han estat rebutjades per 31 vots a favor i 99 en contra, de conformitat amb l'article 105 del Reglament aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

A continuació, passem a la votació conjunta de les dues esmenes a la totalitat sobre la proposició de llei presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, esmenes a la totalitat de Ciutadans i del Partit Popular.

Comença la votació.

Atès que les esmenes a la totalitat de devolució de la proposició de llei han estat rebutjades, de conformitat amb l'article 105 del Reglament, i pels vots de 28 a favor i 102 en contra, aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

Interpel·lació

al Govern sobre les competències de la Generalitat en matèria de relacions internacionals (tram. 300-00166/10)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre la política industrial, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Té la paraula per exposar... (*Remor de veus.*) Esperarem... (*Veus de fons.*) Sí, perdó, perdó, perdó. No és el punt 8, és el punt 7 –és el punt 7. El punt 8... (*Veus de fons.*) És el punt 8. Jo he llegit el punt 9. El punt 8 de l'ordre del dia –dema-no disculpes– és la interpel·lació al Govern sobre les competències de la Generalitat en matèria de relacions internacionals, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Per exposar la interpel·lació té la paraula el diputat Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora vicepresidenta. Senyores i senyors diputats, conseller de la Presidència... Plantegem des del nostre grup parlamentari aquesta interpel·lació amb relació a les competències en matèria de política internacional, però en realitat voldríem girar entorn fonamentalment del paper d'una entitat, el Patronat Catalunya Món, ara rebatejat com a Diplocat, i alguns aspectes que giren entorn de l'actuació d'aquest patronat, d'aquest consorci. I la veritat és que les notícies ens arriben fins a l'últim moment a través de teletips, i m'agradaria també comentar-les. Per tant, segurament aquests dos aspectes es veuran incrementats amb algun més si el temps m'ho permet.

Però creiem que hi ha un element central, un element prioritari, que és el que origina aquesta interpel·lació, que estic convençut que vostè deu conèixer, que és la contractació per part tant de la Delegació del Govern als Estats Units com de Diplocat de l'organització Independent Diplomat. I en aquest sentit he de començar la interpel·lació, conseller, demanant-li disculpes, i ho faig obertament i sense cap recança. Jo la setmana passada l'acusava a vostè de mentir en seu parlamentària quan vostè va dir que el contracte amb Independent Diplomat havia costat 360.000 euros. I no mentia, deia la veritat. L'any 2013 el contracte amb Independent Diplomat va costar 360.000 euros. Però no va dir tota la veritat, perquè feia tot just una setmana que el delegat del Govern als Estats Units i el director de Diplocat havien signat dos contractes més amb

Independent Diplomat per valor de 720.000 euros per prestar serveis durant l'any 2014. Per tant, el total sumen 1.080.000 euros de contracte amb aquesta organització. Aquesta és la realitat.

Però és que, a més a més, hi ha un altre problema. És que vostès, en una resposta parlamentària que els fa el diputat del Grup Socialista, el senyor Iceta, el mes de febrer de 2014, tornen a insistir en els 360.000 euros del 2013 i ignoren que llavors ja feia més de dos mesos que havien signat dos contractes més per valor d'aquests 720.000 euros. Home, mentir potser no; amagar informació, jo crec que sense cap mena de dubte.

Però, a més a més, en aquests contractes, conseller, hi han problemes de transparència. Per què aquests contractes, per exemple, no es publiquen a la relació quinzenal de contractes i adjudicacions que té i que fa el seu propi departament? Per què no es publiquen precisament aquests? O una altra qüestió de transparència: és normal..., ja no li pregunto si és legal, eh?, li pregunto: és normal que el document d'inici de l'expedient de contractació, que l'expedient que justifica la necessitat de la contractació, que l'informe tècnic de valoració de les ofertes, que la memòria justificativa de la contractació i que el contracte mateix els firmi exactament sempre la mateixa persona? No hi ha ningú més en el Diplocat que pugui donar una visió, home, potser diferent a la que ofereix sempre, exactament, la mateixa persona? Em permetrà un altre dubte de transparència que m'agradaria també que ens contestés. És normal que l'informe tècnic de valoració de les ofertes tingui data anterior a la d'alguna de les ofertes que es valora? És normal? Vostès, que tant prediquen la transparència, espero que siguin capaços de donar-nos una explicació transparent de per què passen aquestes coses en aquests expedients.

Però volem anar encara més enllà, perquè creiem que el substancial de tot això també és quins són els autèntics objectius d'aquest contracte amb Independent Diplomat. I no ens parli d'interessos comercials, no ens en parlin, d'això, perquè saben vostès perfectament que això no és cert. Mirin, a l'informe tècnic de valoració de les ofertes –aquest que li comentava ara fa un moment, previ a la presentació d'alguna de les ofertes– diu textualment: «Desestimem la contractació de lobbys perquè la seva experiència tendeix a ser comercial més que no diplomàtica; és bastant improbable que tinguin contactes en els cercles diplomàtics i oficines dels ministeris d'afers exteriors, cosa que limita moltíssim la qualitat d'intel·ligència diplomàtica de què disposen.» És a dir, desestimen funcions comercials, busquen funcions diplomàtiques. Segueix l'informe: «Independent Diplomat té la capacitat i habilitat d'involucrar polítics i legisladors directament, representant l'entitat en reunions bilaterals, conferències multilaterals i altres fòrums diplomàtics, utilitzant la seva perícia en relacions internacionals i assumptes de secessió.» Vaja, això ja comença a quadrar amb allò que veiem, amb la dèria que coneixem del Govern de la Generalitat i particularment del conseller de la Presidència.

Sense cap mena de dubte, conseller, Independent Diplomat té una sòlida experiència en la defensa de països que vaguen per l'espai, com, per exemple, Somàlia o com, per exemple, Sudan del Sud, que, per cert, aprofito per recordar-li que Sudan del Sud, client d'aquesta organització diplomàtica, està immers en una guerra civil, perquè una part del Sudan del Sud, escindit del Sudan gràcies al dret a decidir, està reivindicant també el seu dret a decidir respecte de la part ja escindida de Sudan. És aquest el futur que vostès ens proposen als catalans? És aquest el futur que ens proposen?

Podem seguir veient què ens ofereixen aquelles organitzacions que opten al concurs. Dir que «optar» és una expressió, no?, perquè de fet l'oferta d'Independent Diplomat mirin si és antiga –tant la de l'any 2013 com la del 2014, eh?–, és del 4 d'octubre del 2012 –no del 2013, no, del 2012. Quan vostès encara defensaven –més o menys, eh?– allò del pacte fiscal i deien que volien el pacte fiscal, ja estaven fent contactes amb organitzacions internacionals per promoure la secessió de Catalunya a l'exterior. Doncs, bé, per exemple, un dels ofertants, Jefferson Waterman International, ofereix –en aquest cas sense data– la implantació de la categoria de Catalunya com a única nació, separada d'Espanya, o la provisió d'accions defensives en l'oposició a aquestes idees per part del Govern central espanyol. Vaja, crec que és molt clarificador. I, per la seva banda, Independent Diplomat ofereix en el seu contracte –i en aquest sentit té valor de document efectivament contractual perquè no hi ha un plec de condicions en aquest cas– l'assessorament respecte de l'estratègia que permeti que Catalunya mateix orienti i dirigeixi la reacció internacional a les seves decisions polítiques, a la vegada que ajudar Catalunya a respondre eficaçment a la crítica, especialment la de Madrid. Vaja, sí que tenim un conflicte; deu ser amb la Comunitat de Madrid o amb el municipi de Madrid, ho desconec, no?

Vist això, conseller, ara el que sí que ja sabem és que els articles i les notícies que han començat a sortir o que ja han sortit de forma important a la premsa internacional com a mínim als catalans ens han costat més d'un milió d'euros –com a mínim. Però volem saber si això ens ha costat més diners. I quants diners. Quants diners ens costen als catalans els articles del president de la Generalitat a Croàcia, a Letònia, a Estònia, en aquests països? Quant ens costa això als catalans? Ens agradaria saber-ho, conseller. I no s'estranyin que jo els parli que els articles a la premsa formen part dels costos vinculats amb Independent Diplomat. Un dels objectius del contracte –i això ho podem veure en els contractes– és precisament la preparació de comunicacions, discursos, declaracions i articles de premsa. Vaja, per això necessitem contractar organitzacions internacionals.

Em queden pocs segons per acabar aquesta primera part de la interpellació. Li he de treure un altre tema que ha estat d'actualitat aquesta setmana. Encara me'n queda un d'actualitat, de fa uns minuts, que li trauré a la segona part. Però ara sí que li vull parlar de l'últim que ha sortit d'actualitat aquesta setmana:

aquesta web, cataloniavotes.eu. Nosaltres li proposàrem que li canviessin el nom, que li diguessin «catalonialis.eu», és a dir, «catalunyamenteix», perquè allò que vostès posen en aquesta web, una, és sectari i, dues, és mentida. Li ho reitero, li ho han dit ja molts historiadors: Catalunya el 1714 no va perdre la seva independència perquè Catalunya...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Santi Rodríguez i Serra

...no ha estat mai independent per si sola. Per tant, li demanaria que rectificassin. Després continuarem, honorable conseller.

(Aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Té la paraula per respondre el conseller de la Presidència, senyor Francesc Homs.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyor diputat, qualsevol dia d'aquests diran que Catalunya simplement no existeix. Això és l'última cosa que els queda per afirmar, no? (*Remor de veus.*) Perquè, començant pel final de la seva intervenció, que els esveren determinades lectures o determinades, diguem-ne, explicacions de la mateixa realitat col·lectiva, no?, jo simplement faig esment d'una llei que va aprovar aquest Parlament. De fet, la primera llei que va aprovar aquest Parlament restablert el mes d'abril –per tant, mes com l'actual, no?– del 1980, on això que sembla que els incomodi tant a vostè i al seu grup parlamentari sobre el que van ser els fets del 1714, doncs, d'una manera, vaja, molt clara, molt nítida, està així relatat en el preàmbul d'aquesta llei, llei que, per cert, es va aprovar per unanimitat. Ho dic per fer notar qui ha canviat d'opinió i vés a saber per quins motius; jo tinc la sensació que deuen ser ben interessats, no?

És evident, benvolgut diputat, que tenim una clara discrepància sobre el que convé fer i el que cal fer; això és més que evident. De fet, diríem, jo diria que escoltant-lo sembla que vostè hagi descobert la sopa d'all amb relació a quins són els propòsits del Govern. Em fa l'efecte que si hagués estat al cas de les resolucions que aquest Parlament ha aprovat en aquests darrers mesos i en aquests darrers anys hauria copsat que el Govern no fa altra cosa, diguem-ne, que seguir els mandats d'aquest mateix Parlament de Catalunya. Ho dic per allò del fons, de les intencions, de les decisions que pren el Govern i que pren, evidentment, tota aquella part que no és estrictament govern, perquè el Diplocat no és estrictament govern, però sí que forma part del sector públic vinculat a la Generalitat de Catalunya. Per tant, no hauria hagut de fer tantes indagacions ni tantes investigacions per arribar a aquesta conclusió si simplement s'hagués pres la molèstia

de llegir els mandats –el darrer crec recordar que era d'aquest mateix mes d'abril– que tenen el Govern i l'Administració pública catalana d'aquest mateix Parlament.

Nosaltres –perquè, a més a més, vostè n'és testimoni directe i personal–, d'amagar informació res de res. (*Remor de veus.*) No, no ho diguin, això, perquè vostès no en tenen coneixement, però el diputat interpellant sí, no? Perquè no només no amaguem informació, sinó que quan ens la demanen els la facilitem. De fet, fem això. Ja m'agradaria que tots els governs fessin el mateix. Però quan ens han demanat informació els la facilitem, fins i tot més enllà del que preveu el Reglament d'aquest Parlament, que hi ha uns mecanismes de petició d'informació. Vostès ens han de trucar, i els facilitem la informació. O no ha passat això, senyor Rodríguez? (*Pausa.*) No ha passat això? (*Pausa.*) Vaja, ara sí que m'he perdut alguna cosa. Ha passat això, no? Vostès truquen i de seguida que volen vénen a la Generalitat i poden consultar els expedients, fins i tot al marge del que estableix el Reglament. A mi em fa l'efecte que això és exactament als antípodes d'allò que se'n diu «amagar informació».

El que sí que li admeto és una cosa, certament: contestem allò que ens demanen –contestem allò que ens demanen–, no una altra cosa. Ara, imaginis que un servidor i el Govern de la Generalitat en el seu conjunt haguéssim d'interpretar allò que de fet vostès volen, que ja els féssim, diguem-ne, la crònica, ens poséssim a la seva pell i ens imaginéssim exactament quines són les seves intencions i a partir d'aquí dir: «No, no, això que em demanen..., no és això el que m'hauria de demanar; m'hauria de demanar això altre, i llavors li quadrarien millor els seus arguments.» Comprendrà que fins a aquest punt no hi arribem. Ja els acompanyem, ja els donem facilitats perquè vostès puguin construir tots els arguments que tinguin a bé considerar, no? Però, home, d'aquí a haver d'interpretar exactament allò que de fet busquen o voldrien saber o voldrien que els quadrés..., perquè aquesta és la sensació final que tinc: que la realitat, diguem-ne, més aviat és una excusa, busquen algun element per poder construir finalment el discurs que a més conveniència els pugui ser d'utilitat. I, clar, situat aquí, jo intento, diguem-ne, interpretar tan bé com puc la seva interpellació i, evidentment, explicaré, perquè veig que tampoc en té un coneixement molt precís, en què consisteix o què és aquesta organització sense afany de lucre que es denomina Independent Diplomat, amb qui col·laborem, no?

El propòsit d'aquesta organització, que és, ho reitero, sense afany de lucre, és buscar una millora en la participació internacional de governs, organitzacions i institucions amb l'objectiu declarat de buscar solucions a problemes internacionals mitjançant una major implicació i inclusió en els fòrums internacionals. Es dediquen a fer això, no? Independent Diplomat només treballa amb governs, organitzacions i institucions que tinguin un compromís amb la defensa de la democràcia, els drets humans i la transparència. Potser per això no els coneixen, perquè només treballen amb institucions, organitzacions i governs que tinguin

un compromís declarat, ferm amb la defensa de la democràcia, els drets humans i la transparència. Potser per això no els coneixen, no? És, per tant, una organització amb principis ètics sòlids, que el Govern de Catalunya, evidentment, comparteix.

Independent Diplomat té el suport econòmic i polític de governs, doncs, europeus. No sé si aquests estan a l'espai sideral o no, però el cas de Suïssa, el cas de Finlàndia, el cas de Noruega..., per posar-li alguns exemples. No ho sé, si aquests pullulen o estan, diguem-ne, més tocant de peus a terra. En qualsevol cas té el suport econòmic i polític de governs d'aquestes característiques, que consideren que té una finalitat útil per a les relacions internacionals. Aquests governs d'aquests països bé ho deuen considerar, no? També té, evidentment, el suport financer de fundacions i altres organitzacions. I, a més a més, en aquest sentit és evident, perquè a més forma part del seu tarannà de transparència, que no se n'amaga.

Bé, aquesta és l'activitat que té Independent Diplomat, que ens proveeix, doncs, d'allò que requerim. A vostè li sembla desorbitat, el cost. Jo li puc assegurar, diguem-ne, que en termes comparatius i relatius a partir, evidentment, de quin és el mandat del Parlament de Catalunya envers el Govern i el seu temps, en el sentit més pretèrit, doncs, el mandat del poble de Catalunya envers aquest Parlament..., jo crec que pel propòsit que tenim és evident que poder disposar i poder tenir la col·laboració d'organitzacions d'aquestes característiques ens és a tots plegats d'una gran utilitat.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor diputat.

La vicepresidenta primera

Té la paraula per a la rèplica el diputat Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Gràcies, senyora presidenta. Quasi començaria amb un prec, i és que li reservi al conseller el temps que no ha esgotat ara perquè en el següent torn pugui respondre a totes i cada una de les preguntes que aquest diputat li ha fet i que no li n'ha contestat absolutament ni una. Estaria bé conèixer quina és la seva opinió amb relació a tots aquells aspectes que jo li he citat i que no repetiré, òbviament, per no perdre temps. Suposo que vostè les deu recordar, perquè, com a mínim, ha recordat evitar-les.

Primera qüestió. Miri, no li entraré en qüestió del procediment; òbviament, és bastant millorable, el procediment d'entrega d'informació –bastant millorable. Altres departaments són més eficaços tant en l'entrega com en l'ocultació d'informació. I, en aquest sentit, recordar-li uns informes que vam demanar, uns convenis amb Òmnium Cultural, que no sé quants anys després encara no hem pogut veure. Però tant se val. Jo sí que li diré una cosa. Miri, amb relació a la història vostè potser deu tenir una memòria històrica de tres-cents anys, però ha perdut la memòria històrica més recent, perquè quan vostè fa referència a un acord del Parlament pres per unanimitat no ens miri a nosal-

tres perquè no hi érem –no hi érem–, conseller. (*Veus de fons.*) Segurament vostè no se'n recorda.

La vicepresidenta primera

Un moment. Demanaria que la interpellació la substanciés només un membre del grup que interpella. Moltes gràcies. Pot continuar, senyor diputat.

Santi Rodríguez i Serra

Ni el nostre grup parlamentari ni el nostre predecessor, Aliança Popular, no hi érem, no? I després vostè comença la seva intervenció... (*Veus de fons.*) No, senyor Puig, no hi érem –no hi érem. (*Veus de fons.*) No, no hi érem –no hi érem. No em faci perdre més temps. Ja sé que a vostè li sobra el temps, però a mi no, jo tinc moltes coses per dir-li. Per tant, no em faci perdre més temps reiterant una cosa que vostè pot comprovar quan vulgui a la Wikipedia o a qualsevol altre diccionari. (*Veus de fons.*) O al diari de sessions també perfectament.

Miri, vostè ha començat la seva rèplica dient: «Arribarà un dia que diran que Catalunya no existeix.» No, no es pensi que tothom és com vostès. Això és el que fan vostès reiteradament, dir: «Això d'Espanya és un invent que s'han fet uns quants.» No, això és el que fan vostès; no cregui que tothom fa com vostès. Clar que existeix Catalunya! Que no estem defensant aquí els interessos de Catalunya i dels catalans? Mal els pesi a vostès, perquè no tots els catalans pensen com pensen vostès o com els agradaria a vostès que pensessin, ni són com els agradaria a vostès que fossin. Els catalans, afortunadament, som plurals i diversos, i per molts anys ho volem continuar sent –per molts anys ho volem continuar sent.

(*Aplaudiments.*)

Miri, conseller...

La vicepresidenta primera

Senyors diputats...

Santi Rodríguez i Serra

...amb relació a la web, certament m'han corregit alguns diputats. Jo vinc de..., avui estaria de moda dir: «Jo vaig fer l'EGB.» I tinc una formació més francesa. Per això, això de «catalunyalis», quan hauria d'haver estat «catalunyalies», no? Però, escolti'm, algunes qüestions, no? Home, només surten les notícies que generen vostès mateixos, la mateixa Generalitat i el Diplocat. I quan apareixen notícies d'agència o de premsa només apareixen les de VilaWeb o les de l'Agència Catalana de Notícies –molt plural–, o la videogaleria amb videoreportatges de la societat civil. Ah!, no la Societat Civil que es va presentar ahir amb bastant d'èxit, força èxit a Barcelona, no; la que vostès n'hi diuen «societat civil», és a dir, Òmnium Cultural, l'Assemblea Nacional Catalana... Molt plural, tot això, molt en la línia de la pluralitat, de la pluralitat entesa com segurament l'entenen a Corea del Nord, però per

descomptat no en el món occidental –no en el món occidental.

I després vénen a explicar que el Congrés dels Diputats va rebutjar el model anglès de referèndum. Però si, escolti'm, l'ordenament jurídic espanyol i l'anglès no tenen res a veure! Per què no ho expliquen, això, també? Per què no ho expliquen? Això vostès no creuen que sigui necessari. Llavors, diuen: «I farem una llei de consultes per fer la consulta.» Doncs, per què no expliquen també que d'acord amb l'Estatut d'autonomia –no amb la Constitució espanyola, no, amb l'Estatut d'autonomia–, l'article 122, vostès no poden fer la consulta? Per què no són una mica més plurals?

No cal, conseller Homs, que pintin banderes espanyoles en gravats del segle XVII o XVIII quan encara no existia la bandera espanyola, perquè fan el ridícul –fan el ridícul. I no cal que vagi el director del Diplocat a Oslo avui mateix a donar conferències a la Universitat d'Oslo a explicar les similituds entre el procés d'autodeterminació de Noruega i el procés d'autodeterminació de Catalunya, perquè Noruega i Suècia ja eren dos estats units a partir de l'any 1814. Res a veure amb la relació entre Catalunya i Espanya, honorable conseller.

Com que se m'ha acabat el temps...

La vicepresidenta primera

Senyor Rodríguez...

Santi Rodríguez i Serra

...acabo demanant-li que em contesti totes les preguntes que li he formulat a la primera intervenció.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(*Alguns aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera

Té la paraula per a la rèplica el conseller de la Presidència, senyor Francesc Homs.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Costa identificar..., sincerament li ho dic, deu ser la meua limitació; més val ser humil des d'aquest punt de vista. Però costa identificar les seves preguntes perquè fa aquest tipus de perdigonades... I, a més a més, el veig molt, diguem-ne, abrandat, no?, amb l'anàlisi de tot plegat. Disculpi, és veritat, vostès l'any 1980 no hi eren, no existien, no formaven part tampoc d'aquest país ni res que s'hi assembli. Em sembla que té un valor... (*Remor de veus.*) Ah!, sí, així sí. M'han dit vostès que no hi eren. (*Remor de veus.*) Ah!, així sí que hi eren. Així, en què quedem? O hi eren o no hi eren. Són com el Guadiana, apareix i no apareix, no? Hi eren absolutament, i, escolti, que per molts anys hi siguin, només faltaria. Sap què vull dir?

Perquè, fixin-s'hi, per plurals, tant nosaltres com vostès, amb una petita diferència, només amb una petita diferència: que nosaltres, diguem-ne, no estem en contra que la pluralitat s'expressi, és a dir, que es pugui votar, i que el que potser defensaven vostès pugui tenir, doncs, majoria. Això no ens atabala. Aquesta és la petita diferència, que som igual de plurals amb aquest petit detall, que consisteix en el fet que allò que vostès diuen que convé per a Catalunya i que és Catalunya i que ha de ser Catalunya, doncs, no ho volen posar a l'escrutini de la gent; no acceptarien el resultat del que determinés el poble de Catalunya. Aquesta és la petita diferència. Plurals igual. Ara, a l'hora d'acceptar el resultat de la pluralitat fa la sensació potser que no ho són tant.

Jo li faré notar... Ha fet aquesta referència. De debò creu vostè que nosaltres pintem banderes de litografies del segle XVIII? (*Veus de «Sí!»*) Doncs, llavors vol dir que vostès no han vist l'exposició. És que, és clar, passa això. És que és tan senzill... Vostès fan cas de mitjans de comunicació que tenen, diguem-ne, com a estandard dir que «por encima de la verdad está la unidad de España». I llavors les coses van com van, arriben a conclusions errònies, no?

Perquè si vostès estiguessin més al cas i s'haguessin pres la molèstia d'anar a veure aquesta exposició, haurien vist que en aquesta litografia on hi ha pintada, ai las!, una bandera espanyola, fora de temps, no?..., doncs, veurien que al mateix cartell d'aquesta exposició on hi ha aquesta litografia posa que aquesta litografia està feta a finals del segle XVIII. I qui fos que la va fer, doncs, hi va pintar la bandera espanyola, que en aquella època ja existia. (*Veus de fons.*) Sí, a finals del segle XVIII ja existia. (*Veus de fons.*) Oh, què vol que li digui? Però si..., però, escoltin, si es reproduïx una litografia feta a finals del segle XVIII... (*Veus de fons.*) Doncs, la que es va fer. Però llavors critiquin el que la va manipular a finals del segle XVIII, que era un senyor que era francès, però que jo sàpiga a finals del segle XVIII la Generalitat no existia. És que utilitzen arguments tan poc consistents, diguem-ne, que, vaja, ratllen més que el ridícul.

Fer-li notar, finalment –ja que els sap tant de greu que malgastem els diners en Independent Diplomat, etcètera–, que el que no farem mai nosaltres, li ho ben asseguro –per contextualitzar una mica les coses–, és identificar una agència de comunicació internacional per promoure una candidatura, què li diré jo?, com la de Madrid 2020, gastar-se 2 milions i mig d'euros i fer el ridícul del segle. En això, segur que no ens hi trobarà mai.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats...

(*Remor de veus.*)

La vicepresidenta primera

El novè punt de l'ordre del dia és la interpe·llació al Govern sobre política industrial, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Interpellació

al Govern sobre la política industrial
(tram. 300-00161/10)

Té la paraula per exposar la interpellació el diputat Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, per què una interpellació que parli d'indústria? Independentment de la crítica política que espero fer-li d'allò que vostès no fan, etcètera, i de la que vostè em faci després dient el que potser hauríem d'haver fet, crec que seria necessari arribar, en la moció posterior, a acords i consensos que signifiquessin un compromís públic, un compromís institucional amb la indústria del nostre país. Aquest n'és el primer objectiu. Bàsicament perquè la indústria ha estat sempre i segueix sent el nucli del teixit productiu català: el seu pes directe –si m'equivoco, rectifiqui'm– en el conjunt de l'economia és aproximadament d'un 18 per cent, però les activitats integrades en el perímetre de la indústria hi representen prop del 50 per cent. Per tant, la indústria, amb els serveis associats, pot ser la branca productiva on s'obtinguin majors increments de productivitat, podria ser la peça clau per generar, per aplicar, per difondre avenços en innovació i recerca, i també pot ser l'element clau per a la competitivitat exterior via exportacions. I especialment és en els sectors industrials on es pot generar i on s'hauria de generar, que no sempre passa, més estabilitat i millors condicions laborals.

Lamentablement, des de fa molts anys –molts anys– els sectors industrials han anat perdent pes amb relació als altres sectors econòmics, i des de l'inici de la crisi ha tingut això una afectació importantíssima, fins al punt que, a hores d'ara, si no fem alguna cosa com a societat, correm el perill greu de perdre el principal motor de l'economia catalana. Tenim, en aquests moments, un 17,9 de població ocupada en la indústria, quan a l'inici de la crisi, el 2008, hi teníem un 22,2 per cent. És cert que repunta molt a poc a poc l'índex d'equilibri industrial –gairebé un 3 per cent el darrer any–, però segueix perdent ocupació en el conjunt dels sectors industrials: un 1,5 el darrer any, havent perdut gairebé un 21 per cent el sector del metall durant el 2013.

Què s'hauria de fer i no hem fet? I ho dic en primera persona del plural. Primer: cal trobar una capitalització de les empreses i reorientar el capital financer. Segon: cal aplicar eines de cooperació entre empreses i processos de clusterització per ser més competitius. Tercer: cal una aposta com a societat per la recerca i el desenvolupament, per la transferència de coneixement i per la formació de les persones. Quart: calen infraestructures de comunicació, de transport, d'energia, i prioritzar les més necessàries. I cinquè: és imprescindible la millora de l'eficiència i l'estalvi energètic. Suposo que en això hi estem d'acord, perquè aquestes són les conclusions del pacte «Més indústria».

Ara, el problema no és només què ens fa falta, sinó com hi arribem. I aquí hauríem de confrontar –o de contrastar, millor– models. El nostre model –el d'Ini-

ciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida– de creació d'ocupació de futur té dues idees força: creació d'ocupació de qualitat i amb drets, per una banda, i modernització ecològica de Catalunya. Per fer això, necessitem impulsar política industrial de canvi cap a sectors productius vinculats a la sostenibilitat, o a l'economia verda o a l'ecoinnovació, i fórmules diverses de gestió empresarial que vagin més enllà de la simple propietat privada en recerca de benefici com a fórmula única, que no descartin ni l'empresa pública ni la inversió pública en sectors industrials, ni tampoc el cooperativisme i l'economia social, com a fórmules que sovint resisteixen millor els atacs de la crisi, que assegurin un millor arrelament dels treballadors i les treballadores a les seves empreses, que creen unes dinàmiques socials, que s'acosten més a l'obtenció del bé comú que no pas l'empresa, diríem, tradicional.

Què li proposo, avui, per acostar-nos a aquest model? Bàsicament dues coses. Davant de la desindustrialització, creiem que calen plans específics per a una reindustrialització que aposti clarament per un canvi de model productiu, en sintonia amb l'estratègia europea 2020: inversions a les indústries estratègiques existents –que les estem perdent–, incentivar nova indústria als polígons existents –que alguns estan a mig fer i que s'han de dotar de tecnologia, s'han de planificar, s'han de dotar de recursos energètics, d'accessos i de mobilitat. Segona cosa: davant del centralisme, aquests plans s'han de fer amb un criteri de reequilibri territorial per invertir la tendència de buidatge i d'envel·liment de comarques allunyades del centre neuràlgic, que les acaben convertint en comarques deprimides, no només econòmicament sinó també socialment.

Existeixen compromisos i plans del mateix Govern que permeten fer aquestes actuacions, i que les reclamen, d'alguna manera. L'estratègia catalana 2020 de què ens parla? De creixement intel·ligent, creixement sostenible, creixement integrador, en consonància amb l'estratègia europea 2020, i que és la que dota de fons, precisament, a aquestes estratègies; el mateix document «Una estratègia industrial per a Catalunya», que diu basar-se en aquests tres objectius, o el mateix RISCAT, que situa un bon grapat d'aquests elements innovadors, que també dota de recursos europeus per desenvolupar-los. Per tant, senyor conseller, si es vol, es pot.

Clar, davant d'aquesta planificació teòrica, i en aquest compromís de futur teòric, en la qual podem coincidir –en gran part, hi podem coincidir–, deixi'm dir-li que hi ha una clara inhibició pràctica en el present. I ho descriu molt bé el seu document; diu: «Les empreses han de ser les que portin la iniciativa, mentre que la tasca del Govern és acompanyar-les en la seva adaptació al canvi de model industrial, tot facilitant la seva activitat» –«acompanyar-les». Escolti'm, el Govern no té una actitud activa d'apostar pels sectors estratègics que impliquen aquest canvi de model ni d'apostar pel reequilibri territorial dels sectors industrials del país.

Li'n posaré un exemple, un exemple d'una comarca on es produeix una desindustrialització endèmica, i que el Govern observa i acompanya: el Ripollès, per exemple. Que serveixi d'exemple per a un grapat de

comarques: el Berguedà, el Bages, el Montsià, la Terra Alta, la Ribera d'Ebre, el Baix Penedès, el Solsonès, el Pla d'Urgell, el Pirineu... Me'n deixaria moltes, però coincideixen totes que estan allunyades del centre neuràlgic i que tenen propostes i possibilitats d'industrialització que no acaben d'arrencar, segurament, per lamentables oblits.

Què ha passat al Ripollès? En aquesta comarca neix la indústria de la forja, gran part del tèxtil de Catalunya, però ha perdut un 30 per cent de la població activa, en els darrers anys. Tot i això, la indústria hi segueix essent encara el sector productiu més important. Què passa, també, al Ripollès? Que se'n van els joves per falta d'oportunitats. Només hi ha el sector de serveis, amb sous poc remunerats, amb poca qualificació de treball. L'antiga esplendor de les fargues, del metall, del tèxtil, de les papereres és avui la imatge d'una mena de Detroit a petita escala; de fet, la Catalunya interior seria ben bé com la imatge d'un Detroit disseminat. Per cert, hi ha una indústria cent per cent pública, Comforsa, que ha aguantat la crisi millor que les altres, exemple del que li deia abans, d'altres maneres de fer indústria que la simple aposta pel mercat competitiu privat.

Però li'n posaré un altre exemple, del que diuen vostès que volen fer però que no fan: una empresa estratègica per a aquest canvi de model productiu, en aquest cas el de la mobilitat sostenible. I li parlo de l'empresa Alstom. L'antiga maquinista ha tingut i segueix tenint la clau per desenvolupar les tecnologies més avançades en construcció del ferrocarril. És una empresa amb potencial de negoci d'exportació, amb comandes en ferm, amb treballadors formats i preparats, amb una quantitat important d'ocupació subsidiària en una zona on la crisi colpeja durament. És un exemple tipus d'empresa que reuneix les característiques que s'han de protegir i que s'han de fomentar. El Govern la deixa caure, deixa que la matriu francesa, amb l'excusa falsa de la competitivitat, pretengui, primer, rebaixar i reduir condicions de treball; després, acomiadar cent noranta persones, i, després, no ho sé, el tancament? No només això, sinó que, optant a ferrocarrils de la mateixa Generalitat, els donen a Suïssa, en un clar exemple que el Govern només acompanya, cosa que no fa, per exemple, amb Barcelona World, on fins i tot fa canviar la llei per encabir-hi una indústria tan prioritària com el joc.

És un exemple, senyor Puig, però ens indica que quan escriuen la planificació és només teoria, i que en la pràctica representen a qui representen i tenen el model de país que tenen. Estem deixant perdre el sector ferroviari; hem deixat perdre Ecotecnia i el sector dels aerogeneradors; no hem «mimat» el clúster de la moto –només ens queden Rieju i Gas Gas, que volia apostar per la moto elèctrica–; tenim abandonats projectes, tenim polígons a mig fer. Sovint han de ser els mateixos municipis els que han de buscar solucions mancomunades i de coordinació en els projectes, com els dels sostres solars al Vallès, els projectes de l'eix de la riera de Caldes i l'impuls del vehicle elèctric, i no senten –no senten– l'alè del Govern donant-los suport.

No n'hi ha prou a acompanyar, senyor Puig –no n'hi ha prou.

Després, en tot cas, li explicaré que és un problema de model, i li diré, en tot cas, què és el que pretenc proposar-li en la moció subsegüent.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per respondre a aquesta interpellació, i en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació, senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, president. I gràcies, senyor diputat. Senyores i senyors diputats... Jo crec que si d'aquest debat, d'aquesta interpellació i de la consegüent i corresponent moció del proper Ple, que espero amb molt d'interès, i que m'agradaria que pogués gaudir, doncs, d'un ampli consens, en poguéssim treure un compromís ampli i col·lectiu, basat, evidentment, en una pluralitat ideològica i en una diversitat parlamentària enriquidora, però que contingués una suma de compromisos i de prioritats compartides, faríem un pas important. Perquè aquesta prioritat per la indústria ens hauria agradat observar-la fa uns quants anys. No parlo, ara, de governs anteriors: aquesta ha estat una prioritat que alguns han tingut –de la mateixa manera que vostè ha fet servir abans un plural majestàtic, jo faré servir una tercera persona genèrica, també–, doncs, d'una manera constant, i d'altres han recuperat com la fe dels conversos. Està bé que avui la indústria sigui, d'alguna manera, doncs, una atenció prioritària per part d'alguns. Tant de bo ho hagués estat sempre, perquè avui no estariem en la necessitat de recompondre i de recuperar, segurament, algunes actituds, algunes rigideses que a nivell local, a nivell territorial, o fins i tot a nivell global, doncs, no hem, d'alguna manera, sabut superar amb prou agilitat en els darrers temps; ho fem ara.

Per tant, la primera conclusió que jo ja li avanço que hi estarem d'acord Govern i el seu grup –i espero que d'altres– és que la indústria ha de ser el pilar, el fonament més important de la nostra activitat econòmica de cara al futur; l'aposta, evidentment, per una indústria de més alt valor afegit, de més mà d'obra qualificada, de més capacitat d'innovació i d'internacionalització, però sobretot la indústria: la indústria manufacturera, la indústria tecnològica, la indústria que a Catalunya té una llarga tradició, una àmplia vocació però que no ha trobat sempre en els responsables polítics l'entusiasme necessari ni la complicitat necessària, tant des d'una perspectiva legislativa com tampoc des d'una perspectiva executiva.

I, d'altra banda..., i aquí no sé si ens hi posarem d'acord, perquè, malgrat tot –jo ja sé que hi fan esforços, eh?, no només, diguem-ho així, avui, estètics, i els els agraeixo, senyor diputat–, hi ha una remor de fons que encara tradueix allò que intenten amagar, que és una certa voluntat d'intervencionisme –intervencionisme–, però intervencionisme d'aquell que controla

i no que acompanya, no, no: que intervé, que controla, que emmascara i que d'alguna manera vol saber-ne més que els mateixos empresaris, industrials, treballadors, quan aquí el que hem de fer és generar el marc necessari perquè, en definitiva, aquelles persones que d'una banda arrisquen el seu patrimoni i hi aporten també la seva vocació, la seva formació i el seu compromís professional, empresarial i laboral –treballadors, industrials, empresaris, sindicats, patronals, els nostres agents econòmics i socials–, els nostres empresaris i els nostres treballadors, les nostres empreses sota el model que sigui, són els que evidentment en saben més i són els que han d'orientar clarament, i des dels governs el que hem de fer és molt –molt, molt, molt– àgilment, molt al seu costat, generar els entorns necessaris perquè, en un món global com el que vivim, la competitivitat de les nostres empreses, de la nostra indústria, sigui d'alguna manera un factor que ens permeti apostar per la qualitat de vida, pel benestar que tots els nostres ciutadans avui desitgen.

D'altra banda, si observem els indicadors globals –espero que aquest sigui, també, un argument i un motiu pel qual arribem a aquest compromís que compartirem, n'estic convençut, senyor diputat–, els països que millor han resistit aquesta greu crisi econòmica han estat aquests països amb un major component industrial en la seva activitat econòmica, i això és irrefutable. Per tant, aprenem-ne, de les lliçons del passat, tots plegats, i diguem que volem continuar sent un país amb una gran indústria, un país fortament industrialitzat, un país que aposti, en definitiva, per aquest model de creixement, en el qual, si hi confiem, té, també..., i és capaç, d'alguna manera, de superar temptacions que altres sectors emprenedors, de generació de riquesa, com hem pogut comprovar en els darrers temps, doncs, tenen –a vegades, uns ritmes d'enriquiment, d'especulació, d'excessiu palanquejament financer, que porta finalment a decisions errònies–... La indústria té uns ritmes de creixement, d'inversió, de retorn que fan, d'alguna manera, molt més sostenible, molt més de compromís de proximitat, tot el seu cicle de desenvolupament econòmic.

En els darrers temps hem anat millorant una mica les estadístiques, i depèn de com les llegim, però estem a prop ja del 20 per cent; fins i tot algunes estadístiques ens diuen que ja hem superat aquest 20 per cent que avui Europa es marca per a l'horitzó 2020. Catalunya ja hi som. És evident que fa deu anys estàvem en un 24-25 per cent, per tant, hem perdut pes industrial en aquesta crisi, però l'estem mantenint, s'està corregint i s'està incrementant. I si en tots els processos d'*outsourcing*, d'externalització, i d'alguna manera de cobertura de processos industrials, fa uns quants anys que avui es presten amb empreses de serveis auxiliars..., doncs, com vostè ha dit, jo crec que estem ja per sobre fins i tot del 50 per cent de la nostra activitat econòmica relacionada d'una manera directa i indirecta amb la indústria. Hi coincidim: la indústria, i també la logística –i per això les apostes del país en els darrers anys a nivell d'infraestructures, perquè el component d'infraestructures és un factor també molt important de competitivitat per a la nostra indústria–, el turisme, però avui no es tracta d'abordar aquestes

també dues potes importants que a Catalunya ens permeten tenir una diversificació econòmica important.

Quina és la política industrial que en els darrers temps intentem impulsar, i que no és, d'alguna manera –com podria, segurament, haver-se identificat en el passat–, una política excessivament declarativa, però que a l'hora dels fets i de les veritats, doncs, no tenia una traducció real, sinó que més aviat era excessivament fragmentadora i satellitzadora de moltes i moltes iniciatives, però que no apostaven clarament per la indústria?

Doncs, bé, focalitzar en primer lloc, com hem fet..., i, per cert, la Unió Europea ens reconeix com una de les regions avui avançades en aquest sentit, i que ens hem preparat per a aquest nou programa en l'horitzó 2020 del RIS3, i que Catalunya ja hi té la seva estratègia definida, consensuada entre la visió més de recerca i d'investigació universitària, l'activitat productiva i d'innovació, i que avui ens permet, ho repeteixo, ser una de les regions que estem sent preses com a models perquè tots els països europeus configurin la seva estratègia, en aquest cas de l'aposta per la innovació industrial, amb aquesta especialització intel·ligent en les activitats de recerca i d'innovació, i de suport a la nostra indústria, no?

D'una banda, intentar, amb la política industrial que estem definint i que estem consensuant amb tots els agents econòmics i socials, la identificació en aquesta estratègia industrial basada bàsicament en quatre apostes o quatre fonaments, no? La primera, la identificació d'uns àmbits sectorials que ens permetin focalitzar l'atenció del país sense menystenir la globalitat de les activitats industrials, però en set àmbits sectorials que siguin els que actuïn d'alguna manera de tracció. Vostè ho coneix: el sector de l'alimentació; el sector d'energia i els recursos, incloent-hi tot el tema de la química; els sistemes industrials i tot el que és manufactura de béns, de maquinària, d'equips, de robòtica; tot el tema relacionat amb el disseny, en aquest cas, doncs, des d'una perspectiva àmplia, també, no només del tèxtil i de la moda, sinó també d'altres components com la indústria del moble; la indústria relacionada amb la mobilitat sostenible –tot el tema de les TIC, de l'automoció, però també d'operadors d'infraestructures–; la indústria de la salut, o la indústria basada en la cultura, en els esports, en el turisme –les indústries basades en l'experiència. Set grans àmbits que ens permeten desenvolupar unes estratègies industrials ben identificades.

Un impuls, com hem anat desenvolupat en els darrers temps, en el que és la política dels clústers, que també permeten dibuixar unes estratègies de col·laboració, de guanyar dimensió. Vostè parlava en aquests moments de la voluntat d'una visió més cooperativa –m'ha semblat apuntar-ho–; en aquest sentit hi coincidim, perquè crec que tot això també pot permetre una millor identificació estratègica, i aquest és un programa que està rebent un suport molt important.

Tercer programa, el de la innovació. Nosaltres volem i estem en un procés –espero que reïxi ben aviat– de concentració dels centres tecnològics, de sis centres

tecnològics en un gran centre tecnològic que ens permeti guanyar dimensió en competència europea, i al mateix temps garantir que les petites i mitjanes empreses –les pimes– també accedeixin a tots els processos d'innovació, que han de ser permanents de cara, en definitiva, a la seva competitivitat.

I, finalment, un programa d'internacionalització, que avui també requereix una millora des d'una perspectiva d'eixamplar la base exportadora, de millorar el nombre d'empreses exportadores regulars, de facilitar, en definitiva, aquesta obertura, encara més, de la nostra economia.

I un programa de reactivació industrial que tingui en compte, també, aquests territoris que avui presenten –com a conseqüència, també, d'aquest procés industrial dels darrers anys, o de desindustrialització, de globalització, de deslocalització o d'alteració de les estratègies de moltes indústries–, doncs, una atenció específica, com en aquests moments estem fent.

Coincideixo... I vaig acabant... president; sí, perquè com que de tant en tant –disculpin, eh?–, de vegades... –president. La capitalització del sistema de finançament de les nostres empreses i dels nostres sectors econòmics avui és, evidentment, un *handicap* que hauríem d'intentar superar. Vostè ha parlat de la política de cooperació i de la política d'innovació; crec que aquí estem orientant raonablement bé els nostres propòsits. Bona part, també, del pacte per la indústria està bàsicament recollit i coincideix, en un tant per cent molt elevat, en les polítiques que està impulsant el Govern en aquests moments. N'estic d'alguna manera absolutament convençut, perquè vostè ha citat alguna comarca en la qual, precisament, aquesta capacitat d'acompanyar o a vegades d'apuntalar les nostres indústries amb l'actuació pública –ha citat l'exemple de Comforsa, però hi ha, en el sector de la moto o en sectors també industrials estratègics, a diferents comarques, l'activació i la participació activa del Govern de la Generalitat–..., crec que, en aquest model de petites i mitjanes empreses, de grans indústries que en el país requereixen, també, el nostre suport permanent; de l'economia social, que també té un paper molt important en la configuració d'aquest model de construcció; de les cooperatives, que estic convençut que tindrà ocasió de parlar-ne en la interpellació següent; en definitiva, d'un mosaic que ens permeti tenir unes estructures econòmiques sòlides de cara al futur, en què, com he dit abans, la indústria hi té un posicionament, una posició fonamental.

I les polítiques industrials del país estic convençut que, sense apriorismes ideològics, podrien tenir una àmplia base de consens polític i parlamentari de cara a tenir, com he dit abans, aquesta prioritat àmpliament col·lectiva i compartida. La indústria és fonamental per a l'economia del nostre país.

El vicepresident segon

Gràcies, conseller. Per al torn de rèplica, torna a tenir ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Marc Vidal.

Marc Vidal i Pou

Bé, mentre espero l'aigua: gràcies, senyor president, que abans li he dit «presidenta», em sembla. Crec que era el Salvador Seguí que deia que en moments importants els treballadors han de veure els seus representants vestits igual que els altres. No es preocupi, que un dia d'aquests tornaré a venir amb samarreta.

Miri, «la millor política industrial és la que no existeix». Sap qui la va dir, aquesta frase? Un senyor que es diu Jordi Pujol. Per tant, senyor Puig, benvingut a la fe dels conversos, perquè veig que vostès ara sí que creuen en la indústria; nosaltres sempre hi hem cregut, el que passa és que una cosa és quina indústria i com. De fet, al llarg de la història d'aquest país, d'industrialitzacions i desindustrialitzacions, en els governs d'aquest país, vint-i-sis anys han estat governs de Convergència i Unió, tres anys d'Esquerra Republicana, que són els seus socis –o quatre–, i només tres anys del Partit Socialista; per tant, tothom –tots i totes– tenim responsabilitats en com està la indústria del país, però evidentment uns n'hi tenen més que no pas els altres.

I, tal com li deia, no n'hi ha prou amb el que escriuen vostès en els documents, que el Govern ha d'acompanyar les empreses. Perquè, és clar, quan a vostès els interessa canvien les lleis i posen estores vermelles als inversors en negocis que no s'assemblen gens al model que diuen defensar. Però les indústries productives, mentrestant, s'han d'espavilar soles –s'han d'espavilar soles. I una altra cosa: quan a vostès els interessa, s'omplen la boca cada dia del magnífic país, nou país que tindrem, però de vegades sospito que no recorden que al nord, a l'oest i al sud de la B-40 també hi ha una bona part d'aquest país que se'ls està esmicolant en els dits, i el tenen abandonat completament.

I, cert, és una qüestió de model –és una qüestió de model. Però, és clar, jo no li parlaré ara..., podria parlar-li'n: el meu model podrien ser els plans quinquennals, o podria ser la nacionalització estratègica de sectors de producció, o podria ser la col·lectivització d'empreses, però no li he parlat d'això, perquè ja entenc que aquest no és el seu model. Ara, vostè no em posi l'ultraliberalisme per davant de tot, que és el que vostè em posa. Si hem d'arribar a acords i tenim l'objectiu de la indústria, potser que rebaixem uns i altres el model. No és que tinguem un *ramalazo* –que no sé com ho ha dit–, és que evidentment seguim creient en un model molt determinat, però, en ares de l'acord, el podem canviar, sense cap problema –sense cap problema.

I, miri si és una qüestió de model econòmic que vostès han ajudat a crear votant el tema de l'austeritat, que fins i tot les mateixes empreses, la mateixa Pimec és la que es lamenta que les grans beneficiades del model econòmic són les elèctriques, que no produeixen, a costa de les empreses que produeixen de veritat. Vostès, com a Govern, haurien de defensar-los, en aquesta política.

I és també una qüestió de model laboral. Que fàcil, senyor conseller, però vostès aproven una reforma que els treu tota capacitat d'intervenció i, és clar, quan les

indústries van tancant, vostès queden bé fent mediació perquè, és clar, no hi poden fer res més, però és que, clar, vostès sols s'han ficat aquí dins. Per tant, i tant que és una qüestió de model.

Però, en fi, parlem de consens –parlem de consens. I, miri, jo les coses que li he dit estan en el pacte «Més indústria», i com que tenim un pacte que reflecteix la voluntat de consens en el món del treball –sindicats, patronals, comunitat científica..., ja el tenim, ja sabem quin ha de ser, el consens: tenim 138 mesures que són aplicables a tot el territori, que algunes són només per a sectors específics o per a zones geogràfiques determinades, per tant, no l'inventem, aquest consens–, jo el que li demanaré és que posem la voluntat política decidida d'impulsar allò que la societat civil ha estat capaç d'acordar. És clar, això és una mica difícil, és difícil donar credibilitat a una acció decidida del Govern quan el pressupost del 2014 disminueix un 52 per cent la inversió en política industrial, eh?, amb relació al 2012. I per tant, si el volem fer creïble, caldrà habilitar partides específiques per donar suport a una reindustrialització del país.

El que passa, que ho haurien d'intentar. Què li proposaré a la moció, si tinc temps i tinc la generositat que ha tingut abans amb vostè el senyor president? Doncs, bàsicament, que traslladem aquest pacte –el pacte «Més indústria»– i que el concretem en el territori –li poso com a exemple la declaració del Vallès Occidental «Cap a la segona reindustrialització»–, i li proposaré que ho fem amb tres eixos: dotar d'instruments i d'eines per a la reindustrialització amb la perspectiva d'un canvi de model productiu; posar en marxa mecanismes per al reequilibri territorial, i potenciar models d'empresa i de relacions laborals alternatius.

Tenia més coses per dir-li però em quedaré aquí, i serà una sorpresa, el que trobarà a la moció. (*Rialles.*)

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

També, per a la rèplica, torna tenir ara la paraula l'honorable conseller senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Miri que la seva capacitat de sorprendre el país és llarga i important, però no crec que em sorprengui. De totes maneres, està bé, eh?, que vostès ara, des de l'oposició, doncs, facin aquest clam per la indústria, ja li dic que ens sentim molt confortats, i estic convençut que rectificaran moltes de les coses que no van fer quan varen governar i que avui entenen que són una prioritat.

De totes maneres, i no per parlar només del passat seu, sinó... Vostè també hi ha fet referència; deia: «La millor política industrial és la que no existeix.» L'ha atribuït, aquesta frase, al president Pujol en un context de debat, però, clar, que hagi citat el president Pujol..., que, si m'ho permeten, ha estat una de les persones que més ha treballat per la indústria d'aquest

país durant molts i molts anys, fins i tot abans de dedicar-se a la política –fins i tot abans de dedicar-se a la política, sí.

Escolti'm, el president Pujol va ser qui va obrir els camins perquè la indústria japonesa vingués a Catalunya; va ser el que va lluitar també políticament amb la incomprensió –em sembla que aquí no els vam trobar– per garantir que tinguéssim aigua al Camp de Tarragona perquè s'hi implantés el segon polígon industrial de la química més important d'Europa i pogués ser una realitat..., i que després s'hi hagi desenvolupat una indústria turística també més que notable, i que hàgim pogut garantir, doncs, un desenvolupament humà i industrial arreu del territori; o que fa més de quinze anys o vint anys es veïés amb una visió preclara que era necessari que avui poguéssim disposar del sincrotró, de l'institut de la fotònica, del Centre de Supercomputació, i que avui ens permet situar-nos en la política de la recerca i de la innovació industrial a Europa; o que ens atrevíssim a desviar un riu per poder tenir les millors infraestructures logístiques i de comunicació, i de suport industrial, com un port i com un aeroport de talla global i mundial. Això és fer política industrial.

Per tant, més enllà que es pugui dir: «Escotin, deixem que la indústria sigui la que generi la riquesa i, per tant, intervinguem el mínim possible en...» I sort, eh? Està bé, ja no hem sentit ni això de la «nacionalització» ni la, d'alguna manera, «socialització dels sectors estratègics», perquè aquest és un llenguatge que encara ressona, fins i tot a mi, que no sóc massa més gran que vostè –em sembla que devem ser de la mateixa generació.

En qualsevol dels casos, una política industrial ha de tenir molt clar a mitjà i llarg termini quines són les decisions estratègiques. I aquelles decisions estratègiques avui són les que ens permeten, doncs, ser líders a Europa en la captació d'inversió estrangera també en política industrial: en matèria industrial avui Catalunya genera confiança i resulta que som la regió de l'Europa continental que més inversió està tenint, i no estic parlant d'inversió financera ni immobiliària, sinó d'inversió industrial, en empreses, en definitiva, en activitat productiva, o que les exportacions a Catalunya continuïn sent una de les tensions importants de les nostres indústries, de la nostra empresa. I en aquest sentit, com he dit abans, l'exportació i també la internacionalització de les nostres indústries han de ser una de les nostres prioritats.

No tornaré a recordar allò... Escotin, ens poden criticar per haver donat suport a determinades reformes estructurals. Facin-ho sempre, però quan ho facin recordin que abans de determinades reformes es van destruir el 75, el 80, el 90 per cent dels llocs de treball, i després de determinades reformes només se n'ha destruït el 10 per cent. Hem aturat el ritme de destrucció de llocs de treball i s'està, d'alguna manera, també, adaptant el nostre entorn laboral, industrial i econòmic a una necessària –necessària– competitivitat, globalització, que fa que algunes mesures, segurament a vegades impopulars, siguin molt necessàries

per garantir la continuïtat de les nostres empreses, de les nostres indústries.

En qualsevol dels casos, el pacte per la indústria, que és, evidentment, i no podia ser menys, doncs, un document no només interessant pel seu aspecte descriptiu, per la seva capacitat, doncs, també, d'aglutinar agents econòmics i socials de moltes visions universitàries, intel·lectuals, polítiques, configura un document important, interessant, però que ja li avanço que un tant per cent molt elevat és clarament coincident amb les polítiques que el Govern ja fa des de fa un temps..., i que continuarem impulsant, espero, amb el millor dels consensos possibles.

I si tenen alguna sorpresa, els asseguro que, si és una sorpresa constructiva i positiva en favor de la indústria, doncs, estarem encantats que s'hi afegeixin, perquè seran molt benvinguts.

Moltes gràcies, senyor president. Gràcies, senyor diputat.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre l'economia social i solidària (tram. 300-00162/10)

El desè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre l'economia social i solidària. Ha estat presentada pel Grup Mixt, i en el seu nom té ara la paraula la diputada senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs, gràcies, president. Bona tarda. Per presentar la interpel·lació que ens toca, aquesta molt clarament sobre economia social i solidària, o sobre una de les possibles alternatives, doncs, per a intentar calmar, d'alguna manera, tota la situació nefasta que ha generat el model econòmic capitalista; una interpel·lació que intentaré exposar en tres parts: intentaré que la primera sigui molt breu, perquè és simplement un recull de les condicions objectives del context socioeconòmic: on estem, què ens ha situat aquí i quines en són les xifres; això és objectiu, testable, avaluable, per tant, no entraré massa en consideració, no hi redundaré. Una segona part sobre com una alternativa de planificació de l'economia, d'un futur de possible creació d'ocupació, d'un possible model econòmic que no sigui injust com és l'actual, doncs, passa per una aposta sòlida per l'economia social i solidària. I una tercera part sobre quina ha estat l'acció del Govern, quina ha estat l'acció, per tant, de la conselleria en matèria d'economia social i solidària, i, en concret, sobre la Llei de cooperatives.

Doncs, bé, com deia, la primera part és intentar posar el quadre sobre quines són les xifres de la desigualtat en un context, l'actual, no?, teledirigit per instàncies –ja ho sabem– antidemocràtiques, a més a més, en què els interessos d'una minoria han subjugat totalment i han castigat els interessos de la majoria. I això està

xifrat, és a dir, no és una cosa que ens inventem: agafem xifres bàsicament..., o agafem els últims índexs de l'OCDE, on l'Estat espanyol està, doncs, situat com un dels països on més ha crescut la desigualtat social. I, si no, anem a xifres exactes sobre quines privacions materials severes..., i l'augment del percentatge de l'1,6 per cent al 5,8 per cent; a l'increment de llars o amb molt baixos ingressos o sense ingressos; a la manca de recursos per a persones, a més a més..., o més greu en el cas de persones amb origen estranger; a l'atur de llarga durada i, per tant, la cronificació de l'atur; al fet que el 16,6 per cent dels menors de divuit anys viuen en llars on no entra cap salari.

És que podria dir moltes més xifres, eh?: la taxa de risc de pobresa i exclusió social és del 23,9 per cent; les llars amb dificultats per arribar a finals de mes representen un 34,30 per cent; cinc de cada mil ciutadans tenen algun tipus de problemàtica de mal allotjament, això inclou sense sostre, sense habitatge, sense possibilitats d'accedir a un habitatge de lloguer o a un habitatge segur, o un habitatge inadequat. La diferència entre el barri més pobre de Barcelona, Can Peguera, i el barri més ric és totalment desviada, d'un 34 –sobre una mitjana que ronda el 100– a un 241, que és el barri més ric de Barcelona, que és Pedralbes.

I amb tot aquest context, aquest quadre emmarcat, doncs, com ja sabem, per tot un seguit de decisions polítiques que ha anat prenent el seu Govern i altres governs..., és a dir, no només les autonomies, sinó el Govern de l'Estat i la Comissió Europea i la troica, que és la soga del deute, i, per tant, quin percentatge de deute paguem amb els nostres impostos via pressupostos: més deute i, en paral·lel, menys impostos, i, per tant, com les grans fortunes i patrimonis progressivament paguen menys impostos. I si això ho fem comparat amb anys anteriors –2007- 2011–, la diferència és abismal.

Què han fet davant d'aquesta situació? Un recurs desesperat: «Doncs, quadrem el pressupost amb els 2.300 milions de venda de patrimoni i de privatitzacions», a més a més, en el context d'un increment del frau fiscal. Ja s'ha explicat abans o s'han donat algunes pinzellades sobre què ha suposat l'oligopoli bancari i bàsicament la destrucció del model de caixes catalanes, amb l'agreujant d'una situació de dependència financera amb l'Estat espanyol, i en això, doncs, els donarem la raó.

I quines alternatives, què construeixen vostès? Doncs, sembla que turisme, turisme i casinos. I davant d'això, per nosaltres, tres grans consideracions: que aquest model que està construït i que està en ple funcionament ha enriquit, enriqueix i enriqueix una minoria que estan bàsicament vivint a costa de l'interès general o de l'interès de les majories, que, a més a més, cada cop estan disposades a aguantar menys riscos, amb la qual cosa vol dir que els poders públics cada cop estan disposats a subvencionar-les més; un model, a més a més, que necessita la desigualtat, necessita el treball explotador i, a més a més, la reblada de drets per a poder subsistir; són trets inherents al model capitalista, i que no hi ha futur en un model, doncs, que situa els interessos d'uns pocs en el centre de les decisions

polítiques, ni d'un parlament o altres parlaments que es pleguen de genolls cada cop que han d'enretirar-se, per tant, per a poder proporcionar unes condicions beneficioses als inversors.

Dèiem que en aquestes circumstàncies enteníem que el mínim per a intentar mostrar una mica de futur o almenys intentar proporcionar una alternativa de cara a la creació d'ocupació passa per capgirar les relacions capital-treball, i també, òbviament, per posar al centre de totes les decisions econòmiques les persones i l'interès general, una cosa que sembla que està ja passada de moda. Passa per la recuperació i la recapitalització de mitjans productius, dels serveis públics i dels béns comuns que s'han anat cedint de manera progressiva, s'han privatitzat, s'han externalitzat o fins i tot s'han venut directament, i així es possibilita també una font de creació de llocs de treball, a més a més, estable, a més a més, planificada, a més a més, de qualitat. I passa per optar per l'economia social i solidària com una de les alternatives que ha resistit la crisi –i vostè aquest matí ens ho explicava.

Què és l'economia social i solidària? Sobretot..., i és important explicar-ho, perquè els valors que defensen l'economia social i solidària són una mica diferents del que volen fer vostès a la Llei de cooperatives. Aquest model econòmic, el que proposa l'economia social i solidària, és aquell que posa les persones en el centre de les decisions, és aquell que considera que les relacions, doncs, de producció, de distribució, de consum, també de finançament, es basen en altres principis que no són només la generació de beneficis, només l'ànim de lucre; és a dir, es basen en principis com la justícia, com la cooperació, com la reciprocitat, com el suport mutu. A més a més, és un model que es fonamenta en una gestió democràtica i participativa, en què les persones participen directament en l'activitat que presten. A més a més, reverteixen en el territori, és a dir, estan compromesos amb la comunitat a la qual la destinen.

I tot i que és un sector gran i, a més a més, format per diferents sectorials o diferents actors que presten serveis, sí que hi han unes característiques comunes que entenem que el projecte de llei que vostès han proposat no defensa, que són: com hem dit abans, la primacia de la persona i l'objecte social per damunt del capital i, per tant, el capital hi és instrumental, merament instrumental; l'autonomia de gestió i la independència vers els poders públics; l'adhesió voluntària i oberta dels membres; la distribució de beneficis, eventual i excepcional, i no vinculada al capital aportat, cosa que vostès, doncs, capgiren totalment amb la Llei de cooperatives; els interessos de les persones usuàries conflueixen necessàriament amb l'interès general i, per tant, amb el compromís social que adquireix, doncs, la cooperativa; són organitzacions democràtiques i, a més a més, estan basades o defensen i apliquen principis de solidaritat i responsabilitat.

Doncs, amb aquest bagatge, a més a més, amb aquesta tradició històrica que té el Principat –tots els Països Catalans, però de manera, doncs, més simbòlica el Principat–, i, per tant, amb aquest sector que, com ha dit vostè també aquest matí, és l'únic que ha resistit

la crisi, l'únic que està creant llocs de treball, que ho fa, a més a més, amb qualitat, que està revertint beneficis en el territori, va, i agafen i es treuen aquesta Llei de cooperatives, que, d'alguna manera, el que ve a dir és: «Doncs, si fins ara semblava que el capitalisme era una mala recepta, l'únic que ens ha resistit, el bastió del cooperativisme, doncs, situem-lo, injectem-hi principis mercantils, a veure si així, doncs, també s'ensorra, com la resta de coses.» I així transmuten la cooperativa a un model híbrid, a aquesta «cooperativa mercantil», que no sabem molt bé quina en deu ser la definició, en tot cas per accentuar la privatització.

Canvien totalment el concepte de què és l'activitat cooperativa i com s'ha de participar en l'activitat cooperativa, o, de fet, l'obligatorietat de participar en l'activitat cooperativa. N'eliminen dos dels trets fonamentals, que és el fet que només dues persones puguin constituir una cooperativa, quan abans s'havia passat de cinc a tres, que ja era un baix nombre, però, en tot cas, amb dues s'elimina el caràcter col·lectiu de l'entitat, i promocionen el vot ponderat en contra del vot igualitari, i, bé, en podria donar més dades, però ja quasi ens n'anem al final.

En definitiva, doncs, la resposta que vostès donen al suport de l'economia social i solidària és una llei de cooperatives que entenem que és nefasta per al sector, que desnatura la cooperativa, que mercantilitza, per tant, un bastió que havia quedat fora dels principis del capitalisme.

Jo no sé si és que vostès no s'han preguntat per què ha resistit el món cooperativista al capitalisme. Potser és que ha resistit perquè no en compartia els principis, potser ha resistit perquè es basava en una altra gestió democràtica i participativa; potser ha resistit perquè tenia condicions de treball dignes. Si no s'ho pregunten, en tot cas, no ho entenem, però com que ja sabem més o menys les rèpliques que vostès ens faran –no només això és culpa de Madrid, per culpa de la conferència sectorial i del no-ajut a les PAO–, això no vol dir, doncs, que la conselleria no hagi de fer res respecte de les cooperatives, i, en tot cas, que no s'amagui darrere d'aquesta crisi capitalista el toc de mort a les cooperatives i que no s'amagui, finalment, que el capitalisme és el problema no només del model socioeconòmic, sinó del model social i de desigualtat actual.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. En nom del Govern, per respondre a aquesta interpellació té ara la paraula l'honorable conseller senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, president. Gràcies, senyora diputada. Espero que, malgrat el seu escepticisme en les nostres rèpliques, que ja me l'ha avançat, doncs, estigui disposada a compartir un punt de debat i de contrast amb relació a les seves manifestacions.

No li negaré la dificultat que avui troben moltes societats occidentals democràtiques per trobar equilibris en aquest món global entre el que ha de ser el manteniment, la defensa del que és l'estat de dret –és a dir, els principis democràtics, de garantia de les llibertats i la seguretat dels ciutadans–, l'economia social, l'estat social, la voluntat de teixir unes estructures de cohesió social, allò que avui és l'estat del benestar, que està d'alguna manera tensat, evidentment, també, per aquest nou cicle econòmic en què d'una manera indefectible estem entrant com a conseqüència de moltes derivades, no només de les crisis econòmiques, sinó també, evidentment, de l'evolució demogràfica, de la globalització, i finalment, també, garantir el que nosaltres entenem –i aquí poden haver-hi discrepàncies ideològiques– per una economia de mercat. I, per tant, en un món global, en un món en què la defensa, també, de les llibertats en aquest sentit val la pena que siguem capaços d'entendre que, si som entre tots proveïdors d'aquest equilibri, fràgil però màgic, que les societats més europees occidentals han aconseguit –estat de dret, estat social, economia de mercat–, crec que farem una bona contribució, tant des d'un punt de vista de debat com des d'un punt de vista d'articulació de les respostes pràctiques de cara al futur que els nostres ciutadans ens exigeixen, als responsables polítics.

El que és cert és que parlar d'aquesta visió més de teoria política quan tenim 620.000 persones sense feina, quan som conscients que com a país també ens hem proposat aconseguir instruments que un país normal hauria de tenir per poder atendre aquestes necessitats, i que espero que ho aconseguim a curt termini, però instruments fonamentals, instruments fiscals, instruments de model energètic, instruments de gestió d'infraestructures, instruments financers, instruments fins i tot del sistema judicial, de model educatiu i cultural..., perquè tot això són, en definitiva, variables que configuren allò que volem construir, que és un model de societat en el qual, com he dit abans, la igualtat d'oportunitats, la defensa dels drets dels ciutadans i la capacitat de generació de riquesa ben distribuïda per poder satisfer un mínim de necessitats, i una voluntat de garantir la justícia social en una societat plural i diversa com la nostra..., ho repeteixo: aquests instruments els haurem d'aconseguir per tal de ser també capaços de tenir personalitat pròpia en aquest món que estem d'alguna manera descrivint.

Vostè em sembla que ha parlat que el nostre model és el turisme i els casinos, no? Sí, sí, ha dit això: el turisme i els casinos. No, el nostre model és molt més ampli i molt més divers. El nostre model, com he dit abans..., i segurament ni amb una interpellació de deu minuts, ni segurament amb un debat monogràfic, no?, que tindríem més temps de parlar-ne. Però jo crec que hi han tres o quatre grans pilars que el Govern que represento té molt clars a l'hora de desenvolupar una economia adaptada a aquests entorns complexos, difícils, apassionants, tensors, però que interpretem molt clarament que el nostre país hi té uns fonaments raonablement ben posicionats: indústria, logística –la logística no és només emmagatzemament i transport avui, ja: és posició estratègica, és atracció d'activitats i és turisme–, turisme, economia del coneixement,

un sector de serveis, també, raonablement ben adaptat al món en què vivim, i obert, i que evoluciona al mateix temps que evolucionen, també, doncs, els hàbits de consum i les tecnologies. Indústria, logística, turisme: crec que és un model que, ben articulad, ens pot donar d'una manera raonable satisfacció a les nostres necessitats i a les nostres aspiracions col·lectives, evidentment d'enriquiment, com he dit abans, doncs, raonable, sostenible, però que generi llocs de treball, oportunitats per a tothom, i, en definitiva, una societat que pugui garantir d'alguna manera l'acompanyament no només en la dissort, sinó en l'aspiració de bons serveis públics i de bones xarxes d'alguna manera d'acompanyament al llarg de tota la vida tant laboral com personal, no? Tenim estructures econòmiques raonablement ben diversificades, i aquest és el model que intentem, d'una manera molt clarament focalitzada, desenvolupar, ajudar i acompanyar.

També és veritat que, després d'aquesta crisi..., que no ha estat una crisi com la dels anys vuitanta –vostè és molt jove–, la del petroli; la crisi de la digestió olímpica, o la crisi de les *puntocom*; no, no, això no ha estat una crisi cíclica, ha estat un cataclisme econòmic, i segurament ha tingut una importància tan trasbalsadora perquè no s'ha tractat només d'una crisi econòmica, ni financera ni immobiliària. I segurament aquí les motivacions, les preocupacions les podríem compartir –potser les respostes o les teràpies no. Però és evident que hi ha hagut també una crisi de valors, una crisi de trencament de principis, i això ho haurem de reescriure, i això s'ha de reescriure.

Però també hi pensa, avui, Europa, també hi pensa, el món. Els models de governança global i local són models que cal que redefinim, i també el nostre model econòmic i social necessita –i, en aquest sentit, les aportacions són molt interessants, en aquest sentit– que entre tots redefinim com volem créixer, quins valors volem compartir i de quina manera volem garantir la llibertat, diguem-ho així, d'actuació, i al mateix temps també la justícia social. Perquè, des d'aquesta perspectiva, tot el que representa avui l'economia social i solidària ens incorpora no només nous models o models tradicionals que s'han d'adaptar al dia –nous models o models a reconvertir–, no només models d'organització econòmica i empresarial, perquè al cap i a la fi les cooperatives també són formes d'empresa, sinó que, a part de models de gestió, ens aporten també, segurament –i aquí és on rau una part d'aquesta importància més intangible, més qualitativa, però també transcendent–, valors, una visió de major compromís, i al mateix temps, doncs, una visió que va no només –que és legítim– darrere l'enriquiment personal o col·lectiu, sinó també de compromís amb la societat, comunitari, amb l'entorn, amb el territori, amb els nostres ciutadans, que incorporen d'una manera molt clara aquest sector cada vegada més important des d'un punt de vista d'ocupació, de generació de riquesa, de provisió de serveis, d'atenció a necessitats socials que van més enllà, ho repeteixo, de les mateixes organitzacions socials.

Fins i tot aquells models d'empresa que no comparteixen aquests valors en la seva gènesi ja els estan incor-

porant en aquests moments. I és bo que parlem de la responsabilitat social corporativa, també, avui de les empreses, i és bo que parlem d'altres mecanismes que alguns diran: «Bé, són mecanismes de comercialització i de màrqueting», però que incorporen en definitiva valors que avui la societat demanda. Haurem de reescriure, també, algunes noves convencions socials en aquest sentit, i l'economia social hi té, en aquest sentit, una aportació molt important.

És per això que em sorprèn..., i només li agrairia que no es quedi en alguns estereotips o prejudicis, quan parla de, per exemple, la proposta de la Llei de cooperatives, que espero que ben aviat puguem tenir ocasió de parlar, de debatre i de comentar en aquest Parlament, no? Aquesta és una proposta que el que vol fer és precisament adaptar als temps un model d'organització absolutament imprescindible en aquesta nova economia que hem de construir, però que entenem nosaltres que cal que s'adapti, que hi porti més flexibilitat, i que fins i tot d'alguna manera promogui encara la seva extensió. No anem..., em sembla que vostè ha fet servir una expressió de –bé, no me l'he apuntat, no?– fer desaparèixer, oi? No, no, precisament volem promoure el món cooperatiu, actualitzar-lo, i a més fer que, amb aquesta llei, mantinguem clarament els trets que diferencien aquest tipus de societats, d'organització de les societats o dels models més capitalistes, no?

La societat cooperativa és una societat basada en les persones, personalista; la llei garanteix la seva gestió democràtica, una gestió democràticament protagonitzada pels seus propis socis, que participen en la presa de decisions, i en els seus resultats en funció de la seva participació i no pas del capital que representen, i que a més també garanteix l'aplicació d'una part dels seus resultats a fons que no es puguin repartir, que es dediquin a la intercooperació, a la difusió i, en definitiva, que generin un retorn a la comunitat.

Creiem sincerament que... «Ensorrar», era l'expressió –sí que me l'he apuntat, sí. Aquesta llei no persegueix ensorrar el món de la cooperativa sinó al revés: enlairar-lo. I, per tant, algunes de les coses que vostè, doncs, ha manifestat com a inquietud o com a amenaça... No té cap caràcter obligatori, el nombre de membres d'una cooperativa per poder-se constituir; el vot ponderat que contempla en cap cas pot ser decisor ni, per tant, podrà prendre d'alguna manera la determinació última en la decisió de les mateixes cooperatives.

Crec sincerament que tot allò que avui aporta aquest projecte de llei va en la línia del que també impulsem amb més de vuitanta entitats de tot el país, amb aquest compromís, amb el programa Ara Coop, amb ens locals, amb diputacions, amb universitats, amb escoles de negocis, amb institucions financeres, amb associacions, amb agents econòmics i socials, amb associacions professionals, d'impulsar el model cooperatiu que tant arrelament té a casa nostra en molts àmbits, no només en l'àmbit agrari, en l'àmbit dels serveis, en l'àmbit del treball associat, en l'àmbit de l'habitatge o en l'àmbit del comerç, sinó que al mateix temps, com li he dit abans, representa per nosaltres, pel Govern de Catalunya, no només una forma útil, necessària, impor-

tant per reprendre activitat, per tirar endavant activitat econòmica, sinó també perquè ens aporta una visió de major proximitat, de major compromís social i, en definitiva, d'aquells valors que necessitem per reescriure entre tots el nostre model econòmic i social.

Per tant, aquesta proposta de llei, aquest projecte de llei que espero que aviat pugui tramitar-se en aquest Parlament, estic convençut que, veient-lo amb ulls constructius, podrà ser objecte d'ampli consens, i espero i desitjo que també el seu grup hi pugui participar intensament.

Moltes gràcies, senyora diputada. Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica torna a tenir ara la paraula la diputada senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs, bé, jo... Moltes gràcies, conseller, però començaria dient una cosa que és òbvia: jo crec que es faria justícia si d'alguna manera fos una mica més realista en l'exposició del que vostè ha explicat a l'inici, això que existeix un equilibri entre el mercat, entre l'economia i l'estat social –estat social, estat democràtic i el mercat. I jo crec que seria de justícia que reconegués que aquest equilibri de mercat per la majoria de les persones està trencat; aquest equilibri de mercat o el fet que el mercat sigui proveïdor de béns i serveis bàsics per la majoria de les persones no existeix, i, si no, no parlaríem de les borses d'atur que tenim; si no, no parlaríem dels desnonaments, o no parlaríem del problema de l'accés a l'habitatge; no parlaríem, per tant, tampoc, de la progressiva privatització d'alguns serveis públics; no parlaríem del fet que les persones, moltes, no poden pagar el gas, no poden pagar la llum, ni de la manca d'accés als estudis universitaris per no poder pagar-ne les taxes.

És a dir, aquest equilibri de mercat que vostè diu que «fent equilibris anem mantenint», doncs, el van mantenint alguns; per la majoria de les persones aquest equilibri fa temps que s'ha trencat, i és de justícia, d'inici, reconèixer que partim d'una situació en la qual, precisament, estem en una borsa de desigualtat i de cronificació de la desigualtat grandíssima, i amb aquesta borsa de desigualtat i cronificació els poders públics tenen una obligació cap a aquestes persones, i és aquí on m'imagino que se situa l'acció de la seua conselleria.

I sí que és veritat que, possiblement, hem fet una teorització massa gran, però, si anem a la pràctica, li donàvem dos opcions de creació d'ocupació –dos de clares, a més a més–: una és una decisió que no els agrada prendre políticament, precisament per aquests prejudicis ideològics que vostè diu que nosaltres tenim, que vostès també tenen, que és la retirada progressiva dels serveis de vostès, com a prestadors de serveis públics, i la cessió progressiva a les empreses privades perquè prestin aquests serveis públics.

Doncs, bé, recuperant simplement les externalitzacions, recuperant els mitjans de producció que han venut, recuperant totes les, d'alguna manera, terciaritzacions que han anat fent dels serveis públics, ja podrien aconseguir proporcionar una bona borsa de treball i una bona borsa, a més a més, de treball amb unes prioritats i amb uns principis clarament públics i no sotmesos, per tant, només a la creació del benefici i de l'ànim de lucre. És que, a més a més, si es promou l'economia social i solidària, doncs, s'aconsegueix, precisament, optar per una alternativa forta –ho hem dit abans– a un sistema que s'ha ensorrat, que és el capitalista; és un sistema que s'ha ensorrat, a més a més, i del qual ens segueixen donant les mateixes receptes.

I si finalment em diu que l'adaptació han de fer-la els reductes que han resistit, precisament, a la crisi capitalista... No hauria de ser al revés? No hauria de ser que, finalment, hagin de ser vostès els que aprenguin per què, precisament, aquest sector ha resistit i que aquestes receptes les generalitzin a totes les pràctiques empresarials? Si hi ha gent que vol optar per fer una empresa per a beneficiar-se, per a lucrar-se, ja ho pot fer, existeixen multiplicitat de personalitats jurídiques a què pot optar; si ho vol fer perquè creu en uns principis, a més a més, perquè creu en uns principis clars d'implicació en l'activitat, perquè creu en uns valors com els que promou el cooperativisme, doncs, ho hauria de poder fer. I aquesta llei, que vostè diu que en respecta, precisament, els trets distintius, que és la gestió democràtica..., doncs, si respecta la gestió democràtica, com és que violen el fet d'«una persona - un vot» que fins ara havia existit i hi introdueix el vot ponderat? I si a més a més respectava els trets essencials del cooperativisme, per què es permetrà el repartiment dels beneficis quan mai s'havia pogut fer, precisament, perquè els beneficis són per a garantir el fons, doncs, que d'alguna manera garanteix aquesta reversió en la comunitat o l'objectiu social de la cooperativa?

Qui ha d'aprendre de qui? Perquè nosaltres entenem que, si algú ha de fer un exercici de comprensió i un exercici d'assimilació de conceptes que han anat bé, seria el món empresarial de l'economia social i solidària, que ha creat ocupació, que es manté i que, a més a més, ho fa fora del mercat.

I, finalment, no acceptem això que vostès el que volen és «enlairar» el món de les cooperatives, perquè tenim uns referents d'enlairament no gaire bons. El volen enlairar com Spanair o el volen enlairar com les caixes d'estalvi? Perquè si el volen enlairar en aquest sentit, millor que no facin res, que ho deixin com està.

I una referència final. Al món de la cooperativa, el fet que sigui tan diversa, hi ha una demanda, en teoria, que vol el sector. Miri, el sector, en el seu moment, quan es va fer la proposta de modificació de la Llei de cooperatives que introduïa la mercantilització, ja no la va voler, ja la va rebutjar. Ara no sabem si ens trobarem en la mateixa situació o no, però en tot cas, d'alguna manera, el que volia aquesta moció o el que vol és posar sobre la taula que, quan una cosa funciona, el que s'ha de fer, per part dels poders públics, precisa-

ment, és promocionar-la i no intentar enlairar-la a cap lloc més.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, president. No em faci dir, senyora diputada, que em sorpren la seva posició immobiliària. Jo em pensava que vostès eren un grup, doncs, clarament orientats a reformar, transformar i a remoure rigideses. Ara, en aquest sentit, m'han agafat una posició que, no sé si com el senyor Vidal, ens generarà sorpresa.

Siguem clars: vostès volen que hi hagin més cooperatives a Catalunya? Nosaltres també. Curiosament, l'any 2013 ha sigut l'any en què en els darrers quatre o cinc anys s'han generat i s'han creat més cooperatives que en cap altre dels quatre o cinc anys últims.

S'impulsa aquest model d'organització? Sí. I què fem amb aquesta llei? Bloquejar, prohibir, obligar? No. Adaptar, flexibilitzar i pensar, amb la bondat que jo crec que a vostè també li haig d'atribuir. Amb el seu pensament, estic convençut que vostès no tenen per què veure en la possibilitat que hi hagin cooperatives que, si en lloc de fundades per tres socis en són dos, necessàriament hagin de ser, diguem-ho així, dues persones que no comparteixin el model cooperativista, si volen generar i crear una cooperativa. Per què necessàriament ha de ser dolent que facilitem que hi hagin més cooperatives, encara que comencin, doncs, per exemple, amb dues persones, en els moments en els quals generar activitat i donar cobertura a models de generació de negoci com aquest..., que, com li he dit abans, té molts valors positius?

Però aquest no és l'únic propòsit de la llei, el propòsit de la llei és generar garanties, també, per a aquest model, adaptar-lo també als propòsits de la Unió Europea, que demana que flexibilitzem, adaptem i generem les condicions perquè aquestes estructures –aquesta i totes– econòmiques, doncs, puguin, d'alguna manera, adaptar-se en aquest món més global. En definitiva, aquest projecte de llei... I si vol que parlem del vot ponderat, doncs, el vot ponderat, que no s'ha de veure com una amenaça, només preveu la llei que es pugui atribuir en funció de l'activitat cooperativitzadora del soci o la sòcia de la cooperativa; que en cap cas aquest vot ponderat pot ser decisiu en la presa de les decisions; que, en definitiva, el que ve, d'alguna manera, a permetre..., i a més no l'obliga, eh?, la llei, no obliga, en cap cas, l'establiment del vot ponderat, sinó que obre aquesta possibilitat i estableix uns mínims per permetre, d'alguna manera, el funcionament democràtic, i que, sobretot, aquesta decisió es mantingui en la participació dels socis per la seva participació en l'activitat cooperativitzada i no pas per la seva participació en el capital.

Tot això es manté i la llei el que fa, ho repeteixo, és adaptar-se a una realitat en què el que volem –sí, sí– és enlairar el model cooperatiu, que hi hagin més cooperatives, que estiguin més possibilitats per sobreviure en el futur i que, en definitiva, ens aporti, com he dit abans, doncs, major capacitat de generar economia, i també, en aquest sentit, aquests valors de proximitat i de compromís social.

Jo abans m'he referit a aquest equilibri fràgil, sí; imperfecte, sí, però és evident que només en el món occidental, avui, creiem –no n'hi ha massa referents, a tot el món– que, a partir d'aquest equilibri entre la llibertat de les persones, la llibertat del mercat, la garantia i la justícia social, el respecte a la democràcia trobi, d'alguna manera, malgrat la crisi econòmica, una millor resposta que no sigui en les societats, en els estats de dret, els estats socials, els estats democràtics, els estats de model capitalista imperfecte. Imperfecte, sí, i aquí és on l'actuació dels poders públics és necessària, però també hem de recordar que, ens agradi més o menys, el mercat és l'únic sistema –i per això requereix també intervenció, regulació, control, mesurar, d'alguna manera, la capacitat d'enriquiment, i les polítiques fiscals van adreçades a buscar aquests equilibris– que pot avui garantir la riquesa i la capacitat de distribució per garantir, com he dit abans, l'estat de dret, les estructures de cohesió i, en definitiva, els bons serveis públics.

Només una reflexió, perquè vostè s'hi ha dedicat molt: hi han més garanties de serveis públics que mai en una restricció pressupostària, en aquest cas, a Catalunya; destinem més recursos, relativament, a les polítiques socials que a les polítiques de promoció o de suport a l'activitat emprenedora, i no hauríem de confondre el que és la garantia en la provisió dels serveis públics amb el que són els models de gestió. Els models de gestió poden ser directament prestats per l'Administració, pel servei públic, o també a través de concerts, de contractes, de convenis, en definitiva, d'una regulació que garanteixi la transparència i, d'alguna manera, la justícia en el preu, també, a través de la gestió privada. Creiem que això, sincerament, pot portar, amb un bon nivell de control i de supervisió de les administracions, a una bona provisió d'aquests serveis públics.

El capitalisme no s'ha ensorrat. No li negaré que s'ha esquerdat ni, fins i tot, que s'ha fracturat, però l'hauré de recompondre, i s'haurà de recompondre amb més valors, s'haurà de recompondre amb més consensos, s'haurà de recompondre amb una visió més generosa per part de tots, s'haurà de recompondre amb una capacitat, en definitiva, també, d'acompanyament, d'intervenció moderada, de regulació ordenada. I, en aquest sentit, com que volem ser un petit país que contribueixi a aquesta recomposició del que és l'equilibri entre l'estat social, l'estat de dret, la democràcia i l'economia de mercat, estic convençut que també ens seguirem acompanyant en la consecució –m'hi referia abans, també– dels instruments necessaris perquè el nostre país pugui fer aquesta aportació de reescriure un model econòmic i social de més compromís, de

més igualtat, però, en definitiva, també, de més riquesa i de més capacitat de distribució col·lectiva.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre l'aplicació de la Llei de barris (tram. 300-00165/109)

El següent punt de l'ordre del dia és l'onzè, que és la interpellació al Govern sobre l'aplicació de la Llei de barris. Ha estat plantejada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, i en el seu nom té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidente. *Conseller*, diputados, diputadas... *Apreciado conseller*, el 2004 el Parlament de Catalunya aprobó la Ley 2/2004, de mejora de barrios, áreas urbanas y *viles* que requerían una atención especial, popularmente llamada «Ley de barrios». Fue la primera ley, aparte de presupuestos, que aprobó el tripartito, y fue una buena ley, no aprobó ninguna más buena. Los relojes parados dan dos veces la hora exacta; pues, este gobierno, el Gobierno tripartito, el primero, hizo una buena ley: la primera, y fue una buena ley.

¿Y por qué digo «fue una buena ley»? Porque fue buena mientras duró. ¿Y hasta cuándo duró? Hasta que llegó Convergència i Unió.

Y vamos a ponerle datos a la cosa, porque, sino, parecerá una interpretación subjetiva de este humilde diputado, y ¡no!, es una realidad. Dotación presupuestaria de 2011 para la Ley de barrios: cero. Dotación presupuestaria para la Ley de barrios en el año 2012: cero. Dotación presupuestaria para la Ley de barrios en el año 2013: –prorrogados– cero. 2014: 37 millones. Hombre, no parece que tuvieran ustedes mucha intención de continuar la buena obra que hizo esa ley.

¿Y por qué hablamos hoy de la Ley de barrios, una vez más? No vamos a volver a vindicarla, porque no existe, no existe porque no se aplica. Venimos a hablar de otra cosa –venimos a hablar de otra cosa–: venimos a hablar de lo que ha sido la constante de la acción de este Gobierno, en estos ya largos –largos– cuatro años casi, tres y algo –largos, se han hecho larguísimo. ¿Cuál es la constante de CiU? La constante de CiU: el incumplimiento de sus compromisos y obligaciones de pago. Esa es la primera constante.

La segunda contante de CiU: la deslealtad institucional.

La tercera constante de CiU: la centrifugación del déficit de la Generalitat hacia los entes locales, más de 1.000 millones de euros en estos largos años de tinieblas convergentes, convergentes y de Esquerra Republicana ahora, ¿eh?, se han unido, dos borrascas concentradas, ciclogénesis explosiva sobre los ciudadanos de Catalunya.

Esta constante –esta constante de deslealtad, de impago y centrifugación del déficit– ha sido y es letal no solo para los ayuntamientos en su conjunto, sino especialmente y específicamente en la Ley de barrios. La Ley de barrios significaba un compromiso de dos administraciones de dotar presupuestariamente al 50 por ciento determinadas acciones tendientes a la mejora urbanística, socioeconómica, de servicios públicos a determinados barrios con una intención de coser, de trabar, de conseguir cohesión social, de mejorar las condiciones urbanas, socioeconómicas de áreas deprimidas de nuestra comunidad; al 50 por ciento: 50 lo ponían los ayuntamientos en los presupuestos de las acciones, 50 por ciento, la Generalitat.

¿Han cumplido los ayuntamientos? Sí. ¿Tenían dificultades financieras los ayuntamientos? Por supuesto, más incluso que la Generalitat de Catalunya, todavía se era más restrictivo con su endeudamiento. ¿Han cumplido? Sí.

¿Ha cumplido la Generalitat de Catalunya? No, no ha cumplido nada, no ha cumplido absolutamente nada. Y dirán ustedes: «Había un problema: no había recursos.» ¿Pero usted no fue capaz de batallar...? –o su departamento, usted tiene una más breve vida como *conseller* del Departamento de Territori. Pero, ¿nunca en estos tres ejercicios presupuestarios –cuatro, ya– se ha podido dotar presupuestariamente, hasta este último año? No, no era una prioridad. Pero sí que era una prioridad, era una prioridad justamente porque la situación económica deprimía aún más esos barrios necesitados de intervenciones. Los ayuntamientos hicieron su trabajo y ustedes les dieron la espalda incumpliendo sus obligaciones, sus compromisos, los convenios firmados y sus obligaciones financieras. Eso es lo que hicieron y lo siguen haciendo.

Pero no solo no han pagado, es que además ni siquiera han tenido –no voy a decir yo «la dignidad»–, digamos, la normalidad de aquel que asume una situación y plantea una respuesta o una solución de calendarizar los pagos pendientes. Algo bien sencillo, incluso asumiendo que este Gobierno dispone de cero euros de recursos –abro paréntesis: cuando gasta mucho en muchas cosas absolutamente prescindibles, pero no voy a entrar aquí, son de sobras conocidas; ustedes la maquinaria del dinero, la máquina del dinerito la usan para otras cosas, las prioridades no, y ahora sí que cierro paréntesis–..., pero más allá de eso, ¿costaba dinero hacer un calendario de pagos a los ayuntamientos? ¿Costaba dinero hacerlo público? ¿Costaba dinero, como mínimo, intentar que el impacto negativo sobre las arcas públicas de los ayuntamientos y su sostenibilidad financiera estuviesen como mínimo amparados en un futuro? Es que ni eso han hecho –ni eso han hecho–, y la pregunta es: ¿por qué ni siquiera han hecho eso? Los ayuntamientos también tienen que gestionar su tesorería, también tienen esa obligación, y no han contado con ustedes.

Y entonces, ¿qué hemos detectado en las últimas reuniones de la Comisión de Territori i Sostenibilitat? Es una comisión que usted, pues, no frecuente excesivamente, seguramente porque no le dejan, porque Convergència y Esquerra intentan siempre blindar sus

comparecencias. ¿Por qué no hemos hecho eso en la Comisión de Territori? Hemos hecho otra cosa peor: hemos empezado a poner parches, lo que yo llamo «las peticiones *ad hoc*». ¿Sabes?, como aquellos que se sentaban..., estaba el rey, venían allí, y se hacían las peticiones: ¿Por favor, me podría usted solucionar esto? Entonces, en función de los criterios políticos, de la ventaja electoral, de las necesidades van goteando sistemáticamente acuerdos o soluciones –también un poco de aquella manera– para determinados ayuntamientos. Yo recuerdo últimamente dos: el barrio de La Maurina, en Tarrasa, y La Ribera, en Moncada.

Y ya en la última intervención que tuve en esta comisión dije: «Bueno, hasta aquí hemos llegado.» No vamos a estar comisión tras comisión con un goteo sistemático y permanente de acuerdos a la hora de calendarizar unos pagos. Vamos a hacerlo de una vez. Porque, ¿cuántas intervenciones faltan por pagar por parte de la Generalitat? Más de 133. ¿Con qué importe? Pues más de 155 millones, datos de que yo dispongo, pero me gustaría que usted me confirmase. Bueno, ¿pueden hacer un calendario de pagos? ¿Pueden hacer un orden de los pagos a los ayuntamientos? ¿Pueden explicar cuándo y a qué ayuntamientos se pagará? Es lo que vamos a pedirle. Será bien sencillo: que su departamento, que este Gobierno, a través de esta moción, la subsiguiente moción a esta interpelación, se comprometa a explicar y a hacer transparentes y claros los compromisos que tiene que cumplir con los ayuntamientos. Yo supongo que usted estará de acuerdo. ¿O qué vamos a hacer? ¿Vamos a tener que tener un señor, un Rull, en cada barrio para que pueda negociar y transaccionar los acuerdos? ¿O podemos tener un Santi Vila, que, como *conseller*, dé solución a un problema que tiene los ayuntamientos? Negro sobre blanco, con fechas: ayuntamiento, intervención, partida presupuestaria y año. Queremos eso, simplemente.

Mire, nosotros estamos un poco no voy a decirle cansados, pero siempre escuchamos aquí la palabra, la expresión, ¿no?, «la dignidad de Cataluña»: «La dignidad de Cataluña, la dignidad de Cataluña, la dignidad de Catalunya...» Miren, ¿saben cuál es la dignidad que preocupa y ocupa a Ciutadans? La dignidad de sus conciudadanos, y eso significa la dignidad de su entorno urbano, significa disponer de un urbanismo digno, de unos servicios dignos, de unas escuelas dignas, de un alumbrado digno, de una pavimentación de las tramas urbanas dignas, de una vivienda digna y de un entorno digno, esa dignidad que ustedes han cercenado matando *de facto* la Ley de barrios.

Por lo tanto, le vamos a pedir –le vamos a pedir en primera instancia y a exigir, en segunda, como derivada– que su departamento se comprometa a calendarizar los pagos pendientes que tiene con los compromisos y los convenios firmados con los ayuntamientos, que lo establezca en un calendario público y de obligado cumplimiento. Es lo que vamos a pedir, y lo que espero es que usted esté a bien de aceptarlo.

Gracias, *conseller*.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per respondre a aquesta interpellació, i en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller de Territori i Sostenibilitat, senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustre diputat, senyores i senyors diputats, secretari d'Habitatge, molt bona nit.

Bé, algunes de les apreciacions de fons que vostè ha fet el Govern només les pot compartir. I és evident que l'elogi que vostè ha fet de la Llei de barris, una llei aprovada per unanimitat al Parlament de Catalunya l'any 2004, és un elogi compartit pel Govern de Catalunya, pel Govern de Catalunya actual, fins a l'extrem que el Govern de Catalunya podia haver eliminat les conseqüències d'ordre pràctic del programa que es deriva de la Llei de barris i no ho ha fet. Altra cosa és que, per raons que tots vostès coneixen, per raons econòmiques, per raons financeres, el Govern de Catalunya hagi hagut de prendre determinades decisions, eh?, que en aquests moments administrem, doncs, amb tota la cura que podem.

Deixi-me-li fer notar, de totes maneres, que més enllà de l'elogi a la Llei de barris i el Pla de barris que se'n va derivar, aquest no és l'únic instrument del qual el Govern de Catalunya històricament s'ha dotat per intervenir als barris de Catalunya i especialment als barris amb més dificultat. Així, des dels anys noranta hi ha hagut un programa important, un programa de rehabilitació de barris, que també ha anat actuant, que ha seguit el seu recorregut i que, de fet, avui i en la legislatura anterior el Govern de Catalunya va fer servir. En alguna ocasió jo m'he referit en seu parlamentària a com, paradoxalment, aquest programa de rehabilitació de barris, que s'ocupava justament dels barris amb més risc d'exclusió social, en algun moment donat, en moments de major bonança econòmica, en la famosa dècada prodigiosa del 97 al 2007, no va tenir el suficient compromís pressupostari; aquest ha estat el petit retret, eh?, que jo he fet, amb visió panoràmica, del que ens ha passat a Catalunya.

Per tant, elogi compartit a una llei que es va aprovar per unanimitat, que es va desplegar raonablement bé fins al 2009. I aquesta és la primera acusació que jo crec que vostè ha fet i que és injusta, i és la d'atribuir al Govern de la Generalitat actual –o al Govern anterior, és igual– l'aniquilació de la Llei de barris. Pensi vostè que, si analitza en detall l'evolució del pressupost del programa de barris i les subvencions que es van justificar, descobrirà com, en origen, el pecat original es comet quan, a partir del 2009, ja hi ha un decalatge espectacular entre les quantitats econòmiques que es pressuposten i la molt superior justificació en forma de certificacions que emeten els ajuntaments. Es convoquen successivament noves convocatòries de Pla de barris que no tenen el consegüent suport pressupostari. I això es disloca amb una precisió meridiana l'any 2009, quan es pressuposten 50 milions d'euros i se'n justifiquen ja més de 62; o l'any 2010, quan se'n pressuposten menys de 50 milions i se'n justifiquen més

de 72; o l'any 2011, ja amb un pressupost heretat i, per tant, amb prorroga fins a mitjans de l'any, doncs, poc més de 60 milions pressupostats, més de 95 milions d'euros justificats pels diversos ajuntaments.

Davant d'aquesta disjuntiva, el Govern podia haver eliminat el Pla de barris, però, justament, reconeixent que aquest és un bon instrument d'intervenció, decideix advertir els ajuntaments que podran fer dues coses: en primer lloc, replanificar totes les actuacions i, per tant, acollir-se a prorroques per a l'execució del seu Pla de barris. Aquesta és una mesura important una mesura que el Govern podia haver no pres i que va decidir prendre. Per tant, el Govern de Catalunya adverteix els diversos ajuntaments de Catalunya que tenen plans en desplegament que allò que preveia el pla, que era un desenvolupament a cinc anys, es podria reprogramar en dos anys, de fet, en quatre anys més, advertint i plenament conscient de les dificultats financeres de tothom, en primer lloc del Govern de Catalunya, però també dels ajuntaments, molts dels quals també es veien amb la dificultat de complementar amb el 50 per cent les aportacions que garantia el Pla de barris.

Però el Govern de Catalunya no només va fer això, el Govern de Catalunya també, a través d'una carta adreçada a tots els alcaldes que desplegaven plans de barris, al desembre de l'any 2011, adverteix els ajuntaments que la Generalitat de Catalunya tindrà una legislatura marcada per unes greus dificultats de tresoreria i per unes greus dificultats financeres, i que, en conseqüència, si no es volen acollir a la prorroga i, per tant, a la reprogramació de totes les obres i de totes les actuacions previstes, hauran de, a curt termini, finançar la part que els correspon al món local i la part que correspon a la Generalitat. Aquesta és una advertència que a mi fins i tot em va arribar en la meua condició d'alcalde. I en aquells moments, perquè la ciutat on jo exercia les funcions d'alcalde tenia una salut financera raonable, vam decidir mantenir algunes actuacions, sabent que cobraríem tard –de fet, veig a la llista que encara no han cobrat, els de la ciutat de Figueres.

Fixin-se que, per tant, objectivament parlant, el Govern de Catalunya a la legislatura anterior va prendre dues decisions: advertir el món local que problemes de tresoreria, problemes financers a la Generalitat farien que, si mantenien les seves actuacions, les haurien de finançar a curt termini, i fer possible acollir-se a diverses prorroques. Crec que aquests són dos aspectes molt importants que han permès, eh?, el manteniment del Pla de barris. Un pla de barris que, hi insisteixo, però, va quedar tocat, greument tocat, a partir de l'any 2009.

Lògicament, si l'evolució de l'economia hagués estat una altra i si, per tant, després de l'any 9 i de l'any 10, doncs, la recessió econòmica hagués cessat i hagués tingut una evolució econòmica diferent, és evident que el recurs pressupostari hauria pogut anar engolint una realitat dura però que, hi insisteixo, se separava clarament des del punt de vista de previsions pressupostàries i de justificació dels ajuntaments. No va ser així, i els ingressos de la Generalitat, lluny d'involu-

cionar i tornar a créixer, doncs, es van seguir enfon-sant. Això va fer que en el bienni, anterior, doncs, efectivament, no es recollís cap partida pressupos-tària per atendre necessitats de la Llei de barris, que l'any passat treballéssim amb pressupost prorrogat, i aquest, que és el primer pressupost –li ho dic amb tota la modèstia– que, ja des de la conselleria de Territo-ri, jo he pogut orientar, doncs, recull un pressupost en aquests moments de 37 milions d'euros.

Això és molt o és poc? Bé, s'ha d'analitzar en termes relatius. Jo li contesto, per ser precís en la meua res-posta, que efectivament en aquests moments el deute generat amb els ajuntaments és de 151 milions d'eu-ros, dels quals enguany, previsiblement, en la mesura que puguem dur a terme l'execució del pressupost tal com l'hem aprovat en aquest Parlament, doncs, n'en-golirem 37 milions. Bé, evidentment no en podem pre-sumir i no en podem estar contents; no només això, sinó que som plenament conscients de les dificultats en què sovint posem les finances d'alguns ajunta-ments, que ja tenen prou dificultats de tresoreria.

A partir d'aquí, quin criteri seguirem?, em diu vostè. Diu: «Li exigirem o li reclamarem a través d'una mo-ció subsegüent que ens diguin quin criteri hi empen.» El criteri és el que es deriva de l'aplicació de la llei, i és un criteri derivat de l'estricta antiguitat en la recep-ció de les justificacions. Des de la Secretaria d'Habi-tatge hem assajat altres fórmules, i volíem fer algun altre criteri que tingués en compte realitats molt di-verses, criteris d'emergència, d'urgència, quins són els ajuntaments que tenen una hisenda pròpia més casti-gada i que, per tant, els podíem fer anar més mala-ment des del punt de vista de la seva tresoreria. No és possible, això, des del punt de vista legal no és possi-ble. I, per tant, des del punt de vista legal, ens veiem obligats, eh?, a anar pagant per rigorós ordre d'anti-guitat. Prou greu em sap, perquè, des del punt de vista polític, crec que no hauria costat que aquesta cambra veiés raonable que hi féssim algun altre criteri i que prioritzéssim algun altre aspecte. No pot ser. I, per tant, anirem pagant per rigorós ordre d'antiguitat de recepció de les certificacions d'obres.

Bé, jo, per tant, des d'aquesta perspectiva només li puc dir que el Govern enguany hem previst 37 mili-ons d'euros, que ho seguirem fent, eh?, i que en els successius pressupostos anirem engolint aquest deute. Seguirem advertint els ajuntaments que, si continuen duent a terme actuacions emparades pel Pla de bar-ris, ho fan, per dir-ho col·loquialment, a pulmó propi. I, per tant, el Govern de Catalunya hi anirem ajudant, hi anirem intervenint, eh?, en la mesura que també si-guem capaços de reduir el dèficit i de reduir el sobre-endeutament que tenim i que aquí ha estat més que debatut en successives ocasions i que vostès coneixen perfectament.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica, torna a tenir la paraula ara l'il·lustre diputat senyor Jor-di Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidente... *Conseller*, yo, sinceramente, pensaba que me iba usted a tranquilizar con la respuesta, pero me ha sembrado más dudas.

Por la antigüedad, aplicando la ley. Bueno, pues, díga-lo –dígalos–, pues haga la lista. (*Veus de fons.*) Bueno, no lo han dicho en público. Repito: yo soy miembro de la Comisión de Territorio (*remor de veus*) y han ido ustedes...

El vicepresident segon

Si us plau...

Jordi Cañas Pérez

...negociando punto por punto, barrio por barrio. Por favor, háganlo público y digan si esas certificaciones se van a abonar en la totalidad o no, de la deuda pen-diente.

Yo estoy convencido que ustedes van a votar favora-blemente a la propuesta que planteo Ciudadanos para que los ayuntamientos la conozcan y el conjunto de la ciudadanía. Pero es que, claro, es que usted..., de ver-dad, señor Santi Vila, yo sé que usted lleva un año al frente de la consejería, pero es que hay una cosa que se llama «continuidad» –continuidad. Los compromi-sos que adoptó el Gobierno tripartito son compromisos que obligan al Gobierno de la Generalitat permanente-mente –permanentemente. No puede usted decir: «Es que en 2009 hubo un decalaje, es que en 2010 hubo un decalaje...» Ya, ya, pero si es que ustedes..., ¿saben el decalaje que hicieron ustedes en 2011? Dotarla con cero euros de presupuesto; y en 2012, con cero euros; en 2013, con cero euros, y en 2014 con 37. Si todavía tenemos que dar las gracias por haberlo hecho. Pero si es que son sus compromisos de pago.

Repito: un gobierno no puede tener como constante el incumplimiento de sus compromisos y de los conve-nios que ha firmado con los ayuntamientos y los..., no puede ser. No puede ser que su constante –otra de sus constantes– sea la deslealtad institucional –No puede ser. Y no puede ser que otra de sus constantes sea cen-trifugar sus problemas financieros sobre unos ayun-tamientos que también tienen serios problemas de tesorería, y que además se encuentran con una admi-nistración desleal que no asume sus compromisos ni calendariza sus pagos. Es así de sencillo.

Mire, ha dicho otra cosa que también me ha preocupa-do, porque, ¿sabe lo que pasa?, que ya lo sospechába-mos, sobre todo teniendo en cuenta que se aprobaron aquí unos presupuestos ficticios. «Si se puede ejecutar en la totalidad del presupuesto.» ¿Saben de dónde se van a recuperar parte de los 2.300 millones de euros *fantasmas* que incorporaron ustedes como ingresos? De la no ejecución en su totalidad de esta partida pre-supuestaria. Y, si no, al tiempo. Lo veremos. Y por eso ustedes no se van a querer comprometer a calendarizar esos 37 millones de euros en los ayuntamientos en este año. ¿Nos jugamos algo? Lo ganaré, lo ganaré porque ustedes no van a ejecutar esta partida presupuestaria.

¿Y saben por qué, además? Usted decía: «Son exclusivamente problemas presupuestarios.» Pues, mire, yo sigo pensando y sigo creyendo en la ideología, sigo creyendo en los posicionamientos políticos como una parte que explica cuál es la visión de fondo que tiene uno de una sociedad. Este es uno de los..., de la propaganda, diríamos. También hacía propaganda el tripartito, ¿eh? «Per un barri digne. Pla de millora dels barris.» Ustedes quieren un solo pueblo pero que viva en barrios diferentes. Cuando ustedes defienden un solo pueblo lo quieren viviendo en barrios diferentes: en barrios de primera y en barrios de segunda. Y esos barrios de segunda, que son los que en esta coyuntura económica más recursos necesitan para lograr la famosa cohesión social, que no rompen aquellos que defienden el trilingüismo en la escuela, sino aquellos que llevan a hacer una partida presupuestaria que tiene como objeto la cohesión social mejorando unos barrios deprimidos socioeconómicamente.... Ahí es donde se ve qué anima determinadas decisiones. No puede haber un solo pueblo con ciudadanos que vivan de una forma diferente porque la dignidad de sus barrios no esté al mismo nivel. Y ustedes han... Bueno, usted decía también casi: «Denme gracias, o den gracias a Convergència: no suprimimos la Ley de barrios.» Pero si es peor: la dejaron sin recursos.

Por lo tanto –y para finalizar–, propondremos algo tan sencillo pero tan importante en este Gobierno –o con este Gobierno–: que ustedes presenten en sede parlamentaria un calendario de pagos de todas las deudas pendientes de la Generalitat con los ayuntamientos catalanes. Simple y llanamente eso: que expliquen cuándo y a quién van a pagar aquello que deben. Este Gobierno no puede tener también como constante la morosidad.

Gracias, presidente. *Conseller*, diputados, diputadas...

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per al torn de rèplica, també, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Santi Vila.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustre diputat, no puc estar més radicalment en desacord en algunes de les acusacions i afirmacions que ha fet, entre altres coses perquè qui li parla, si alguna cosa justifica que estigui en política, és treballar i servir la gent més senzilla d'aquest país. Per tant, el Govern de Catalunya en conjunt i en especial la conselleria de Territori, a l'hora de prioritzar les polítiques d'enguany, les fa lleialment, continuador de polítiques que a vegades han estat equivocades, i que ens han dut a un sobreendeutament molt important, i que condicionen més del 50 per cent del Departament de Territori. Això és lleialtat institucional, continuïtat institucional. No, no, però vostè no pot fer veure que no ho sap, això, quan ve aquí, perquè aquesta és una dada clau, fonamental, com ho és una situació fiscal injusta respecte al conjunt de l'Estat, dos vectors importants, que juntament amb la recessió econòmica ens posen en aquesta situació tan difícil. Però vostè no pot venir aquí i

no descriure o no reconèixer que el Govern de Catalunya, efectivament, té dificultats financeres amb el Pla de barris, amb la Llei de barris, però l'ha mantingut. Abans he fet una afirmació imprecisa que hi ha hagut un alcalde que ara m'ha fet notar: compte a dir que per definició les hisendes dels ajuntaments estan pitjor que les hisendes de la Generalitat de Catalunya. Per un principi d'autonomia municipal, vostès comprovaran que moltes ciutats, molts pobles de Catalunya tenen una situació financera raonablement positiva. I, per tant, com va fer l'alcalde de Figueres en el seu moment, molts alcaldes de Catalunya van dir: «Senyors de la Generalitat, vostès engoleixin el deute que han d'engolir però no acabin amb el Pla de barris, perquè nosaltres de moment podem passar a davant i seguir actuant, i cofinancem el que hem de finançar.» I això té a veure amb bons ajuntaments i amb bons alcaldes, que van fer precisament polítiques plenament conscients que la necessitat de ser lleials a un pressupost aprovat en els seus respectius consistoris era un principi rector, un principi d'austeritat, eh?, que no tots els governs han tingut molt present, tot i que el reivindiquen de vegades teòricament des de les posicions més a l'esquerra com a valor. I aquí estem. I això és el que ha dislocat la situació en la qual ens trobem ara.

Per tant, crec que és francament injust, diputat, quan vostè em retreu que no hàgim estat capaços, eh?, de dur endavant noves convocatòries. Jo li he explicat el decalatge que hi va haver a partir del 2009. Però no només era un decalatge perquè ens sobrepassaven les certificacions que rebíem com a Govern de Catalunya, era un decalatge que ens va sobrepassar també perquè hi havia un decalatge brutal entre el que es convocava i el que es pressupostava, amb unes proporcions que de vegades doblaven el que es pressupostava i el que finalment s'atorgava als diversos ajuntaments de Catalunya, amb unes proporcions de cent a cinquanta. I ens podíem trobar terribles..., amb convocatòries el 2009 o el 2010 que acabaven assumint compromisos per valor de més de 100 milions d'euros i que en el pressupost en recollien a penes 50. I així ens hem trobat. I lleialment, donant continuïtat institucional a les polítiques dels diversos governs, aquest Govern ho anirà engolint, ho anirà digerint. I alguns ajuntaments mantindran les seves polítiques, i és bo que ho facin.

I el Govern de Catalunya en aquests moments, per iniciativa pròpia, està actuant en diversos barris de Catalunya que hem considerat especialment sensibles i necessari que hi actuéssim per garantir la cohesió. I ho explicàvem fa pocs dies en el marc del Ple de la pobresa: continuem actuant al barri de Sant Roc, a Badalona, amb moltes dificultats, però hi hem continuat actuant; o continuem actuant al barri de Ca n'Anglada, a Terrassa, i ho continuarem fent fins a culminar aquella actuació, i continuem culminant el barri de Can Garcia, a Manlleu. I li sembla a vostè que tenen un color polític coincident amb el Govern de Catalunya, aquests barris on actuem? A mi em sembla que no. L'alcalde de Terrassa no m'ho sembla; l'alcalde de Manlleu no m'ho sembla, del color polític del Govern. I vol que li digui una cosa? Ni el sé, el color polític que tenen els alcaldes, ni m'interessa, perquè el Govern de

Catalunya no mira el color polític dels alcaldes i encara menys la realitat des del punt de vista sociopolític de cada barri. Mirem on hi ha uns indicadors objectius que cal actuar, i així ho fem, en fi, a molts barris, que no vull descriure'ls-hi per consumir el temps.

Pensi vostè que, a l'hora de prioritzar, hem prioritzat les polítiques socials per evitar, per exemple, que els nostres conciutadans perdessin l'habitatge per incompliment a l'hora de pagar els lloguers, a l'hora de pagar la seva quota hipotecària. I hem incrementat de 51 a 58 milions d'euros, això. Això deuen ser polítiques socials del moment. Hem mantingut aquest programa d'intervenció en els barris, i enguany hem incorporat en el pressupost partida per anar engolint la de barris, i ho seguirem fent en els anys successius, fins a superar aquest moment i poder dur a terme una nova convocatòria. Prou greu ens sap, prou greu li sabia al conseller Recoder –n'havia parlat molt, amb ell– la impossibilitat de dur-ne a terme una nova convocatòria, però per disciplina i per continuïtat i lleialtat institucional primer havíem d'engolir l'herència.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpелlació

al Govern sobre el nou model d'ordre públic (tram. 300-00167/10)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre el nou model d'ordre públic. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari Popular de Catalunya, i en el seu nom té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, president. Consellers, diputats, diputades, mirin, el proper 30 d'abril entra en funcionament el nou model d'ordre públic que van aprovar Esquerra Republicana i el conseller Espadaler; entra en vigor la prohibició d'utilitzar pilotes de goma per part dels Mossos d'Esquadra. Aquesta va ser una decisió només política. Posteriorment, el conseller va demanar als comandaments que aportessin i busquessin les solucions tècniques necessàries per fer efectiu aquest nou model i per poder procedir a la substitució de les pilotes de goma. Aquestes solucions tècniques no arriben i generen molts interrogants, conseller.

Miri, podem emmarcar el context d'aquesta interpel·lació en dos fets: recorden vostès la Guàrdia Urbana refugiant-se en una caserna quan un grup de violents els llançaven de tot i arrasaven una terrassa del costat, o a Madrid el passat 22 de març els actes d'extrema violència que van patir la ciutat i els agents de policia. Per tant, és una referència que a nosaltres ens preocupa molt i que ens hauria de preocupar.

Aquest nou model que vostè va impulsar conjuntament amb Esquerra Republicana, conseller, ens ha preocupat molt, al Grup Parlamentari del Partit Popu-

lar, i per això vostè sap que reiteradament hem presentat iniciatives i preguntes per saber com vostès l'implementaven. La manera de fer d'aquest Govern ha estat el silenci, la no-resposta i dir que ja en presentaran un informe quan toqui. I en definitiva, conseller, vostè ha facilitat molt poca informació. Malgrat això, amb el poc que ha dit vostè intentarem esbrinar, en un primer bloc, què sabem fins ara d'aquest nou model, després de nombroses i nombroses preguntes que nosaltres li hem formulat.

Sabem que entre 2012 i 2013 es van incorporar cent nous agents a la Brimo, que a les ARRO es van incorporar dos-cents nous agents, que s'han adquirit cinc-cents colls tèrmics, vint-i-quatre cascs balístics, setanta-nou armilles portamaterial per a comandaments, setanta-vuit per a escopeters, més de cent parells de botes, l'adquisició de portàtils o la voluntat d'adquirir portàtils –és a dir, les ràdios individuals–, les famoses boines, de què ja vam parlar suficientment, de les Brimo. Total, 88.019 euros amb 3 cèntims. Vostès han manifestat que han reforçat la Unitat Central d'Informació en Ordre Públic –la UCIOP–; vostès han manifestat la seva previsió d'incorporar càmeres al pit als agents que intervenen; vostès han manifestat que estan fent els tràmits administratius per a l'adquisició dels projectils viscoelàstics i de les llançadores de quaranta mil·límetres d'aquests projectils; que ja han previst l'adquisició d'una furgoneta per als comandaments, i que vostès han incorporat un canó d'aigua i que no tenen previst adquirir-ne de més. La pregunta és: segur, conseller? Vostès no adquiriran nous canons d'aigua?

Vostès han incorporat un dispositiu acústic de llarg abast –l'anomenat «canó de so», l'LRAD–, i el cito literalment: «No és un canó tal com es vol descriure, ni el seu nom s'anomena “canó”, sinó simplement un altaveu» –ho diu vostè, eh?– «que permet coses molt efectives i del qual fem una valoració positiva. Permet, doncs, donar missatges amb molta claredat a una distància molt i molt gran. També és cert que ens permet fer sons que són francament molestos.» Aquesta és la descripció d'aquest element que vostè va fer en seu parlamentària.

Per tant, resumint, què tenim en el seu nou model? Un altaveu molt potent –si em permet l'expressió col·loquial, segons les seves expressions seria «que peta bé», eh?, se sent bé–, un canó d'aigua que té més de dues dècades –que, per cert, canó d'aigua que els seus efectes són igualment lesius com les pilotes de goma, que ha estat acceptat pel seu soci de govern, per Esquerra Republicana, i després ens hi referirem–, una furgoneta per comandaments, i la substitució de pilotes de goma per llançadores de projectils viscoelàstics, pels projectils de *foam*.

El seu antecessor, el senyor Puig, el conseller Puig, quan ostentava la seva responsabilitat ens deia: «Escoltin, no es confonguin: una cosa són les pilotes de goma i altres són els projectils viscoelàstics, i són complementaris, en cap cas un substitueix l'altre, perquè els efectes dels uns i dels altres són diferents i les funcions d'uns i d'altres són diferents.» Vostè avui ens diu que una cosa substitueix l'altra en el seu model. Sí,

és així. La pregunta és: qui ens ha enganyat?, abans el conseller Puig o ara vostè? Qui dels dos no ens ha dit la veritat? Perquè, si no complien les mateixes funcions, si eren complementaris, si un no substituïa l'altre, com és que ara vostès proposen que un substitueixi l'altre?

Per altra banda, segon model en bloc: què ens falta per saber, entre altres coses? Ho intentem concretar, perquè després no ens digui que no concretem aquesta interpellació. Vostès preveuen adquirir més dispositius acústics de llarg abast, més altaveus potents? Preveuen adquirir més canons d'aigua? Per cert, una pregunta que jo li faig i no em contesta: quant ens ha costat l'actual adequació del canó d'aigua? Quina és l'autonomia del seu dipòsit d'aigua? Quina ha de ser l'amplada de carrer mínima per poder utilitzar aquest dispositiu? Quantes llançadores té previst adquirir el departament i quin és el seu cost? Vostès preveuen adquirir tanques mòbils i quin n'és el cost previst? Quin és el cost previst de les càmeres que vostè diu que incorporarà als agents que intervenen? Preveuen o no incrementar el nombre d'agents a les Brimo i a les ARRO aquest any? És cert el que es va publicar que quan hi hagin aldarulls o desordres públics en manifestacions les unitats de la Brimo o de les ARRO dels Mossos d'Esquadra entraran en la massa de gent i procediran a fer les detencions? Quina és la diferència entre l'equipament d'un agent Brimo i un agent ARRO? Quines són les diferències entre un i altre equipament? Reben la mateixa formació tots dos agents? Perquè hi ha una cosa clara: en un moment donat tots dos agents –un que pertanyi a la Brimo i a l'ARRO– exerceixen funcions d'ordre públic, exerceixen les mateixes funcions en un dispositiu; la pregunta és: han de tindre les mateixes eines? Nosaltres creiem que sí. Han de tindre la mateixa formació? Nosaltres creiem que sí, perquè exerceixen les mateixes funcions. Vostè sap que això no és així, a dia d'avui; vostè sap que ha fet un gran esforç a equipar les Brimo i s'ha oblidat de les unitats ARRO a dia d'avui. (*Veus de fons.*) Sí, home, sí; si només cal veure'ls, això ja no és una cosa discutible: miri uns agents i els altres i veurà la gran diferència entre l'equipament i les eines d'uns i dels altres. I per això nosaltres això li demanarem a la moció: que equipari l'equipament i les eines d'unes unitats i unes altres quan exerceixen les funcions d'ordre públic. I quin és el cost de tot plegat d'aquest seu nou model que ha pactat amb Esquerra Republicana –quin és el cost de tot plegat?

Tercer gran bloc. Vostè ha complert la resolució del Parlament en què s'inclouen les conclusions de la comissió d'estudi? I li ho concreto: vostè ha revisat ja a fons els procediments i protocols en matèria d'ordre públic? Com es troba la llei de l'espai públic?, quan la portarà a aquest Parlament? Vostè s'ha reunit amb els sindicats policials per negociar les moltes reivindicacions pendents?, i quins acords vostè ha obtingut en aquestes reunions? Ha dissenyat els mecanismes de comunicació amb els organitzadors de manifestacions? S'han fixat les polítiques d'estabilitat dels agents de les unitats d'ordre públic? S'ha redactat o revisat el protocol d'actuació dels mitjans de comunicació que cobreixen informativament els desordres públics?

S'han demanat als mitjans de comunicació que difuminin en llurs informacions la cara dels agents quan aquesta informació no és rellevant? S'ha redactat, conjuntament amb els ens locals, el protocol d'actuació on es refereixen clarament les funcions de cada cos policial quan ambdós cossos participen en tasques d'ordre públic? Vostè ha reforçat, i com, la unitat central d'informació? I els ha facilitat els mitjans tecnològics que s'hi van comprometre? Quines polítiques han impulsat de prevenció i resolució de conflictes? Està ja operativa la gran figura del comunicador tàctic?, és operatiu ja i quines funcions fa? Ha elaborat el protocol de dotació i especificació dels mitjans a les unitats d'ordre públic? Vostè ha revisat els protocols envers la utilització d'armes que disparen projectils, que en aquest cas serien les llançadores de quaranta mil·límetres? S'han revisat els uniformes i elements de protecció del personal dels agents? S'ha dissenyat una estratègia per conèixer la incidència de les noves tecnologies? Com s'ha avançat sobre la incorporació de mitjans que permetin la localització de les furgonetes des de la sala de comandament i la localització dels agents? S'ha convocat l'oferta anual de formació contínua als agents d'ordre públic? Es deia en aquestes conclusions que vostè al cap de tres mesos havia de presentar un informe sobre les millores introduïdes en la formació per part de l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya; l'ha lliurat ja al Parlament?, perquè l'havia de lliurar en un termini de tres mesos. Vostè ha redactat ja el protocol de reparació del dany per la indemnització de les víctimes per responsabilitat objectiva administrativa de l'actuació del Cos de Mossos d'Esquadra?

Vostè sap que sembla molt, el que li estic preguntant, però són les conclusions, vostè les ha de conèixer perfectament. En definitiva, el que li estic preguntant és: des del 18 de desembre que es van aprovar aquestes conclusions fins avui, i tenint en compte que el 30 d'abril entra en vigor el seu nou model i la prohibició de les pilotes de goma, què ha fet per donar compliment a aquestes resolucions?

I volem acabar aquest primer torn citant l'apartat segon de la resolució, que diu: «El Parlament de Catalunya ha de promoure l'aïllament i el rebuig social de la violència urbana i dels desordres públics. En aquest sentit, el Parlament convida tots els ciutadans i els mitjans de comunicació social a contribuir, cadascú en el seu àmbit, a expressar el rebuig a la violència urbana.»

En aquest sentit, li demanem que sigui concret. Nosaltres hem volgut ser concrets en les preguntes: eren unes preguntes i una informació que li demanem molt previsible, i, per tant, estem convençuts que vostè en donarà tot tipus de detalls.

Gràcies, senyor conseller.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. En nom del Govern, i per respondre aquesta interpellació, té ara la paraula l'honorable conseller d'Interior, senyor Ramon Espadaler.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè titula aquesta previsible interpellació sota el títol del «nou model d'ordre públic», però, de fet, més que parlar de la gestió de l'ordre públic, vostè focalitza i em parla més de la gestió del desordre públic o del distúrbio, o dels avalots, que també, evidentment, ens n'hem d'ocupar.

I jo li diria que, des de la perspectiva del Govern, li voldria parlar, també, de la gestió de l'ordre públic, tal com diu el títol de la interpellació, en el marc del que és la seguretat ciutadana, on em sembla que és més que evident, doncs, que tenim algunes visions no del tot coincidents, per no dir diferents, no? I li ho dic perquè he analitzat amb cura..., m'hi vaig pronunciar des del primer moment i vaig rebre una airada resposta per part del senyor ministre Fernández Díaz al respecte, perquè tota aquella llei de seguretat ciutadana que vostès estan impulsant i que nosaltres vàrem assenyalar alguns punts que al nostre parer no s'ajustaven a la Constitució ni tenien massa res a veure amb els drets fonamentals, o d'alguna manera fins i tot els conculcaven, ara ha estat el Consell General del Poder Judicial qui els ha posat el dit a la llaga a l'article 7, sobre el deure de denunciar; als articles 16, 17 i 18, sobre el que són, doncs, la identificació de les persones; a l'article 19, sobre el que és la manera d'escorcollar; a l'article 22, en el que és la dissolució de reunions; a l'article 23, en el que són les relacions entre la seguretat pública i la privada; en l'article 29, en el que és el règim sancionador. I no és ara, aquesta vegada, un conseller del Govern de Catalunya, no és l'opinió pública d'un grup parlamentari, no és una opinió publicada, sinó que és el Consell General del Poder Judicial; per tant, és evident que algunes diferències tenim, no?

Però què vull dir quan li parlo que jo voldria parlar més de la gestió de l'ordre públic més que no pas de la gestió del desordre? Doncs, molt senzill: que la gestió de l'ordre públic, des de la perspectiva de la seguretat ciutadana, que crec que això és el substantiu, abasta un camp i un temps bastant més ampli d'estrictament d'aquell en què es produeix el desordre i que, evidentment, hem d'atendre i hem de tenir mitjans, i els tenim, li ho asseguro, doncs, per respondre-hi, no? I comprèn, òbviament, només faltaria, la gestió del desordre; evidentment, que hi és també, però hi ha molt més. I quan vostè parla de «nou model», jo no m'atreiria a parlar de «nou model», jo parlaria d'un model en constant evolució, perquè estem atents al que passa a fora, al que passa en aquesta cambra i al que ens diuen els mateixos cossos policials i el conjunt de la societat comença molt abans –comença molt abans– i acaba també molt després del que és la manifestació i el moment puntual en què es poden produir, certament, i es produeixen desordres en l'àmbit o avalots.

Què fem abans? I ho dic perquè a vegades tendim només a focalitzar sobre un aspecte concret, i la importància és tenir la visió de model. Vostè em parla de model; ara li explicaré quin és el model. Doncs, abans, incentivem i molt el que és la comunicació prèvia, i això no és un tema menor, no és un tema gens menor

conèixer quins ciutadans, quins col·lectius volen manifestar-se, quan i on ho volen fer, i en aquest sentit li vull donar dades positives –li vull donar dades molt positives. Miri, el 2011 hi va haver 2.022 manifestacions comunicades; el 2012 van ser 3.287, i el 2013 han estat 7.618. Què vull dir amb això? Doncs, que hi han dos fenòmens: un, que hi ha més manifestacions perquè la situació socioeconòmica convida moltes vegades molts ciutadans a manifestar-se, però, en aquest creixement de manifestacions, cada vegada més –i això és positiu per a la gestió de l'ordre públic, això és molt positiu– aquestes són comunicades, que pressuposen, doncs, una voluntat d'expressar-se en la via pública però de fer-ho d'acord amb el que és el nostre marc legal. Per tant, la primera cosa que fem és incentivar-ho, i ho valorem positivament.

La segona cosa que fem és, un cop tenim aquesta comunicació, i si no la tenim però en tenim coneixement també hi estem esmerçant esforços, i em sembla important, i els valorem molt positivament –i hi subratllo el «molt»–, fem esforços de mediació. Vostè sap que en el seu dia es va crear una unitat específica per mitjançar en diferents àmbits, entre els quals, també, el d'ordre públic, i això és un esforç que s'està fent. La mediació ha de substituir tot el que és la feina que tenim encomanada a la Brigada Mòbil, a les ARRO, a la gestió del conflicte, a la gestió de les expressions violentes? No, en absolut –no, no–, cada cosa al seu temps, no és mediació «en substitució de», no és anar amb el liri a la mà, no es preocupi; ara, la mediació amb aquests col·lectius a l'hora de canviar recorreguts, de canviar itineraris, de conèixer quines són les previsions és importat, i acaba donant resultats, evidentment, positius.

Mitjançar com a única eina? Rotundament no, però és una eina imprescindible en el gran trencaclosques que és la gestió del que és l'ordre públic. Mitjançar com una estratègia, com una eina complementària per es-talviar problemes, i segurament no tots els problemes, en som conscients, però, en qualsevol cas, aquestes són les coses que es fan abans i fins i tot durant el que és una manifestació pública. I mitjançar en coordinació –i ara m'hi aproximo des d'una altra perspectiva–, amb tot el que són els serveis, evidentment, d'informació. I cada vegada més treball en equip al si de la mateixa policia per gestionar l'ordre públic, per gestionar l'ús que fem de l'espai públic. Per tant, comunicació com a imprescindible; en aquest sentit, és positiva la tendència, tot el que són els esforços de mediació, tot el que són els esforços, evidentment, d'informació per tenir el màxim d'informació i poder gestionar correctament.

Comunicació, mediació, tercera cosa molt important en el model: disseny *ad hoc*, específic, dels dispositius policials en cada cas, perquè cada cas és diferent; no podem tractar amb el mateix patró de desplegament policial totes les manifestacions perquè totes elles són diferents –totes elles són diferents–: des dels recorreguts fins a la intensitat, fins al nivell de crispació que hi pugui haver, si ha estat, si no ha estat comunicada, etcètera. Per tant, disseny específic. I això correspon a la instància policial, fer aquest disseny, i això és el que

es fa en cada cas, i ho deuen haver notat. Ja li accepto que els dissenys dels desplegaments policials mai seran ben vistos. Si miro cap a un costat de la cambra, alguns encara diran, segurament, que són insuficients; si miro cap a l'altre costat, diran que són desproporcionats. I, escolti, jo el que faig és fer cas del que diu el cos policial i desplegar la policia en funció del risc que hem percebut a partir del coneixement, a partir de la informació, a partir de si ha estat o no comunicada aquesta manifestació i a partir, doncs, d'un treball previ, que és molt important. Vostè només em vol parlar del moment en què es produeixen els incidents, els accidents, els fets –evidentment, que hem de perseguir i que perseguim–; jo li parlo de tot aquest ventall previ per, d'alguna manera o altra, emmarcar-ho, perquè ens sembla, evidentment, important, no? Per tant, això és, en definitiva, el que estem fent.

Això resol tots els casos? No, però en resol una part molt substantiva i molt important. (*Remor de veus.*) Hi han casos, evidentment, que hem de perseguir amb duresa i amb tolerància zero, que són els casos de violència gratuïta, de violència extrema, que malauradament en tenim. I expressions, evidentment, n'hem tingut...

El vicepresident segon

Perdoni un moment, senyor conseller. Pels pocs que som, se sent molt soroll. (*Pausa.*) Gràcies.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyor president. Li estava dient que no resol la totalitat de casos, tot aquest treball previ, i que, per tant, cal, en el moment que es produeix el desordre, doncs, tenir instruments, eines i estratègies per poder, evidentment, contrarestar aquestes actuacions, i fer-ho sota els criteris –i aquí no n'hi ha cap, de canvi de criteri– de proporcionalitat, de congruència i d'oportunitat. Que també, quan els apliquem, seran judicats de manera diferent segons quina part de l'arc parlamentari miri, o segons quina part de la societat, d'una o altra manera, mirem, no?

En qualsevol cas, ara vaig al seu tema, al que el preocupa més centralment, que és el moment del desordre públic, però sense descontextualitzar-lo. Doncs, miri, què hem fet? La Brigada Mòbil té més efectius ara que no pas tenia fa un any. I és cert, l'hem incrementat: hem passat de 402 a 452 efectius. Hem creat –i aquest és un canvi important–, en el seu dia, doncs, el Grup d'Obtenció i Assegurament de Prova –el que en diem el GOAP–, des del 2011, i que s'ha anat dimensionant dins de la Unitat Central d'Informació en Ordre Públic. I això ens dóna resultats. A vegades no són immediats, eh? A vegades veurà que les detencions s'han fet amb bastanta posterioritat a l'esdeveniment dels fets. Però, en qualsevol cas, per això li ho deia: comença abans, i la feina acaba molt després, des d'aquesta i des d'altres perspectives. Hem millorat, i estem millorant, aquest any, doncs, tot el que és el parc mòbil de la Brigada Mòbil: enguany comptem amb noranta-tres vehicles, i en substituïrem, doncs, fins a un total de vint-i-tres, en aquest context que fem

de millora del parc mòbil; del conjunt, no és només..., vostè em diu: «Escolti, és que només es miren determinades unitats»; no, mirem la globalitat. Ens hem dotat de més llançadores, que no teníem l'any passat: en teníem una vintena, ara en tenim cinquanta. Volem arribar, doncs, a disposar-ne de fins a cent deu. Ens hem disposat de càmeres de vídeo per poder filmar –convenientment aprovades per la Comissió de Videovigilància, no ho perdéssim de vista–, doncs, tot el que és aquest conjunt d'esdeveniments, i sobretot, també, per tenir proves, en tots els sentits, de defensa de l'actuació policial i també perquè es coneguin quines són les actituds d'aquestes persones violentes.

I tenim, doncs, evidentment, una darrera fase, que és l'anàlisi *a posteriori* de cadascuna de les manifestacions, una anàlisi crítica, autocrítica, d'allò que ha funcionat, d'allò que està canviant, perquè aquest és un món canviant, i d'allò que hem de millorar. I és tota aquesta panòpia d'actuacions el que nosaltres anomenem «model».

I, home, li agrairia que no ens concentréssim..., escolti, les pilotes de goma o no ho sé... Escolti, tenim aquelles eines que ens calen per fer front a les expressions violentes. I tenim un repte que no hem resolt, nosaltres –no l'hem resolt–, i no l'ha resolt la Policia espanyola, i no l'han resolt moltes policies del nostre entorn, que és com arribem de manera efectiva a poder detenir, al si d'una manifestació, en la qual participen milers de persones, moltes vegades molt contràries a les expressions violentes, la majoria de vegades, però que tenen al seu si allò que anomenem col·loquialment els «black blocks», que se'ns col·loquen a dintre persones amb capacitat de violència i amb voluntat de fer violència, i que són d'accés difícil. I això ja li ho accepto, i això no es resol amb tècniques policials, això es resol amb intel·ligència, això es resol analitzant cada situació, això es resol dissenyant aquests protocols i aquests desplegaments policials en cada cas, i cada cas li asseguro que és diferent. I el que compta, per tant, és contemplar el fet de la manifestació des del principi, tenint molt clar que estem parlant de drets fonamentals, al si dels quals se'ns posen absoluts indesitjables, sobre els quals hem de tenir tolerància zero –que quedí molt clar–, amb aquestes expressions violentes, i analitzar-ho també autocríticament, quan escaigui, i quan hagi acabat cadascuna de les manifestacions.

I això és, en definitiva, el que fem. I si vostè vol parlar de model, aquest és el model que nosaltres anem impulsant. No és tant un canvi de model com un model en constant evolució, perquè estic segur que li consta, evidentment..., no només per nosaltres, sinó perquè sé que està atent al que passa, doncs, en els altres indrets, i vostè esmentava el tema de Madrid, sobre el qual no em deu haver sentit a mi cap crítica pública del que s'ha fet, ni valoracions dels dispositius policials, perquè sé quina complexitat tenen els dispositius policials, i, per tant, no em deu haver sentit fer-ne valoracions ni me'n sentirà. El que és més substantiu és que veig que aquest és un món canviant, i que nosaltres hem d'estar atents, i que l'hem d'entendre en la seva complexitat i en la seva globalitat.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. I per al torn de rèplica té ara la paraula l'illustre diputat senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, president. No se n'ha pogut estar: vostè ha començat parlant del ministre de l'Interior i no de les seves competències. No es preocupi, nosaltres –no es preocupi– farem una bona llei; atendrem, com ja ha dit el ministre, les recomanacions del Consell General del Poder Judicial, i tindrem una bona llei de protecció ciutadana, que a vostè li permetrà gestionar millor l'ordre públic a Catalunya, perquè és una llei orgànica. Conseller, no es preocupi per això, perquè en això estem.

Dit això, el problema de tindre els discursos ja fets és que vostè s'ha entestat en el fet que jo només parlava d'un àmbit del model, i no m'ha escoltat el que jo realment li he dit. Jo li he parlat de la comunicació prèvia amb els manifestants, de la Unitat Central d'Informació, de com vostès, quins mitjans tecnològics donen, precisament, per preveure aquelles manifestacions no comunicades. Vostè, en tot el que m'ha explicat, no ha posat l'accent en una qüestió important, que és què passa amb aquelles manifestacions o concentracions no comunicades? Com es detecten? Com es detecta l'organització prèvia d'aquests grups violents que van a les manifestacions a rebentar-les i a exercir la violència?, com ho detectem prèviament? I vostè, si m'ha sentit, no només ara, sinó en anteriors legislatures, nosaltres reclamàvem no només una actuació reactiva del Cos de Mossos d'Esquadra, sinó precisament una actuació preventiva per fer front a totes aquestes situacions.

Per tant, escolti, ho tenim molt clar, que la manifestació no és el moment de l'exercici de la violència, sinó que hi cal un treball previ. I jo li ho he preguntat. Vostè s'ha entestat que jo no li ho he preguntat, però jo li he preguntat i li reitero aquesta pregunta.

Escolti, la mediació, també li hem preguntat per la mediació. Però sap de què em fa la sensació? Que moltes de les coses que vostè ara explica com una novetat, ja ens les va explicar com una novetat el conseller Puig, moltes; algunes no, però altres sí –altres sí. I, per tant, jo ja les he sentides, com una novetat. Per tant, m'està explicant un model, i unes qüestions, que ja fa dos anys i mig, abans, el seu antecessor ja va implantar-lo. Per tant, ja coneixem moltes parts d'aquest model.

Però vostè el que no vol abordar realment són qüestions de contradicció d'aquest model. I miri, jo m'hi vull centrar: davant de l'extrema violència de grups radicals, que es pot produir, i vostè sap que això és un risc que es pot produir, i si es produeixen uns fets com els que van succeir a Madrid, vostès estan preparats, els Mossos d'Esquadra, per fer front a aquesta situació? Tenint en compte que hi ha un element de diferència: que a Madrid es va utilitzar un element de distància, que eren les pilotes de goma, i vostè no el tenen. És a dir, sense tindre aquest element per mante-

nir la distància, vostès a dia d'avui em poden garantir que poden tindre una resposta efectiva? Perquè nosaltres creiem... En definitiva, el que li preguntem és: a partir de l'1 de maig, quin és l'element que garantirà la distància entre els violents i els Mossos d'Esquadra? Nosaltres creiem que les llançadores de quaranta mil·límetres no són suficients per mantenir aquesta distància. I vostè sap que el que li estem preguntant no és *baladí*, perquè, si no tenim un element de distància eficaç, hem canviat el model, i hem passat d'un model de distància a un model de contacte. I en el model de contacte, la conseqüència vostè la coneix perfectament: és el xoc entre manifestants violents i policia, el cos a cos. I això vol dir més policies ferits, més violents ferits. Vostè assumirà aquestes conseqüències, si no donen les eines per mantenir aquesta distància als agents de policia? I vostè sap perfectament del que li estic parlant. Nosaltres no ho sabem veure. I quan li demanem concreció, ens parla del ministeri, de Madrid, ens parla de model més teòric, però no entra en la concreció.

Canó d'aigua. Li ho hem preguntat deu vegades, jo ja no sé com preguntar-li-ho més. Expliqui'ns-ho: l'utilitzaran o no l'utilitzaran? Què ens ha costat? Quina autonomia té? Realment és una eina o no? Quins efectes lesius tenen? Jo els conec, vostè els coneixen. Ens els van explicar al Complex Egara, els efectes lesius. Per nosaltres, no es pot fer veure que estem parlant de qüestions diferents. Per tant, això és el que li estem preguntant. Perquè nosaltres creiem que vostès no han fet un model nou, sinó que senzillament s'han carregat el model –carregat el model. Que teníem un model de distància, amb les seves limitacions, amb els seus elements de millora necessaris, i vostès, per una decisió política, s'han carregat aquest model. Evitar que el Parlament demanés la dimissió del director general de la Policia mai haurà tingut unes conseqüències tan nefastes com les que es plantegen per al model d'ordre públic a Catalunya.

Vostè assumirà aquestes conseqüències? Les assumirà? Quan vegem l'enfrontament cos a cos entre agents i violents, vostè les assumirà? N'està segur, d'això? Vostè amb el cap ha dit que sí. Doncs, ja ho veurem si vostè realment les assumirà.

Nosaltres creiem que el que demostra tot plegat és que vostès no tenen un model, que han pres una decisió política que posa en perill el model, i el problema no és que posi en perill el model, el problema és que posa en perill la seguretat i els drets dels ciutadans de Catalunya. I que a dia d'avui els Mossos d'Esquadra tenen menys eines per fer front als violents. I que s'hi han incorporat millores? Hi estem d'acord. Que eren necessàries? Hi estem d'acord. Però vostè sap que en el que és fonamental vostè ha canviat el model d'un model de distància a un model de contacte.

Gràcies, senyor president; gràcies, consellers.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També per a la rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller, senyor Ramon Espadaler.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyor president. Començo pel final. Nosaltres no hem canviat el model, perquè el canvi del model fóra això: fóra canviar el model de distància pel model de proximitat, i no, no és aquest el canvi que hem fet. Sí que l'hem fet evolucionar, com evolucionarà el model, doncs, de la Policia espanyola, vist el que s'ha vist aquests darrers dies. Home, i que em vingui aquí a explicar que les pilotes de goma són la solució de tot, després del que va passar a Madrid, i des dels cabassats de pilotes que es van disparar, és que és un punt contradictori –és que és un punt contradictori. Miri, jo no li'n volia pas parlar, d'això, però és que em ve a defensar... «Escolti, és que ha de tenir pilotes de goma per gestionar l'ordre públic.» Coi, és que el que els va passar a Madrid, malgrat l'ús de les pilotes de goma, precisament –precisament–, i em continc, no va ser de manual ni és una pràctica exportable. (*Remor de veus.*) Per tant, home, siguem una mica curosos i seriosos, perquè tenim un tema sensible.

I, escolti, sóc el que desitja, tant com vostè, com a mínim, que es faci una bona llei de seguretat ciutadana. Per això vam advertir que tenia moltes disfuncions i moltes coses que no s'ajustaven a la Constitució. Ara, quan ho vaig dir jo, em va caure una cara de mans –amb perdó per l'expressió, evidentment metafòrica– per part del senyor ministre. Però casualment, eh?, el Consell General del Poder Judicial li ha esmenat el que dèiem nosaltres i catorze punts més. Per tant, desitjo que hi incorporin tot això, perquè tindrem, doncs, una millor eina, que no hem qüestionat mai que es necessita, perquè el món és canviant.

I després, sobre eines, home, que em vingui a fer befa del camió de l'aigua... Escolti, el canó d'aigua: Interior compra un camió amb canó d'aigua que costarà 490.000 euros, la Policia espanyola. Sap quina és la diferència? Nosaltres, ja el teníem. Vostès en tenien cinc d'arraconats –cinc d'arraconats–, no n'han arreglat cap, i n'han comprat un de nou, i, per a més inri, el ministre se'n va desentendre. Diu: «Això és una decisió de la policia, amb la qual jo no en sé re.» Jo no me'n desentenc: nosaltres en teníem un i l'hem arreglat, però no ens hi hem gastat mig milió d'euros –no ens hi hem gastat mig milió d'euros–, senzillament l'hem arreglat.

Home, i venir a defensar –hi insisteixo– tot el que vostè defensa aquí després de l'experiència del que hem vist, jo crec que hauríem de ser tots plegats..., i jo també, i he fet esforços de ser molt prudent a l'hora de catalogar, a l'hora de qualificar, a l'hora de criticar, a l'hora... I per mi hauria estat, honestament, molt fàcil, dir: «Però què han fet amb aquest dispositiu, que se'ls ha escapat de les mans?» I, escolti, no m'ho ha sentit ni ho dic ara. Perquè és complex, i perquè tenim un problema molt seriós amb grups violents, que existeixen, en aquesta ciutat i, pel que s'ha vist, en altres ciutats. I això és el que hem d'anar a atacar, des de la tolerància zero. I això no es resol amb pilotes de goma, això es resol amb intel·ligència; això es resol trobant una manera, que no l'hem trobat nosaltres, i que no sé que cap altra policia l'hagi trobat –perquè si vostès l'haguessin trobat, no hauria passat el que va passar, a

Madrid–, que és, com intervenim, a temps real, al mig d'una manifestació, per aïllar un grup que utilitza la violència extrema. I això, aquí, encara no hi som, i hi sóc molt honest, i és un dels temes que ens preocupa més. I per això ens dotem de més càmeres. I per això fem unitats específiques, doncs, d'intel·ligència, que treballen sobre aquests temes. I això no es resol amb material, amb pilotes de goma; és molt més complex, tot això.

I crec que avançar en el que és la comunicació, avançar... Escolti, jo he vist imatges, en la darrera manifestació que es va fer a Barcelona –i després en privat li diré qui ens va trucar per agrair la feina que havíem fet, eh?–, dels manifestants, increpar i mirar d'aturar aquests violents que anaven a trencar vidres de les entitats bancàries. I això és positiu que sigui així. I això és molt positiu, que la gent que es manifestava, que estava irada, tingui la valentia d'increpar i de mirar d'aturar les expressions violentes, que al capdavant deslegitimen la protesta. Això és positiu.

Ara, no tenim la solució, encara, per veure com ataquem aquest problema, que hi és, que no hem negat. Però, no s'equivoqui: aquest no és un problema que es resolgui només amb pilotes de goma, o només amb un canó d'aigua, o només..., no, no: és sobretot un problema d'informació, és un problema d'intel·ligència, és un problema de fer els operatius específics per a cadascuna de les actuacions. I és un problema de ser –i li asseguro que ho som molt– autocrítics cada vegada que s'acaba una manifestació i des del centre de coordinació policial passem balanç, i gairebé hi invertim tant de temps com hem invertit fent tot el que és el seguiment. I: «Escolta, això ha sortit bé, i això no ha sortit tan bé, i ens ha sortit un fenomen nou», perquè aquest és un món canviant, perquè aquest és un món molt acceleradament canviant, i nosaltres hi hem de donar resposta. Jo crec que l'hem de donar des de la serenitat, i l'hem de donar, doncs, fent lleis ben fetes, i li asseguro que si la llei està ben feta, i és constitucional i respecta els drets fonamentals tindrà el nostre suport, ho he dit personalment al senyor ministre, i ho dic des d'aquesta tribuna. Ara, si fan una llei que vulnera els drets fonamentals, escolti, això no contribueix precisament a la serenitat que necessitem –no contribueix en absolut a la serenitat–, i a nosaltres, a mi no em trobarà tirant més llenya al foc, no m'hi ha trobat abans. Ara li he parlat de Madrid, que no tenia cap ganes de parlar-ne, però és que trobo un punt paradoxal que ens intenti posar l'exemple, per defensar les pilotes de Madrid, tot el que va passar en la darrera manifestació, que precisament no va ser un èxit ni passarà a la història dels manuals de les bones pràctiques policials.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació

al Govern sobre les persones en situació de dependència (tram. 300-00163/10)

El tretzè punt de l'ordre del dia, i el darrer que farem avui, és la interpellació al Govern sobre les persones en situació de dependència. L'ha presentat el Grup Parlamentari Socialista, i en el seu nom té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, president. Consellera, diputats i diputades... Consellera, tornem a una interpellació sobre dependència. La veritat és que fem molta activitat, aquí, al Parlament, al voltant de la Llei d'atenció a les persones amb dependència, i lamentablement aquesta activitat que tenim al Parlament és inversament proporcional a la feina que fa el seu departament, i la veritat és que ho lamentem, i per això hi continuem insistint, a veure si d'una vegada per totes podem passar a l'acció i comencem a protegir les persones que ho necessiten.

La veritat és que aquest dimarts, quan la vaig veure sortir del consell executiu i vaig veure que feia la roda de premsa amb el conseller portaveu, vaig pensar que potser ens deia que es restablien les prestacions econòmiques vinculades, o que hi hauria més recursos per a la dependència, i bé, el que em vaig trobar és que el que hi ha són més recursos per a la sensibilització per a la transició nacional, però no tenen més recursos per a les persones amb situació de dependència. I a mi m'agradaria que hi hagués potser una miqueta menys de sensibilització nacional i més atenció social, m'agradaria que fos aquesta, la prioritat del nostre govern.

L'objectiu de la interpellació quin és? Doncs, intentar, una vegada més –no sé si me'n sortiré–, posar llum sobre una foto que està clar que no ens agrada a ningú però que vostè ha d'objectivar i ens ha de dir què és el que vol fer. Per començar, a mi m'agradaria saber com pensa redreçar, si ho pensa fer, el col·lapse en el qual està el sistema d'atenció a la dependència. També m'agradaria, en aquesta interpellació, que ens digués si aquell pla de xoc, que n'ha parlat tantes vegades, el farem o amb el tancament de les residències concertades, si amb l'augment del copagament, si amb l'augment de les ràtios, si la dilació en els pagaments –en això ja està fet el pla de xoc aquest de sostenibilitat.

I també m'agradaria saber quin és el seu model de futur, perquè fa ja uns anys que ens parlen d'una llei catalana de la dependència que no arriba, i ens agrada saber. Perquè en aquests moments el que tenim és que hem passat d'un dret reconegut a la llista d'espera, i hem passat de prestacions que es donaven en aquest país a la desesperació de les persones amb dependència i les seves famílies.

S'enterra la llei, es desmantella, es demoleix: podem posar molts verbs al que vostè fa i el Govern del Partit Popular fa, perquè és veritat que el Govern del Partit Popular retalla, i retalla molt, i fa molt difícil que les comunitats autònomes tirin endavant la Llei de la dependència. A Espanya aquest any hi ha retallat un 47 per

cent, però vostè hi ha retallat un 10 per cent, consellera. Per tant, el que tenim és un sistema cada cop més dual, en què les famílies que s'ho poden permetre poden portar els seus avis a les residències, i les que no, els han de mantenir a casa. I mantenir a casa els avis sense drets té unes conseqüències molt concretes, i aquesta és la jugada que vostè fa amb, bé, el compromís, també, del Partit Popular que tot continuarà així: augmenten el copagament, augmenten artificialment també la capacitat econòmica de les famílies, i, clar, les famílies més modestes no es poden acollir als serveis i han d'anar a les cures familiars, unes cures familiars que el Partit Popular s'ha encarregat de retallar un 15 per cent, d'eliminar la seguretat social, i, a més, dos anys per començar a pagar; dos anys que vostès..., hem de recordar que el Partit Popular ho posa a la llei i Convergència ho vota al Congreso dels Diputats.

Van arribar vostès al Govern el 2011, van dir que ho arreglarien tot. Han passat tres pressupostos i el que tenim són més retallades, més paràlisi, no compliment de terminis, no prestacions, no llei catalana, menys persones al sistema. Aquesta és la situació: una llei que va néixer el 2006 com un dret subjectiu, una llei de serveis socials que vam votar tots aquí, i que incardina aquest sistema català d'atenció a la dependència, i el que tenim és una involució.

I què suposa això, consellera? Doncs, que el seu govern, abans amb el Partit Popular i ara amb Esquerra Republicana, genera desigualtats al nostre país, perquè els avis, les persones dependents que s'ho poden permetre tenen serveis i tenen atenció com toca, però aquells que no s'ho poden permetre estan desassistits, moltes vegades.

Què tenim? Quina és la seva actuació, si l'hem de definir ràpidament? Doncs, des del meu grup parlamentari, el que veiem en la seva actuació és opacitat, és inacció, és manca de model i és manca de lideratge, i ens sap molt greu dir-ho així, perquè m'agradaria poder arribar a acords amb el seu Govern, i poder avançar amb la llei de la dependència, però només el que veiem són més desigualtats al nostre país.

Amb aquesta interpellació m'agradaria entrar en deu qüestions. No sé si tindrè temps, però m'agradaria, també, poder arribar a acords amb propostes en la moció que presentarem demà, i avançar en la protecció de les persones amb dependència. M'agradaria parlar dels impagaments que vostè fa a famílies, a empreses, a entitats, a ajuntaments. M'agradaria –una vegada més, li ho he demanat moltes vegades– que ens digués qui paga què, que posi transparència al sistema, parlar de llistes d'espera, de desprotecció davant la dependència moderada, que ha desaparegut i ara només són alguns ajuntaments els que poden fer-hi front. I també m'agradaria parlar molt de les prestacions econòmiques vinculades, un tancament *sine die* del seu Govern, que és una il·legalitat, ho hem dit diverses vegades des d'aquest faristol, però és que ara també ho diuen..., bé, doncs, ho diu el síndic de greuges, ho diu l'il·lustre col·legi d'advocats i ho diuen moltes entitats i persones reconegudes en el sector. M'agradaria, també, parlar de les revisions de graus, i també fer una foto de com està el sistema.

Sabem que tenim acords i que compartim. Que estem en contra, diem, de les reformes del Partit Popular. Que hi ha una manca de finançament per part del Partit Popular, i en certa mesura també estructural de la llei, i tots diem que hi ha..., que volem garantir el model. Però si entrem en temes concrets, aquí comencen les divergències. Consellera, quants diners deu el sector? Són 90 milions? Perquè en el Ple de pobresa, amb Iniciativa per Catalunya vam presentar una proposta de resolució que deia: «Digui'ns, traslladi al web de Transparència.cat, quin és el deute que té el Govern amb les entitats i amb els usuaris.» No li dèiem que paguéssim, li dèiem que donés transparència. No ho hem aconseguit: Esquerra Republicana i Convergència van tombar aquesta proposta.

Consellera, qui paga què –qui paga què? Vostè diu que en paga un 80 per cent, i que l'Estat en paga un 20 per cent. Què paguen els usuaris? Ens va dir que en pagaven un 10 per cent, però l'associació de directors diu que paguen un 20 per cent, els usuaris. Ens agradaria també saber d'una vegada per totes què és el que paga cadascun dels operadors del sistema, perquè tampoc en això, consellera, tenim transparència.

Llistes d'espera. El Mario Cugat, el president de la FATEC, una entitat que treballa amb les persones d'edat, diu: «La gent a casa, esperant, i els centres, amb places lliures. Ningú entra ja per la Llei de la dependència.» Això són paraules textuais del president de la FATEC al nostre país. És aquesta la situació, consellera, encara que les xifres no ens les vulgui donar. Tenim col·lapse a les residències públiques i concertades, i tenim llits buits a les privades. S'han reduït els ajuts a les persones dependents, s'incompleixen els terminis, i s'ha endurit l'accés. Són disset mil, consellera, les places..., la llista d'espera de les públiques? Perquè anem repetint aquesta xifra però ningú l'ha vist, i com que ja fa mesos que la repetim i s'estan perdent llits a les residències, deu ser que són ja més de disset mil. I què passa, consellera, amb les places de les residències que tanquen? On se'n van aquestes places?

La dependència moderada. Això va sortir de la llei, ja no s'ha d'aplicar, ja no està protegit, aquest grau, però al final són els ajuntaments, aquells que poden, els que inverteixen recursos en la dependència moderada, dediquen hores d'atenció domiciliària. Què passa? Doncs, que el seu departament retalla un 25 per cent l'aportació als ajuntaments en els pressupostos del 2014, d'aportacions a entitats locals –això és el que diu el pressupost que es va aprovar en aquest Parlament, no amb els vots del Grup Socialista. Què passarà ara amb la Llei de governs locals? Perquè d'això no en diem res. Què passarà amb l'LRSAL? Perquè ara ja estem d'acord que l'LRSAL no és la llei que ha d'arreglar res, al contrari, ho espatlla tot. Però vostè què pensa fer? Perquè al final les persones dependents estan aquí, a Catalunya, i són la seva competència.

Els tancaments de les prestacions econòmiques vinculades. Consellera, sense alternativa, per a determinats perfils: llistes d'espera d'anys, persones que es moren esperant, persones que no tenen altra alternativa que entrar en una residència i que vostè els ha tancat l'accés a les residències de manera indefinida. No eren un

caprici, i ara ens diu que d'aquí a sis mesos, concretament al setembre del 2014, les vol tornar a obrir? És una il·legalitat, consellera. Nosaltres l'altre dia en la comissió li vam demanar un informe jurídic que suportés aquesta decisió, que ha estat arbitrària, com diu el col·legi d'advocats. I ens agradarà saber què és el que pensen fer amb les prestacions econòmiques vinculades.

Les revisions de grau. Li he fet preguntes per escrit, li ho vaig dir l'altre dia a la comissió. No me'n surto –no me'n surto, consellera–, ens ho ha de dir: quantes persones han perdut el seu grau? Perquè li he fet preguntes concretes per escrit, i el que em diuen –ho va dir l'altre dia la directora de l'ICASS– és que es fan revisions quan el grau és provisional, quan es sospita un frau o a instància de part. Molt bé, i d'aquests quants han passat de grau 3 a grau 2?, quantes persones? Perquè passa el temps en aquest país i el que resulta és que es posen millor, que tenen noranta anys i passen de tenir una alta dependència, una gran dependència de grau 3, a tenir una dependència en aquest cas moderada. Com pot ser? Nosaltres tenim la sensació que fan estalvi, i que fan política amb la calculadora, i que amb les persones grans amb dependència no s'hauria de fer política amb la calculadora.

Ho deixo aquí i continuo en el següent torn amb més qüestions.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. Per respondre a aquesta interpellació en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable consellera senyora Neus Munté.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, com vostè començava dient, fa només quaranta-vuit hores, el passat 22 d'abril, vam substanciar en la comissió corresponent, a la Comissió de Benestar Social i Família, tot un seguit de compareixences, totes elles sobre la Llei de la dependència. Com deu comprendre, en quaranta-vuit hores les dades continuen sent les mateixes, veig que les seves apreciacions també són les mateixes. Jo no vull cansar a ningú, però em permetrà que comenci per recordar-li alguna cosa.

Sentint-la a vostè, algú que no conegui l'històric de la Llei de la dependència podria pensar que aquesta llei aprovada l'any 2006 a Madrid va ser una llei aprovada i gestionada pel Partit Popular i per Convergència i Unió. Vostè té algun lapsus de memòria important quan no recorda que aquesta llei no només la van elaborar i la van aprovar vostès, sinó que fins i tot van tenir un temps per aplicar-la. És cert que fins a data d'avui ha estat un altre govern d'un altre color polític, el Govern del PP, qui ha tingut aquesta responsabilitat, i coincidim en un aspecte jo crec que determinant, i és que una llei que havia d'estar completament implementada l'any 2015 ha estat fortament mutilada, no només des d'un punt de vista de finançament, amb

un finançament que no s'ha complert mai –i quan dic «mai» vull dir des de l'inici, per tant, amb vostè en el Govern de l'Estat–, que després ha anat patint importants retallades i reformes, a algunes de les quals vostè hi ha fet referència, però també per algun moment semblava que aquestes reformes les havíem aprovat en aquest Parlament, quan vostè sap perfectament que això no és així.

I sap què passa? Que hi ha mesures que s'han hagut d'adoptar i situacions que s'estan produint en la gestió d'aquest sistema de protecció a les persones amb dependència, que només s'entenen –no dic que s'acceptin, dic que s'entenguin– si s'accepta la major, i és que tenim una mala llei de dependència, que és dolenta per als territoris –ho és per a Catalunya, ho és per al conjunt de les comunitats autònomes–, que ho és en termes d'autogovern, que ho és en termes de finançament, i que ho és, sobretot, en termes socials: un sistema de protecció de les persones mancades d'autonomia personal –que no de promoció de l'autonomia, que com sap perfectament són dos conceptes molt diferents– que, com deia, ha quedat mutilada amb tot un seguit de reformes contingudes sobretot en el Reial decret 20/2012, amb aspectes molt complexos i molt negatius que vaig enumerar en la compareixença fa només dos dies, però que en tot cas ara hi tornaré a fer referència, perquè són alguns dels aspectes que vostè menciona com a possible objecte de la seva moció, i en què jo també espero que estarem d'acord, sobretot en com perjudiquen aquesta gestió.

Vostè ha obviat la referència a la desaparició del nivell acordat: 48 milions, *només*, 48 milions d'euros que van desaparèixer l'any 2012 i no han tornat a aparèixer en els pressupostos generals de l'Estat. Un règim més sever de compatibilització de serveis i de prestacions. Ha parlat de la figura del cuidador no professional: sap perfectament que va ser objecte d'aquesta reforma de l'any 2012 i que té un component negatiu molt i molt gran; vostè sap perfectament que aquesta figura va patir una rebaixa del 15 per cent de la prestació i el no-pagament de la seguretat social per part de l'Estat, i que, malgrat aquestes dificultats, des de Catalunya hem continuat oferint serveis i oferint programes de suport a les persones cuidadores.

I som conscients que hi ha una penalització a les comunitats autònomes on hi hagi un determinat percentatge de cuidadors per sobre dels serveis. I també som..., i crec que aquí també hi coincidim, que considerem prioritari aquest aspecte dels serveis, però que una altra de les mancances importants d'aquesta llei és que tot allò que prometia, també, des del punt de vista de l'elecció de com les persones volen ser ateses i volen ser cuidades queda, també, ràpidament estroncat.

Hi ha hagut canvis d'intensitat en el servei d'atenció domiciliària. Hi ha hagut l'ajornament de l'entrada del grau 1 fins al 2015. I, com li deia l'altre dia i com vostè sap perfectament, també continuem oferint servei a les persones que tenen aquest grau 1, precisament perquè entenem que això és treballar precisament en aquesta promoció i en aquesta prevenció de l'autonomia personal.

No s'acaben aquí les reformes, que, com també els esmentava l'altre dia, ens compliquen molt la gestió i la tramitació, amb un nou sistema d'informació absolutament burocràtic, que busca, doncs, una major recentralització i control per part de l'Estat.

Novament hem de parlar del finançament. Vostè sempre insisteix en el coneixement d'aquestes dades. Li hem explicat moltes vegades i aquest, a més, és un percentatge de repartiment del cost de la Llei de la dependència que es repeteix si fa no fa en el conjunt de comunitats autònomes, algunes són governades pel seu partit polític. Jo sempre la convido que consulti també aquests percentatges, són els mateixos. La queixa fonamentada i absolutament legítima és la mateixa: suportem en un 80 per cent aquesta Llei de dependència, la llei que vostè van fer, i que preveia en el seu redactat, i no es compleix –però aquí vostè no hi veu mai una illegalitat, ni tan sols una falta d'honestat des del punt de vista que hi havia un repartiment molt equitatiu de les càrregues d'aquesta llei i, en canvi, la desigualtat és manifesta. I una vegada més he de fer referència que, sense aquest sobre esforç enorme, fins a un 53 per cent de les persones ateses actualment per la Llei de la dependència estarien fora del sistema. Per tant, crec que és important reconèixer quan parlem de finançament públic aquest 80-20, i si hi incorporem el copagament de les persones usuàries, aquest 10 per cent que vostè perfectament coneix.

Malgrat aquestes dificultats, malgrat aquestes enormes estreïtes pressupostàries, hi ha una altra dada que crec que mostra clarament quina és la prioritització que dona aquest Govern al sistema de dependència, i és el fet que un 76 per cent del pressupost del departament s'adreça a atendre, doncs, els serveis i les prestacions d'aquesta llei.

Amb això crec que queda sobrerament manifest que no s'ha aturat la gestió d'aquest sistema de la dependència –en cap moment ha quedat aturat. Vostè fa un moment parlava d'inacció, parlava d'opacitat; jo vull recordar-li que, precisament, les dades són perfectament públiques, que les pengem cada trimestre al web, que són consultables per tothom; que tenim mecanismes de consulta i de compartir aquestes dades i de discutir-les, com és la comissió mixta entre el Departament de Benestar Social i Família i els diferents grups parlamentaris, i que aquesta transparència no és precisament homologable a la transparència que ha tingut o que té l'Estat a l'hora de penjar les dades. I són aquestes dades les que ens permeten saber aquest funcionament, hi insisteixo, normal dins la normalitat que representa la Llei de la dependència, i que ens permeten conèixer, doncs, per exemple, dades que li donava l'altre dia –i em permetrà que les hi torni a repetir–: que del total de persones valorades com a dependents i amb grau de dependència protegible –per tant, graus 2 i 3, ja que sabem que el grau 1 n'ha quedat fora–, s'han resolt el 98,4 de les valoracions i el 97 per cent dels PIA en aquest darrer trimestre.

Les dades, perquè són transparents i perquè estan disponibles, les podem contrastar: els parlàvem d'un nombre de 150.342 beneficiaris; que hi ha hagut un descens –ho admétem l'altre dia–, i atribuïm aquest

descens, com vostè sap, a l'ajornament del grau 1, al fet que afortunadament el gruix de les persones amb dependència protegible ja estan dins del sistema, i dic «afortunadament» perquè com vostè sap es va produir una entrada massiva en els primers anys de la llei –i les dades també estan disponibles en el nostre web– i, per tant, el gruix important d'aquestes persones està ja dins del sistema. N'ha quedat fora el grau 1. I a més, no hem d'oblidar el perfil de les persones que estan dins el sistema de protecció de la dependència, en què més d'un 55 per cent de les persones que estan ateses tenen més de vuitanta anys; per tant, estem parlant de persones d'una edat elevada i, també, amb un grau de dependència molt severa, per dir-ho d'alguna manera.

Pel que fa als terminis, es compleixen exceptuant aspectes molt concrets i molt puntuals, però els terminis els seguim jo crec, també, que amb molta diligència. I per tant, dins d'aquestes enormes dificultats, apliquem els mandats de la Llei de la dependència i, com explicava l'altre dia, portem a terme tot un seguit d'accions que ens permeten continuar donant aquesta atenció i aquesta protecció a les persones.

Li parlava l'altre dia d'alguns acords que havíem pogut assumir amb el sector de les persones grans, dels protocols que hem pogut, també, desenvolupar en matèria de prevenció, de maltractament de persones grans o persones amb discapacitat.

Els vaig, també, explicar en quin punt es troben els treballs d'aquesta llei d'autonomia personal, que ens ha de permetre disposar d'un sistema propi, això sí, aprenent molt dels errors que s'han comès en el passat i, per tant, que ens han proporcionat una llei que empara tota una sèrie de drets però que després no es poden portar a la pràctica. La garantia de tots aquests drets socials que emanen de la Llei de dependència és que puguin ser perfectament exercibles per part de les persones, drets socials que es concreten en prestacions i en serveis, però que després hem de ser capaços de poder-los pagar i de poder-los desenvolupar. I, per tant, per més que vostè pensi que és un tema menor, aquesta avaluació dels escenaris pressupostaris que ens han de permetre sostenir aquesta llei pròpia és un element importantíssim. Segurament molt més gran que l'articulat, segurament molt més gran que els principis generals d'aquesta llei, que jo crec que els tenim entre tots bastant consensuats.

En el torn de rèplica li donaré resposta novament a la situació de les prestacions econòmiques vinculades, de quin és el nostre capteniment i la nostra voluntat de poder-les reactivar així que sigui possible, i a altres aspectes que vostè ha avançat de la futura moció.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera. Per al torn de rèplica, torna a tenir la paraula ara la diputada senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, president. Consellera... Jo veig, consellera, que veig moltes coses: veig que és una mica això *El dia de la marmota*, que anem preguntant i anem demanant, i no avancem ni ens acaba de dir; veig que va fugint d'estudi de manera permanent; veig que es queixa de Madrid, que es queixa del Govern del Partit Popular, amb raó, li donem la raó, però és que sap què passa? Que vostè té competències exclusives en serveis socials, i vostè és qui ha de donar una resposta a les persones amb dependència a Catalunya. I un cop ha dit que no li paguen, si tenim una competència exclusiva, el que jo li reclamo és que ens digui quin és el seu model. I resulta que porta tres anys i no tenim cap model.

I això dels escenaris econòmics, doncs, no sé quant de temps es necessita per fer escenaris econòmics, consellera. Han fet tres pressupostos, potser entre un i l'altre podrien tenir temps per tenir aquests escenaris econòmics. Però sap què passa?, que veig una altra cosa: que, com vostè molt bé diu, això és un tema de qui creu i qui no creu en l'atenció a les persones amb dependència, i vostè i el Partit Popular no van votar la Llei de la dependència en el seu dia. I es pot arreglar, s'hi pot fer una reforma? Clar que s'hi pot fer una reforma, però el Partit Popular se l'està carregant i vostè està, en silenci, aplicant les retallades i dient que algun dia tindrem una llei catalana. I, mentrestant, les persones amb dependència no estan sent ateses. I jo el que li reclamo, un cop compartit el diagnòstic que la situació econòmica és complicada, que el Govern del Partit Popular està fent unes contrareformes que desmantellen la llei, el que jo reclamo al meu Govern és: què pensa fer vostè? Perquè, si hi té competències exclusives, podríem tenir una llei catalana d'atenció a la dependència. I vostè ho diu, però no ho fa. I el que fa és aplicar *a pies juntillas* el que li diuen des de Madrid, tal qual. Això és el que jo estic veient. En fa la crònica, però no ens diu el que pensen fer. I a la pràctica què tenim? Persones esperant, residències buides. Aquesta és la foto de l'atenció a la dependència al nostre país, consellera.

I no cola, ja, això d'estar no sé quants mesos dient que estem fent escenaris. Al juliol del 2013 va venir el president del grup tècnic, o el coordinador del grup tècnic –al juliol del 2013–, amb un powerpoint, i hi vam veure els principis i les bases. Però, és clar, necessitem saber en quina legislatura, quan, pensen vostès fer una llei o un model propi.

Dic «opacitat» i és que és opacitat, perquè les preguntes que li faig per escrit no les respon, i les preguntes que li trasllado a la comissió de seguiment tampoc les respon. Quantes persones tenim pendants de cobrament que tenen el grau reconegut, tenen la prestació? Són dos anys? Quantes persones estan en aquesta situació? Perquè la situació és que tenim menys persones protegides. I, clar, això de dir que és pel grau 1... A veure, consellera, la població catalana envelleix?, sí o no? Sí, ho diu vostè, ho diu qualsevol demògraf. Si la població catalana envelleix, com pot ser que cada cop tinguem menys persones protegides? No ens expliqui el sopar de duro del grau 1, perquè és evident

que hi ha més persones desateses. Podem explicar el que vulguem, però la situació és aquesta: si hi ha més envelliment i hi ha menys persones protegides, és que hi ha una situació de desprotecció.

Li vaig dir que caurien 24.000 persones del sistema quan va presentar els pressupostos. Quantes en portem del primer trimestre? Cinc mil nou-cents noranta-una. Mira, quadra. M'ho va negar. Les dades del primer trimestre ens diuen que anem cap a aquest desmantellament de la llei.

I amb els recursos? Doncs, passa el mateix: un 10 per cent menys per a dependència, un 39 per cent menys per a les prestacions econòmiques, un 22 per cent menys en cuidadors no professionals, un 25 per cent menys als ajuntaments. Això és al que a mi m'agradaria que ens donés resposta, quin és el model, què és el que pensa fer.

Li lleigeix el que diu l'informe jurídic, perquè diu que ara em parlarà de les prestacions econòmiques vinculades. I a mi m'agradaria saber també què ha passat amb totes les persones que estaven en residències que esperaven la prestació econòmica vinculada i que vostè els ha fet desistir del seu PIA, i que ara vostè diu que al setembre tornarà a posar les prestacions econòmiques vinculades. Aquestes persones han perdut tots aquests drets, hauran de tornar a començar. És aquesta la situació, consellera?

Això és el que em diuen els treballadors socials, que vostè va enviar un correu electrònic l'1 d'agost i ja no podien fer prestacions econòmiques vinculades. Aquesta és la situació. Què hem de fer amb aquestes persones? Perquè els ha fet desistir. I, clar, la pràctica duta a terme per l'ICASS no es troba emparada per cap normativa legal, és una actuació per la via de fet i arbitrària. Això és el que diuen els informes jurídics.

Jo li demano que, si vostè està tan segura del que fa, ens presenti un informe jurídic del departament, però que sobretot, consellera, restableixi les prestacions econòmiques vinculades.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. I, finalment, per al torn de rèplica, també, té ara la paraula l'honorable consellera senyora Neus Munté.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, sí, li dono la raó en una cosa: això sembla *El dia de la marmota*. Li ho torno a repetir: com no vol que hi hagi menys cuidadors no professionals si aquesta figura ha patit una estocada de mort –15 per cent menys, la percepció de la seva prestació i sense cotització a la seguretat social–, com no vol que hi hagi menys cuidadors no professionals?

Sol·licituds de valoració del grau de dependència de 2007 fins al que portem de 2014, per tant, les dades –li ho torno a dir– que estan penjades, que són públiques

i que mostrem amb tota transparència. La majoria de persones amb grau 2 i 3 ja estan dins del sistema, aquí s'aprecia perfectament com en els primers anys d'aplicació de la llei es va produir aquesta entrada gairebé massiva de persones que es van acollir a la llei, que van ser valorades amb aquests graus –aleshores tots tres eren protegibles–, però, en tot cas, amb un major pes, lògicament, de les persones amb dependències més severes, i com han anat baixant aquestes incorporacions en el sistema, perquè la majoria ja hi són, ho torno a dir, afortunadament. La llei ja està en marxa: va ser aprovada l'any 2006, es va començar a desenvolupar l'any 2007, amb vostès al capdavant.

Prestacions econòmiques vinculades. També és una previsió de la Llei de la dependència, any 2006. Jo li hauria de preguntar que, en els anys que vostès van gestionar la Llei de la dependència, no es van activar les prestacions econòmiques vinculades. Era una il·legalitat, allò? Miri, l'any 2011 el Govern va fer un sobre esforç importantíssim per activar aquestes prestacions econòmiques vinculades, i n'estem molt satisfets perquè, evidentment, això va ser molt positiu tant per a les persones usuàries, va ser molt positiu també per al sector, i va aconseguir reduir llistes d'espera, que, per cert, n'hi ha hagut sempre, i són desiguals en el territori: li podria dir zones del territori de Catalunya on no hi han llistes d'espera i altres sí, perquè també el mapa de recursos residencials, centres de dia, etcètera, és desigual en el conjunt del territori. I les llistes d'espera no són estables ni són estàtiques, perquè hi han persones que estan en llista d'espera perquè estan sol·licitant un canvi de residència, perquè hi ha hagut un canvi de domicili, etcètera; vostè ho sap perfectament, i en la mesura que està en contacte amb les treballadores socials ho coneix, ho pot conèixer perfectament.

Però les prestacions econòmiques vinculades –li ho torno a dir–: activació extraordinària l'any 2011, que va permetre, doncs, jo crec que un dinamisme important en l'àmbit residencial en el sector privat, que malauradament, a causa de l'insuficient i injust finançament de la Llei de la dependència, l'any 2013, amb una decisió que jo sí que entenc que està emparada, però sobretot que és honesta, vam aturar de manera transitòria i excepcional, amb la voluntat –i així ho vam manifestar en tot moment, ho torno a reiterar, i les vegades que faci falta– de poder-les reactivar així que sigui això sostenible. I li ho torno a dir: els drets no són tals si després no es poden exercir. I el que fem és oferir atenció i no deixar desatès ningú, no amb les prestacions econòmiques vinculades –perquè en aquests moments i de manera transitòria, hi insisteixo, que estan suspeses–, sinó amb altres mecanismes que ens permet la llei, amb altres serveis i amb altres suports que sí que tenim capacitat per poder tirar endavant, i per tant sí es produeix aquesta atenció que vostè nega.

I, efectivament, treballem en una reactivació parcial d'aquestes prestacions econòmiques vinculades. És un mandat del Parlament, coincideix amb la voluntat d'aquest Govern, però és un mandat parlamentari derivat d'una de les resolucions del Ple de la pobre-

sa, que ens demana aquesta activació en funció o prioritzant aquelles persones en situació de vulnerabilitat econòmica. I, com li vaig dir, treballem amb aquest objectiu i així farem aquesta reactivació parcial, però sense deixar de treballar per aconseguir una reactivació que sigui total.

Vostè insisteix en la revisió d'ofici, massiva, de graus. També ho va esmentar l'altre dia en la comissió. Jo li torno a fer, doncs, la mateixa explicació: no hi ha revisions massives d'ofici, sinó que estem parlant dels casos estrictament taxats a la llei. No hi ha res més que això, senyora diputada; no per més repetir-ho acabarà sent veritat, allò que vostè esmenta.

I com que se m'acaba el temps, i ens demana «què fan?, quin model?»... El model que ens ha de permetre atendre les persones en funció de les seves necessitats, de fer-ho de manera que el sistema sigui sostenible. En aquest moment no ho és. I no ens acusi, sobretot, li ho demano si us plau, de seguir, com vostè deia literalment, «a pies juntillas» el que mana Madrid, perquè si féssim allò que fa Madrid, per començar la inversió que aquest Govern destinaria a la Llei de dependència seria molt inferior al sobreesforç que hi fem: un 53 per cent de persones actualment ateses estarien desateses, estarien fora del sistema, i molts dels programes de

suport que estem tirant endavant en aquests moments tampoc els podríem desenvolupar. Per tant, amb moltes i moltes dificultats, que vostè reconeix –i li ho agraeixo, perquè no sempre ho fa, quan tenim ocasió de parlar sobre la Llei de dependència vostè no sempre reconeix aquest dèficit de finançament–, en part atribuïble a un molt mal dimensionament de la llei que vostès van tirar endavant, malgrat aquestes dificultats, insisteixo que estem tirant endavant tot un seguit de programes que he intentat explicar, vaig fer-ho, ho faig en cada ocasió que puc, i avui també, i li asseguro que els treballs de la llei avancen. I hi insisteixo: els escenaris pressupostaris per fer sostenible aquesta llei, que ha de millorar en molt les prescripcions de la Llei de la dependència, aquests escenaris pressupostaris jo crec que són l'element fonamental d'aquesta llei.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera.

Suspenem la sessió.

La sessió se suspèn a tres quarts de deu del vespre.